DOROTHY MACK

Moștenirea celor două surori

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELENA MITU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Un milion de dolari! repetă Fleur, citind cuvintele fermecate a doua oară, ca să se asigure că nu văzuse greșit. E ca un vis! Știam că azi va fi o zi specială, eram sigură!

Privind figura frumoasă și expresivă a surorii ei mai mici, Eve Brockley își potoli propria încântare, conștientă că venea in cu totul altă sursă.

– E numai o ofertă, observă ea. Nu se poate spune că avem banii în mână. S-ar putea să dureze luni întregi până la încheierea formalităților. Doar această scrisoare a avut nevoie de zece zile să ajungă aici.

– Dar știm că vor ajunge aici, în cele din urmă. Asta e tot ce contează.

Cu ochii căprui strălucind de încântare, Fleur aruncă scrisoarea înapoi pe masă.

– Primul lucru pe care îl voi face va fi să-mi cumpăr rochia aceea de la Carmella. Abia aștept să le spun tuturor– vor fi verzi de invidie!

În acest caz, nu le mai spune, ar fi vrut să răspundă Eve, dar știa că se va osteni degeaba. Nimic n-ar putea-o convinge pe Fleur să păstreze secret un astfel de lucru. Ca să fie sinceră, nu avea nici de ce s-o facă. Moștenirea era sigură. Ca singure rude în viață ale Laurei Cranley, moșteniseră o întreagă avere fără nici o controversă. Verificările fuseseră reluate de mai multe ori. Se luaseră în discuție doar rudele care depășesc vârsta legală de douăzeci și unu

de ani. La douăzeci și patru, Eve era calificată fără nici o problemă, în timp ce Fleur abia împlinise douăzeci și unu de două luni. Ce noroc pe ea! Ar fi fost foarte dezamăgită dacă moștenirea ei ar fi ajuns în mâinile unui tutore.

Era încă destul de greu de acceptat. Nici măcar n-o cunoscuseră pe mătușa Laura, decât ca o figură neclară în fotografii și o semnătură pe o felicitare de Crăciun. Mama lor era doar o copilă când sora ei cea mare a plecat în Florida, să fie soția unui fermier american, iar legătura dintre ele nu fusese prea strânsă. Moartea mamei lor în urmă cu doi ani ar fi provocat întâlnirea familiei, numai că Laura fusese bolnavă și nu putuse călători. Un bărbat pe nume Hanson, care spusese că este vecin și prieten de familie cu aceasta, trimisese o scrisoare de condoleanțe în numele ei. De atunci, nu mai aflaseră nimic de la ea– cu excepția acestei scrisori.

Eve ridică plicul acoperit de ștampile și reciti scrisoarea. O mie de acri – era destul de mult pământ. Probabil că era o avere importantă, din moment ce acest cumpărător făcuse o astfel de ofertă. I se părea prea puțin probabil ca mătușa Laura, care fusese bolnavă, să se fi ocupat singură de fermă în cei șase ani de la moartea soțului ei; așadar, avusese un ajutor. Dar cine fusese acesta? Angajase un administrator? În povestile despre Vestul sălbatic, se vorbea destul de mult despre administratorii fermelor, deși nu-și aducea foarte bine aminte cum li se spunea.

– Cred că, înainte de a lua o hotărâre, este mai bine să aruncăm o privire la ce am moștenit, declară ea, fără să-și acorde prea mult timp pentru a se gândi la argumente pro și contra. Ce părere ai despre o călătorie în Florida?

Trăsăturile frumoase ale surorii ei pierdură aerul melancolic, iar părul ei lung și blond îi căzu pe frunte când se întoarse brusc de la fereastra de la care admira soarele palid de martie.

– Am impresia că mi-ai citit gândurile, râse ea. Tocmai mă vedeam întinsă pe o plajă cu nisip alb, înconjurată de o mulțime de bărbați atrăgători. Nici unul dintre ei neștiind că sunt o moștenitoare bogată, desigur. Mi-ar displăcea profund să fiu plăcută pentru bani!

Eve zâmbi.

– De parcă există vreun bărbat care să te vrea doar pentru bani! Ești cea mai frumoasă fată din Midhope. Toată lumea spune acest lucru.

– E doar un orășel, răspunse Fleur, dar părând încântată de compliment.

O privi cu atenție pe sora ei mai mare, observându-i expresia schimbată.

– Vorbești serios? întrebă ea. Chiar vrei să mergem în Florida?

– De ce nu? încercă Eve să explice pe un ton practic. Ar fi o modalitate de a grăbi lucrurile. Oricum, nu ți-ar face plăcere să vezi ferma?

– Adică să simțim sentimentul savuros că suntem stăpânele unei întinderi atât de mari de pământ, înainte să-l vindem? dădu din cap Fleur. Da, presupun că mi-ar plăcea. Și, după ce vom termina ce avem de făcut, presupun că am putea să luăm o vacanță în golf. Mi-am dorit întotdeauna să vizitez New Orleans.

Părea din ce în ce mai entuziasmată de idee. Dar figura i se întunecă la un moment dat, când își dădu seama că putea apărea o problemă:

– Dar cum rămâne cu slujbele noastre? Nu mai pot să-mi iau concediu înainte de sfârșitul lui aprilie.

– Nu prea vom mai avea nevoie de serviciu, zâmbi Eve. Oricum, nu de genul de serviciu pe care-l avem acum. Avem amândouă pașapoarte valabile și nu cred că vom avea vreo problemă cu viza. Dacă ne gândim la situație, nu prea cred că șefii noștri vor dori neapărat să le dăm preaviz de o lună. Am putea pleca în vreo două săptămâni.

Fleur o privea de parcă o vedea pentru prima oară cu adevărat.

– Am primit scrisoarea abia în urmă cu o jumătate de oră, spuse ea, iar tu pari să fi avut planurile făcute de o lună. Știai cumva despre acest lucru mai de mult?

Eve clătină din cap, ridicând ușor din umeri.

– Doar că mă gândeam de ceva vreme cum ar fi dacă mi-aș schimba radical viața, asta e tot. Numai că nu eram sigură în ce mod mi-aș dori s-o schimb și nici unde. Această scrisoare este răspunsul la întrebările mele. Nu

numai din punct de vedere financiar, ci și pentru că-mi oferă o șansă să încerc ceva total diferit.

– Pentru o perioadă limitată.

Ochii căprui lucirăă.

– Bine, pentru o perioadă limitată. Dar e un început, nu-i așa? În loc să încep un nou mod de viață aici, în Midhope, o facem într-un loc aflat mult mai aproape de unde vrem să fim.

Era rândul lui Fleur să clatine din cap.

– Nu sunt sigură că înțeleg foarte bine la ce te referi, dar dacă înseamnă că nu mai trebuie să ascult acea infernală mașină de dictat, sunt mai mult decât de acord. Mulțumesc lui Dumnezeu că e sâmbătă– n-aș fi putut să mă duc la serviciu cu toate acestea în cap!

Nici eu n-aș putea, își spuse Eve. Vor fi multe de făcut, în foarte puțin timp. Fleur nu era singura suprinsă de rapiditatea hotărârii luate. Noaptea trecută zăcea în pat, gândindu-se la un viitor lipsit de strălucire. Căsătoria cu Terry n-ar fi fost o soluție. Dacă l-ar fi iubit cu adevărat, n-ar fi avut atâtea îndoieli în legătură cu viitorul. America e la o jumătate de lume distanță. Acolo se află aventura și încântarea după care tânjea inima ei. Să nu mai aștepte toată ziua sosirea orei cinci, pentru a scăpa din îngrozitoarea rutină de zi cu zi. Ar fi liberă să-și urmeze propriile înclinații– să urmărească vitele de la fermă de dimineață până seara, dacă asta dorește.

Romantico! se certă singură. Probabil că viața modernă dintr-o fermă nu mai are decât foarte puține în comun cu ceea ce văzuse într-o duzină de westernuri. Caii au fost mai mult ca sigur înlocuiți de jeepuri sau Land Roveruri, iar vitele conduse la târguri sau la abator pe calea ferată. Cu toate acestea, o mie de acri era pământ, nu glumă. Merită să fie văzut, măcar pentru o perioadă scurtă de timp. Cu cât mai repede ajunge acolo, cu atât mai mult poate rămâne. Acesta era singurul motiv pentru care se grăbea atât de mult. Toată viața ei de adult luase numai decizii sigure, gândindu-se mai mult la zilele grele, despre care o avertizase de atâtea ori mama ei.

Acum era timpul să se elibereze.

– Dar cum rămâne cu banii? exclamă brusc Fleur. Călătoria cred că va costa o avere. Crezi că acest domn Shane ne va oferi un avans?

– Nu trebuie să cerem, răspunse Eve. Am destui bani la bancă.

– Pentru amândouă? zâmbi jenată sora ei mai mică. Eu n-am nici un ban. Adică nu prea mult...

– E în regulă, mă pot descurca. La urma urmei, nu ne trebuie bani decât pentru biletele dus.

– Ceea ce înseamnă că vom avea mult mai mulți la întoarcere, râse Fleur. Oh, o să fie minunat! Imaginează-ți doar ce înseamnă să nu ne mai facem probleme din cauza banilor!

Mai degrabă, ce înseamnă să nu-ți mai faci griji pentru nimic, își spuse Eve. Ultimii doi ani au fost oricum, dar nu ușori. Fleur e o drăguță și o iubește foarte mult, dar trebuie să recunoască: are foarte puțin simțul responsabilității când e vorba despre lucruri obișnuite, cum ar fi plata facturilor. Întotdeauna promitea că-și va plăti partea ei, dar uita mult prea des. Eve nu avea inima s-o învinovățească prea tare. Ea avea o slujbă destul de bine plătită ca secretară a managerului de vânzări pentru firma în care lucrau amândouă, în timp ce Fleur încă se străduia să reziste în departamentul de dactilografe. Sora ei mai mică era mult mai interesată decât ea de haine și modă, amenințând mereu că se va duce să-și încerce norocul la Londra, unde era sigură că frumusețea îi va asigura un succes nebun peste noapte. Știind foarte bine care erau riscurile unui asemenea punct de vedere naiv, Eve considera că orice sacrificiu financiar cum ar fi plata facturilor era mic, dacă îi asigura liniștea sufletească.

– N-ar trebui să spunem nimic despre aceste lucruri, înainte să fim foarte sigure, declară ea cu precauție. Luni dimineață îi voi da un telefon domnului Shane.

– Vrei să spui că voi fi nevoită să țin un astfel de lucru pentru mine întreaga săptămână? râse Fleur, clătinând din cap. Mi-e imposibil!

Nu începe cu pesimismul, acum! Cum ar putea să fie o greșeală?

Își termină cafeaua dintr-o înghițitură și se ridică repede de la masă:

– Oricum, trebuie să fug. Paul Strickley vine să mă ia la ora zece. Tocmai a cumpărat o altă mașină– la mâna a doua, firește... Cred că voi alege să-mi iau un Porsche.

Sora ei părea să fie o persoană care nu va avea probleme pentru a se obișnui cu schimbările produse de o moștenire substanțială, reflectă Eve cu un amuzament ironic, urmărindu-și sora dispărând în direcția dormitorului pe care îl împărțeau. Mașinuța mică, pentru două persoane, parcată în fața casei, era singura mașină pe care avuseseră ocazia s-o conducă. De la ea la un Porsche e un salt spectaculos.

Masa trebuia curățată, dar nu se ridică s-o facă, studiind scrisoarea pentru a treia oară, ca și cum s-ar fi așteptat să descopere ceva nou printre rânduri. După câteva secunde, o puse jos și se ridică în picioare, traversând sufrageria mică dar plăcută ca să deschidă un sertar al dulapului de lemn și să scoată o cutie de metal pe care Fleur o numea „cutia cu amintiri". Se referea, desigur, la conținutul ei. Înăuntru erau fotografii și amintiri care datau din ziua în care familia Brockley era completă. În mod normal, Eve ar fi rămas o vreme privind fotografia tatălui lor, făcută cu doar câteva zile înainte de accidentul în care murise, când ea avea doar trei ani. Dar azi căuta o cu totul altă fotografie, una mai veche, pe care își amintea că o văzuse.

În cele din urmă găsi fotografia pe care o căuta, învechită de vreme și cu colțurile îndoite, dar bărbatul și femeia din imagine erau destul de ușor de distins. Femeia părea oarecum dominată de statura înaltă și de umerii lați ai soțului ei. Laura nu fusese neatractivă, dar și ea trebuie să fi suferit din pricina comparației cu sora ei mai mică, destinată să fie o adevărată frumusețe– chiar dacă diferența destul de mare de vârstă poate mai atenuase problema. Copil, Eve crescuse auzind oamenii comentând despre frumusețea lui Fleur, cu buclele blonde și trăsături angelice. Se obișnuise destul de repede cu gândul că părul ei șaten, de lungime medie, ca și figura relativ comună, nu vor

declanșa niciodată un astfel de interes. Mai târziu, descoperise că semănau foarte mult ca trăsături, dar refuzase să-și schimbe coafura și culoarea părului, alegând o tunsoare simplă, dar care scotea în evidență bogăția șuvițelor și reflexele aurii.

Nu te voi dezamăgi, mătușa Laura, declară ea, privind fotografia învechită. Nu fără să mă străduiesc din toate puterile să fac tot ce e mai bine. Dacă ai fi vrut să ne lași banii, nu ferma, probabil că ne-ai fi spus, nu-i așa?

Nu avea nici un fel de răspuns la această întrebare, doar un sentiment profund. O nouă viață o chema, așa cum o chemase pe mătușa ei în urmă cu atât de mulți ani. Trebuia măcar să încerce.

***

Zborul fusese întârziat. Se lăsase deja întunericul când aterizară la Miami. În concordanță cu intrucțiunile primite, se îndreptară spre hotelul aeroportului, unde se cazară pentru noapte, prea obosite din cauza călătoriei lungi ca să mai vrea să facă altceva în afară de a mânca puțin înainte să se ducă la culcare.

Dimineața aduse cu ea o stare de spirit mult mai bună pentru amândouă, ca și o energie furnizată în mare parte și de micul dejun comandat în cameră.

– E exact ca-n filme! exclamă Fleur, privind pe fereastră spre partea din oraș vizibilă. Uite cum se vede căldura, cum tremură aerul deasupra acelor mașini! Și cu ce viteză merg! clătină ea din cap, întinzându-se. Dar aici nici măcar nu se simte căldura, datorită aerului condiționat. Asta este adevărata viață!

– Nu te atașa prea mult de ea, o avertiză Eve. Mai avem de ajuns în regiunea Ockeechobee.

– Ador acest nume! zâmbi sora ei, întorcându-se de la fereastră cu ceașca de cafea în mână. La ce oră a spus domnul Shane că ne întâlnim?

– La ora zece, în hol. Avem la dispoziție cam o oră să ne adunăm. O să fie un drum destul de lung.

– O să ne descurcăm, ridică din umeri Fleur, părând foarte relaxată. Ce o să porți?

– Ceva confortabil, răspunse Eve. Pantaloni și o cămașă, cred.

– În acest caz, o să fac la fel. Cred că se potrivește de minune costumul albastru.

Eve se gândise mai degrabă la ceva vechi și confortabil. Își ascunse un zâmbet. Foarte puține dintre hainele surorii ei mai mici intrau în această categorie. Hainele pe care le purtase ieri pe drum, adică un costum roz la care asortase o eșarfă vaporoasă, atrăseseră multe priviri admirative în direcția ei, chiar dacă la prima vedere părea a nu fi foarte practic. Eve alesese mai degrabă haine care păreau să se potrivească pentru statul la fermă. Voia să învețe cum stau lucrurile acolo, nu să stea degeaba.

Ultima lună fusese foarte agitată. Avuseseră foarte multe lucruri de făcut, foarte multe detalii de pus la punct. Cea mai grea parte fusese să spună rămas-bun vechilor prieteni. Terry fusese singurul căruia îi vorbise despre planurile ei, dar răspunsul lui nu se dovedise deloc încurajator. Lăsând la o parte propriile sentimente, declarase el, Eve n-avea nici un drept s-o priveze pe Fleur de șansa ei. Tânăra nu fusese de acord. Nici acum nu era de acord cu acest punct de vedere. Dacă după o anumită perioadă de timp sora ei este în continuare hotărâtă să vândă ferma cum părea să fie acum, va trebui să se mai gândească, dar pentru moment îi datorau mătușii Laura măcar complimentul de a încerca o vreme să trăiască în casa pe care le-o oferise. Dacă avocatul fusese în vreun fel uimit de anunțul ei telefonic, o ascunsese foarte bine. Toate cheltuielile urmau să fie plătite din contul proprietății, iar biletele de avion la clasa întâi fuseseră transmise prin cea mai mare agenție turistică din Midhope. E minunat ce pot face banii, așa cum observase și

Fleur. Serviciile pe care le oferise compania turistică difereau substanțial de cele din anul trecut, când plecaseră în vacanță în Spania.

Ajunseră în hol cu zece minute înainte de ora stabilită. Asigurate de recepție că totul fusese plătit, aleseră două fotolii confortabile, rămânând să privească turiștii din jur.

Un bărbat anume îi atrase atenția Evei, în timp ce intră pe ușile principale și se îndreptă spre recepție. Era înalt, cu umeri lați și șolduri înguste, purtând o cămașă cenușie și pantaloni strâmți, de aceeași culoare. O pălărie clasică era împinsă spre ceafă, descoperind părul întunecat și figura parcă sculptată în granit. Un sentiment neclar îi făcu inima să bată mai tare, în timp ce bărbatul îi adresă câteva cuvinte recepționerului, apoi întoarse capul spre locul în care stăteau cele două surori, străpungându-le cu privirea ochilor lui albaștri.

– Oh, doamne, murmură Fleur la vederea figurii lui. Chiar arată de minune!

Singurul lucru din mintea Evei era că e prea mult. Prea mare, prea masculin și mult prea sigur pe el! Era vizibil din modul în care se mișca, se îmbrăca și, mai ales, ignora privirile îndreptate în direcția lui. Animozitatea se trezi în ea. Nu era genul de persoană care trage foarte repede concluzii, dar acum o făcea, dintr-un motiv neclar.

– Brockley? întrebă bărbatul.

Vocea lui era profundă, cu un ușor accent.

– Sunt Brett Hanson de la Diamond Bar. Sunteți gata să călătoriți?

– O să fim, imediat după ce vom afla ceva mai multe despre persoana cu care se pare că vom călători, spuse Eve cu calm, înainte ca Fleur să poată spune vreun cuvânt. De ce nu luați un loc, domnule Hanson? O să comand niște cafea.

Ochii albaștri o studiară un moment îndelungat, urmărind contururile corpului ei într-un mod care o făcu să se revolte, înainte să se ridice spre ochii căprui. Zâmbetul lui era sardonic.

– O să comand eu cafeaua, dacă doriți, declară el.

Dacă nu vreți să vă grăbiți, nici o problemă.

Gestul lui aduse un angajat al hotelului în grabă. Comandă cu hotărâre, fără să mai arunce vreo privire în direcția lor. Eve se gândea că e foarte obișnuit să dea ordine.

– Sunteți persoana care ne-a trimis scrisoarea de condoleanțe la moartea mamei? întrebă Fleur, în timp ce bărbaul se așeza pe un scaun din apropiere.

– Tatăl meu, răspunse el. Are aceleași inițiale cu mine. Se numește Bart– vine de la Bartholomew– dar i-ar plăcea să nu știe prea multă lume.

Privirea care se odihnea pe figura frumoasă a surorii ei avea o urmă de indulgență, vizibilă pentru Eve.

– Suntem vecini, continuă el. Diamond Bar se află lângă Circle Three. Am putea spune că reprezintă hotarul dinspre partea de est. Este o poveste veche. La început, existau mai mulți proprietari ai porțiunilor de-a lungul râului Kissimmee. Familia mea a cumpărat totul, cu excepția proprietății Circle Three. Jos a refuzat să vândă, câtă vreme a trăit.

– După cum se pare, mătușa Laura a făcut același lucru, observă Eve, întâlnind privirea îndreptată spre ea fără să ezite. Așadar, ați așteptat moartea ei. Oferta despre care a vorbit domnul Shane venea din partea dumneavoastră, nu-i așa?

– Desigur, răspunse bărbatul, încruntându-se ușor. Aș spune că e un preț destul de bun.

– Nu prețul este problema, clătină ea din cap. E doar modul în care vă gândiți să faceți anumite lucruri. Ați fi putut cel puțin să așteptați măcar până se răcește în mormânt, ca să spunem așa, înainte să călcați peste el!

Privirea bărbatului devenise aspră. Când vorbi din nou, asprimea răsuna și în voce.

– Ar trebui să aflați mai întâi faptele, înainte să spuneți anumite lucruri. Laura a fost de acord să-mi ofere drepturi de cumpărare asupra proprietății ei în urmă cu mai mult de un an, numai că n-a apucat să-și schimbe testamentul original.

– Puteți să demonstrați acest lucru?

Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui.

– De obicei, cuvântul meu este de-ajuns.

– Sunt sigură că este, interveni Fleur, privindu-și sora cu surprindere. Eve, ce te-a apucat?

Eve nu era nici ea sigură despre ce e vorba. Nu intenționase să spună aceste lucruri. Cuvintele ieșiseră singure. Dar, deoarece ajunsese atât de departe, nu avea de gând să dea înapoi.

– Încerc pur și simplu să fac așa cum a sugerat domnul Hanson, adică să aflu care sunt faptele.

– Numele meu este Brett, declară el cu răceală. În această zonă a lumii, nu suportăm adresarea ceremonioasă. Dacă încercați să-mi spuneți că aveți o ofertă mai bună, de ce n-o spuneți pur și simplu?

– Dar nu avem! declară Fleur, aplecându-se în față pe scaunul pe care stătea, privind neliniștită de la unul la altul. Nu s-a pus niciodată problema să nu acceptăm oferta făcută. Spune-i, Eve!

– Propun ca, pentru moment, să lăsăm lucrurile așa cum sunt, sugeră el. Inclusiv cafeaua. Ar trebui să decolez înainte de prânz.

– Să decolați? repetă Fleur. Vreți să spuneți că vom zbura și restul drumului?

Zâmbetul lui se adresă numai surorii celei mici.

– E cel mai rapid mod de a ajunge acolo. Am un Cessna deja alimentat– sau așa ar trebui să fie. Avem mai puțin de o oră de zbor.

Bărbatul se întoarse spre Eve, iar zâmbetul îi dispăru de pe figură.

– Ce părere aveți?

Ea ridică din umeri, refuzând să cedeze cu adevărat.

– De ce nu?

Brett Hanson se ridică împreună cu ele și, scoțând un portofel din buzunarul de la piept, extrase două banconte pe care le aruncă neglijent pe masă. Eve se întrebă în treacăt ce părere ar avea dacă o altă persoană ar lua

banii înainte de venirea chelnerului, dar hotărî că nu e problema ei. Se simțea într-o stare de spirit destul de ciudată, cu nervii încordați la maximum. Niciodată în viață nu tratase pe cineva așa cum o făcuse cu acest bărbat, dar nu reușea să regrete acest comportament. O irita cu fiecare cuvânt, cu fiecare mișcare a sprâncenelor și înclinare arogantă a capului. Era ca și cum între ei era trasată o linie invizibilă– una peste care nu avea nici cea mai mică dorință să treacă.

Ajunseră la sectorul privat al aeroportului, descoperind avionul pictat în verde și alb care îi aștepta în fața hangarului. Brett încărcă singur bagajul, trecând prin formalitățile de dinainte de decolare sub privirile pline de admirație ale lui Fleur. Așezată în spatele lor, Eve trebuia doar să arunce o privire spre figura surorii ei, ca să-și dea seama cât de devastator de repede și de departe căzuse. Fleur fusese întotdeauna impresionabilă, dar niciodată atât de tare ca aici, într-o țară nouă și cu un bărbat total necunoscut. De fapt, și pentru ea era o experiență total nouă, dar nu avea de gând să se lase copleșită. Acest bărbat voia ceva care le aparținea; de aici rezulta că ele se aflau în poziția dominantă.

Fleur continuă să vorbească tot drumul, inclusiv după ce se ridicară în aer. Eve renunță să mai asculte, concentrându-se pe peisajul care se întindea sub picioarele lor. Lacul Ockeechobee apărea și dispărea în fața lor, lăsând loc zonelor întinse de pășune mărginite de păduri, iar uneori treceau deasupra fermelor. Era foarte greu să asocieze această întindere vastă de pământ cu impresia inițială pe care și-o făcuse despre Florida.

Urmară cursul râului pentru ultimele sute de metri, coborând deasupra unui grup de clădiri care constituia ferma Diamond Bar. Șirul regulat de căsuțe așezat la două sute de metri de clădirea principală era constituit din locuințe pentru cei care lucrau la fermă, le informă Brett. Cea mai mare parte dintre ei erau căsătoriți, unii dintre ei cu copii care se duceau la școală în cel mai apropiat oraș. Numai cei necăsătoriți locuiau într-o clădire lungă, comună, costruită în stil tradițional.

Pista de aterizare era la ceva distanță de casă, în spatele unui rând de copaci. Brett ateriză lin, oprind la câțiva metri în fața micului hangar. O mașină aștepta în apropierea acestuia, iar Brett le rugă pe cele două pasagere să urce, punând valizele în portbagaj.

Strălucirea soarelui de amiază era nemiloasă, iar Eve avea impresia că o bate direct în cap. Abia acum își dădea seama de ce alesese Brett să poarte pălărie. Imediat după ce o punea pe cap, probabil că uita de ea, deoarece nu-l văzuse să încerce s-o dea jos. Poate că și dormea cu ea pe cap, își spuse ea cu ironie.

– Întotdeauna e atât de cald? întrebă Fleur, când gazda lor se așeză la volan.

– E încă primăvară, răspunse el. Cel mai bun anotimp din an. Mai încolo va deveni umed, chiar dacă ploile mai răcoresc atmosfera. Cea mai mare parte dintre locuitori preferă să meargă pe coastă pentru a petrece weekendurile.

– Adică proprietarii? interveni Eve. Cineva trebuie să aibă grijă de proprietate.

– Poate, ridică el din umeri, pornind mașina fără să privească în direcția ei. Să vă țineți bine, va fi destul de accidentat.

Nu glumise. Nu era un drum propriu-zis, ci erau doar urmele camionului și ale mașinilor care merseseră în această direcție. Înghesuită pe scaunul din spate împreună cu o parte din bagaj, Eve se prinse de marginea scaunului cu o expresie încruntată, sperând din toată inima că nu vor merge cu aceeași mașină spre ferma primită moștenire. Dacă familia Hanson își putea permite să plătească o mie de dolari acrul de pământ, ar putea să-și permită și niște drumuri decente pe terenurile pe care le aveau deja!

Văzută de la nivelul solului, colecția de clădiri care forma Diamond Bar părea variată și impresionantă. Una dintre ele avea în față o pompă de petrol, în fața căreia stăteau două mașini pentru alimentare. Ambii conducători arătau ca niște cowboy veritabili, purtând chiar pălăriile specifice, chiar dacă nu se zărea nici un cal prin preajmă.

Ridicară două degete spre borul pălăriei în semn de salut, un gest la care Brett răspunse asemănător.

Casa principală a fermei era joasă, având în față o terasă largă, plină de flori. Porțiunea de iarbă care o separa de curtea principală fusese tunsă și udată de curând, iar fiecare strat de iarbă strălucea sub lumina soarelui.

– Bine ați venit la Diamond Bar, spuse Brett, sărind de la volan. O s-o rog pe Maria să vă conducă în camerele voastre, dacă vreți să vă spălați înainte de cină.

– Spuneți că proprietatea noastră este prea departe ca să putem ajunge acolo în această seară? întrebă Eve, încercând să recapete controlul asupra situației. Nu anticipam că vă vom deranja atât de mult.

– Nici o problemă, răspunse el, ridicând valizele din portbagaj și așezându-le pe treptele terasei. Avem destule camere.

– Nu asta era întrebarea.

El se întoarse s-o privească, cu o expresie înghețată.

– Aș putea ajunge acolo în mai puțin de o jumătate de oră, dar n-o voi face.

Eve îi întoarse privirea, fără să clipească.

– Presupun că aveți un motiv întemeiat?

– Unul excelent, fu el de acord. Până când Alex Shane nu se întoarce de la Orlando să finalizeze problemele, nu aveți ce căuta acolo. Legea spune că trebuie să furnizați un act de proprietate.

– Am toate documentele necesare cu mine, spuse ea. Sunt sigură că...

– Nu depinde de mine, o întrerupse el. Alex a spus vineri și vineri trebuie să fie!

Astăzi era marți. Gândul că trebuie să-i datoreze ceva acestui bărbat era destul de neplăcut, dar să petreacă trei zile cu el sub același acoperiș, s-ar putea dovedi de neîndurat.

– Casa mai e încă în picioare, presupun? întrebă ea, fără măcar să încerce să-și ascundă scepticismul din voce.

La urma urmei, se pare că foarte multe lucruri au fost considerate sigure, în ceea ce privește dorințele mătușii Laura!

Brett ignoră protestul șocat al lui Fleur. Atenția lui era fixată în totalitate asupra Evei, iar ochii i se îngustaseră periculos.

– Laura a petrecut ultimele luni de viață aici, la Diamond Bar, mârâi el. Aș putea spune că astfel cunosc mai bine dorințele ei, decât o nepoată care n-a cunoscut-o niciodată!

– Dar n-ai reușit niciodată s-o faci să-și schimbe testamentul, se răsti Eve, uitând de regulile de politețe. Asta trebuie să însemne ceva.

Respirația lui deveni rapidă.

– Înseamnă că am ajuns destul de aproape de punctul în care o să-mi pierd răbdarea cu tine, răspunse el printre dinții încleștați. Nu știu sigur ce urmărești, dar nici n-am de gând să descopăr în pragul propriei case.

Bărbatul făcu o pauză, de parcă ar fi încercat din răsputeri să-și controleze mânia.

– O să descopăr mai târziu, continuă el, iar această promisiune suna mai degrabă ca o amenințare.

Chiar în acea clipă, o femeie mai în vârstă care părea de origine cubaneză apăru în pragul ușii. Purta o rochie întunecată, care părea prea groasă pentru temperatura de afară, dar pielea întunecată nu era transpirată. Eve avea deja impresia că picături de transpirație i se preling pe tâmple. Brett se întoarse brusc spre ea.

– Ai grijă ca oaspetele noastre să se simtă bine, Maria. O să aduc bagajele.

Eve ezită înainte s-o urmeze pe femeie. Numai rugămintea șoptită a lui Fleur reuși s-o facă să se miște. Holul imens de la intrare făcea parte din sufrageria clădirii, împărțită în mai multe zone cu ajutorul aranjamentului mobilei. Plante înalte, printre care lămâi și arbuști cu flori albe se potriveau de minune cu lemnul mobilei și pielea fotoliilor și canapelelor, ferestrele acoperite cu draperii asigurând o umbră plăcută în interior. Bart Hanson nu se zărea pe nicăieri.

Maria le conduse de-a lungul camerei spre un alt coridor, având uși pe dreapta și pe stânga. Camerele lor erau una lângă alta, spațioase, cu paturi duble și cu camere de baie complet utilate. Menajera le anunță că masa va fi servită într-un sfert de oră, acestea fiind singurele cuvinte pe care le rosti. Dacă aceasta era atitudinea ei obișnuită, sau era vorba despre un tratament rezervat musafirilor nepoftiți, era o întrebare pe care Eve alese s-o ignore. Oricum, nu vor rămâne destul de mult în această casă ca să le pese.

– De ce te-ai purtat atât de îngrozitor cu Brett? întrebă Fleur în clipa în care rămaseră singure. Nu seamănă cu comportamentul tău obișnuit, Eve!

– N-am încredere în el, răspunse sora ei, fără să fie foarte sigură că acesta este motivul adevărat. A avut totul pus la punct înainte de apariția noastră.

– Dar este deja pus la punct, nu? ridică din umeri nedumerită Fleur. Domnul Shane spunea că nu crede că vom găsi o ofertă mai bună.

– Dar tocmai asta este problema. E numai o ofertă. Nici măcar n-am acceptat-o oficial.

– Asta înseamnă să despicăm firul în patru!

– Nu văd de ce. Nu-mi place să ia altcineva hotărâri pentru mine.

Eve se apropiase de fereastra deschisă, privind spre peisajul pastoral care se întindea dincolo de zona de clădiri.

– Cred că mătușa Laura a avut motivele ei ca să nu-și schimbe testamentul, continuă ea– mai ales dacă locuia aici cu câteva luni înainte de a muri. Aș vrea să știu care sunt aceste motive.

– Ai putea încerca hipnoza pentru începători, răsună o voce sarcastică din cadrul ușii.

Brett lăsă jos valizele și se îndreptă. Ochii lui aveau o strălucire periculoasă.

– Să nu începem acum să ne gândim la vrăji, de acord? Vom avea destul timp să stăm de vorbă.

– Brett, îmi pare rău.

Fleur nu vedea nici un motiv pentru care ar fi implicată în această dispută pe care n-o înțelegea. Nici măcar nu privi spre sora ei, fixând cu privirea frumosul american.

– Nu știu de ce Eve reacționează astfel. Credeam că am hotărât deja să-ți acceptăm oferta.

Privirea albastră aruncată în direcția ei era mult mai blândă.

– Nu-ți face probleme. O să ne înțelegem, în cele din urmă. Spune-mi care valize sunt ale tale, ca să le pot pune în camera ta.

Mulți dintre bărbații de acasă ar fi dat orice să primească un astfel de zâmbet, reflectă Eve, urmărind expresia de pe figura surorii ei. Nu putea s-o învinovățească pe Fleur pentru ceea ce simțea, dar nici nu putea renunța la rolul pe care și-l asumase. Dacă va trebui să se bată de una singură cu acest bărbat și cu intențiile ei, nu va da înapoi! De dragul dorințelor mătușii Laura, s-ar lupta cu întreaga lume, dacă ar fi nevoie!

Capitolul 2

Nu aveau timp să se schimbe înainte de masă. Eve fu nevoită să se mulțumească să se spele pe mâini și să-și aranjeze părul. La ieșirea din baie o găsi pe sora ei așteptând-o, cu o expresie între revoltă și regret.

– Presupun că ți-ai spus că ar fi trebui să te susțin! izbucni aceasta, înainte ca Eve să poată spune vreun cuvânt. Ei bine, nu pot. Nu atâta vreme cât n-am nici cea mai mică idee de ce te porți astfel!

Sora ei mai mare răspunse cu blândețe:

– Nu trebuie să mă susții. Poți să nu te amesteci în această problemă.

– Dar nu pot să nu fac parte din ea, nu-i așa? Jumătate din fermă este a mea– sau va fi în clipa în care se vor încheia formalitățile, declară Fleur cu hotărâre. Eve, vreau să renunți la această atitudine. Am același drept ca și tine să decid în această problemă!

– Desigur, fu Eve de acord. Dar sunt de părere că decizia finală trebuie luată după ce vedem ferma, nu ești de acord? A fost casa mătușii Laura vreme de atâția ani. Nu ai nici un fel de sentiment față de ea?

– Nu în felul în care ai tu, după cum se vede, își mușcă buzele tânăra, privindu-și sora cu reproș. Ai făcut planul înainte de plecarea de acasă, nu-i așa? Ai știut că nu vrei să accepți această ofertă, dar m-ai lăsat să cred că vom împărți un milion de dolari!

– Nu este vorba că nu vreau să accept, doar că vreau să aștept să văd ce anume vindem, explică Eve cu răbdare.

– Vrei să spui că poate valora mai mult?

– Poate.

Nu era tocmai ce avea în gând, dar era suficient pentru moment.

– După cum ai spus, continuă ea, nu suntem încă proprietare cu drepturi depline. Cel puțin putem să așteptăm până când vom fi.

După o pauză destul de mare, Fleur dădu din cap, încă reticentă, dar fiind de acord.

– Bine. Numai promite-mi că vei înceta să-l tratezi pe Brett ca pe un escroc, atât îți cer.

Eve studie cu atenție figura surorii ei, observând ușoara roșeață care i se întindea pe obraji.

– Îți place chiar atât de mult? întrebă ea încet.

Capul cu plete blonde se ridică, iar ochii frumoși păreau să strălucească.

– E cel mai fabulos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Și el mă place, îmi dau seama. Eve, te rog să nu strici lucrurile pentru mine!

Sora ei o privi neajutorată, neștiind prea bine cum să reacționeze. Îl cunoscuseră pe Brett Hanson doar de câteva ore. Ce să facă?

– E cu cel puțin zece ani mai mare decât tine, observă ea, fără prea multe speranțe că se va înțelege cu sora ei. Poate e chiar căsătorit.

– Nu este. L-am întrebat acum, când mi-a dus valizele în cameră. Oh, nu direct! L-am întrebat dacă soția lui ni se va alătura la cină.

Foarte subtil, își spuse Eve, abținându-se să comenteze. Fleur era prea obișnuită să aibă bărbații la picioare, ca să-și mai facă probleme cu subterfugiile. Fiind genul de om care părea cu atâta claritate să fie, Brett Hanson va fi mai mult decât conștient de efectul pe care îl are asupra ei– și va avea destulă experiență să culeagă roadele atracției, dacă dorește.

Dar dacă nu dorește? Emoția pe care i-o provocase acest gând era greu de explicat.

Poate că e prea protectoare, își spuse ea pe un ton defensiv; nu se gândește decât la binele și fericirea surorii ei.

– Ar fi mai bine să mergem, spuse ea. Nu vrem să întârziem.

Cei doi bărbați erau deja la masă. Scaunul cu rotile în care era imobilizat Bart Hanson fu un șoc pe care fură nevoite să-l asimileze rapid. De ce Brett nu le avertizase despre acest lucru, nu putea să-și seama. Dar acum nu mai avea nici o importanță. Zarurile erau aruncate.

Relația dintre cei doi era ușor de observat. Tatăl era pur și simplu o variantă mai bătrână a fiului. Privindu-l mai de aproape, se putea de asemenea observa că nu toate ridurile de pe figura lui fuseseră cauzate de vârstă. Acest bărbat suferise, poate încă suferea, deși în ochii ridicați spre ele nu se zărea nici o urmă de durere.

– Nu-mi trebuie un certificat de naștere să știu că sunteți rudele Laurei Cranley, declară el direct, în clipa în care se făcuseră prezentările, întorcându-se spre Eve. Arăți exact cum arăta prima oară când a venit aici în urmă cu atât de mulți ani– cu excepția pantalonilor. Femeile nu purtau pantaloni în acele timpuri!

– Lucrurile se schimbă, zâmbi ea, sperând că înțelege punctul lui de vedere. Acum este o chestiune de confort, nu de efect.

Bărbatul zâmbi ușor.

– La fel de promptă și în răspunsuri! spuse el, întorcându-se apoi spre Fleur. Văd că ești cea frumoasă! Părul e adevărat?

– Te tachinează, interveni Brett, înainte ca tânăra să poată răspunde. Încetează, tată! Abia a ajuns aici!

– Și e mai mult decât binevenită, declară Bart, punându-și mâinile puternice pe roțile scaunului. Nu e timpul să mergem la masă?

– Condu-ne, îl invită fiul lui.

Sala de mese era în cealaltă parte a casei. Ca și restul, era o încăpere spațioasă. Masa fusese pregătită pentru patru persoane. Brett se asigură că tinerele se așezară la dreapta și la stânga tatălui lui, apoi își luă locul lângă

Fleur– spre bucuria vizibilă a acesteia. Ochii albaștri care întâlniră privirea Evei erau provocatori, de parcă ar fi vrut s-o vadă protestând în fața acestui aranjament.

Eliberat de apăsarea pălăriei, părul lui se bucla, des și plin de viață. Totul era plin de viață la acest bărbat, reflectă tânăra cu același sentiment neliniștit. În orice adunare umană, ar fi atras imediat atenția și ascultatea celorlalți, nu numai din cauza fizicului impresionant.

Maria le servi o masă substanțială, fără să spună nici un cuvânt.

– N-a vorbit niciodată prea mult, explică Bart la auzul comentariului Evei după plecarea femeii. Și soțul ei e la fel. Mama lui Brett i-a angajat pe amândoi în urmă cu peste douăzeci de ani. S-au ocupat de această gospodărie după plecarea ei. Cea de-a doua soție n-a fost prea preocupată de problemele casnice.

Bărbatului nu-i scăpă sclipirea din privirea ei.

– Oricum, o să auzi povestea destul de repede, zâmbi el, așa că nu văd de ce n-aș spune de acum. În urmă cu patru ani m-am căsătorit cu o femeie mai mică decât mine cu douăzeci de ani. M-a părăsit la două săptămâni după accident...

Gestul lui scurt arătă spre scaunul cu rotile în care se afla. Ochii lui căutară privirea fiului lui, apoi clătină din cap, comentând:

– Nu e nici un nebun mai nebun ca un bătrân nebun!

– Cum s-a întâmplat? întrebă Eve cu calm, fără să privească în direcția lui Brett.

– Calul meu a făcut un atac de cord și a căzut, în timp ce eram în șa, veni răspunsul la fel de calm. Am căzut amândoi în același timp, numai că el a căzut pe mine.

– Îmi pare rău.

Părea nepotrivit, dar era singurul comentariu pe care îl putea face.

Ridicarea lui din umeri era filozofică.

– După aproape trei ani, m-am împăcat cu situația.

Din fericire, am un fiu care să se ocupe de mine. Oricum, mi-am planificat retragerea devreme, încă de la vârsta de treizeci de ani a lui Brett. Am anticipat cu un an, atâta tot, dădu el din cap, făcând o scurtă pauză. Brett mi-a spus că intenționați să stați la Circle Three, așa e?

– Numai pentru o scurtă vreme, interveni repede Fleur. Eve e de părere că mătușii Laura i-ar fi plăcut să petrecem câteva zile la ferma ei.

– Se poate. Era foarte atașată de acest loc. Cu toate acestea, cred că va fi nevoie să aerisim puțin. Nu cred că s-a mai dus cineva acolo, numai dacă n-a mai trecut Connors?

Aruncă o privire întrebătoare către fiul lui.

– Nu era treaba lui, ridică acesta din umeri.

– Dar dacă mătușa și-ar fi revenit din boala ei, oricare ar fi fost aceasta, și-ar fi dorit să se întoarcă acasă? întrebă Eve.

Răspunsul veni pe un ton rece.

– A avut o tumoră pe creier. Știa că va muri cu mult înainte s-o părăsească luciditatea.

Șocul și uimirea îi opriră orice replică ar fi avut în gând. Nu putu decât să rămână nemișcată, privindu-l cu ochi întunecați, până când lui Bart i se făcu milă de ea.

– Voia să fie cu oameni cunoscuți înainte de moarte– de aceea a venit aici, în loc să se ducă la un azil. În ultimele două luni, am angajat o soră medicală care avea grijă de ea. N-a suferit mai mult decât a fost posibil pentru noi. A primit toată medicația necesară. A murit liniștită, în somn.

– Biata mătușă Laura, murmură Fleur cu simpatie. Măcar dacă am fi știut...

– N-ați fi putut face mai mult pentru ea, o asigură Brett, primind o privire recunoscătoare.

– Încerci doar să mă faci să mă simt mai bine.

– Chiar dacă așa stau lucrurile, are dreptate. N-ați fi putut face mai mult, interveni Bart. N-are sens să ne mai gândim la asta. Întorcându-ne la problema casei, o să trimitem pe cineva acolo să vadă cum stau lucrurile,

imediat ce Alex Shane își dă acordul. Poate o să dureze vreo două zile, dar nu e nici o grabă. Suntem foarte încântați să vă avem aici.

Eve zâmbi, comentând doar în sinea ei.

– Suntem foarte recunoscătoare pentru ospitalitea dumneavoastră, domnule Hanson, dar nu vrem să abuzăm de ea.

– Nici n-o veți face. Două figuri frumoase la masă înveselesc întreaga zi pentru un bărbat.

Nu avea nevoie să vadă ridicarea ironică din sprâncene a lui Brett ca să-i simtă reacția la această declarație. Tatăl lui observase foarte bine: Fleur era cea frumoasă. Îi întâlni ochii albaștri fără nici o tresărire. N-are decât, dacă vrea s-o ironizeze. Nu va reuși s-o irite. Știa foarte bine cum arată.

– Cât de departe este cel mai apropiat oraș? întrebă ea pe un ton calm.

– Suntem cam la jumătatea distanței dintre Sebring și Yeehaw Junction, răspunse Brett. Dar depinde de ce numești oraș. Mai există și Leesville, cinci mile spre vest. Un magazin, un bar și un restaurant– nimic altceva.

– Destul de mare ca să aibă șerif și închisoare, observă și tatăl lui. E un locșor destul de frumos. Dacă n-ai nimic de făcut în după-amiaza asta, de ce nu duci fetele să-l vadă?

– Poate cu altă ocazie, vru să spună Eve, dar Fleur i-o luase înainte.

– Oh, ar fi minunat! se entuziasmă tânăra. Poți, Brett?

– De ce nu? ridică el din umeri, apoi o privi pe Eve cu ironie: dacă nu vrei să vii, poți să-i ții companie tatei.

– În nici un caz! exclamă bărbatul. N-a bătut atât drum ca să stea cu un bătrân!

– Nu, fu ea de acord imediat, dar vreau să stau cu dumneavoastră.

Zâmbetul lui era apreciativ.

– În acest caz, o să te las.

Fleur arăta ca o pisică în fața unui întreg bol de frișcă. Nu se gândise nici o clipă că îl va avea pe Brett doar pentru ea.

– Trebuie să mă schimb, în acest caz, declară ea.

Sper că nu te deranjează să aștepți, nu-i așa?

– Nu în cazul în care presupun că merită așteptarea, răspunse el zâmbind. Ne vedem în față, după ce vei fi gata.

Se îndreptară cu toții spre salon în același timp. Eve abia reuși să se abțină să nu strângă masa. Pe de o parte, nu credea că reacția celor doi Hanson ar fi prea plăcută, iar pe de altă parte, Maria în mod sigur n-ar fi apreciat o astfel de intervenție în munca ei. Trăiau într-o lume diferită. Trebuia să se obișnuiască mai repede cu schimbările de statut.

– Să ieșim pe terasă, propuse Bart, în vreme ce Fleur dispăruse la etaj să se schimbe. În acest anotimp este prea plăcut să stai în casă.

Brett făcu o mișcare să încerce să-l ajute în timp ce se îndrepta spre ușile salonului, oprindu-se la un moment dat să ridice pălăria pe care o purtase și care rămăsese pe o canapea de piele. Eve se întrebase în prima clipă de ce nu luaseră un scaun cu rotile electric. Urmărindu-l pe Brett care îl conducea cu abilitate și observând umerii robuști și brațele puternice, ajunse la concluzia că măcar astfel bărbatului îi putea rămâne satisfacția de a păstra măcar jumătatea superioară a corpului în stare fizică bună. Pantalonii albaștri pe care îi purta nu puteau ascunde picioarele subțiri.

Pe terasă erau scaune confortabile și o masă scundă, aranjată spre margine. Din acest loc, se putea privi dincolo de gospodărie, spre terenurile întinse, acoperite cu pășuni și păduri. Se vedeau oameni venind și plecând din diferitele clădiri, dar nici pe jumătate agitația pe care o anticipase Eve.

– Cea mai mare parte dintre angajați sunt deja plecați cu vitele, spuse Bart, simțind întrebarea nerostită. E o perioadă foarte ocupată.

Privirile ei se întoarseră de la scena din față, spre bărbatul care se sprijinea de marginea balustradei.

– Nu te duci împreună cu angajații? întrebă ea curioasă, dar cu o expresie deschisă, ca să arate că nu voia decât să se intereseze.

– Desigur, dădu el din cap. Dar azi am avut altceva de făcut.

– Adică să ne iei pe noi? ridică tânăra din sprâncene.

Ai fi putut trimite pe altcineva, nu ne-am fi simțit jignite. Nu-mi face plăcere să știu că ți-ai neglijat îndatoririle doar de dragul nostru.

Ironia ascunsă în spatele acestor cuvinte nu-i scăpă bărbatului; era vizibil din îngustarea ochilor și din încordarea spatelui.

– Nu e nici un deranj, răspunse el. Lucrul merge înainte, fie că sunt sau nu aici.

– Avem o echipă foarte bună, interveni tatăl lui. Cei mai mulți dintre ei sunt angajații noștri de ani buni. O să fie prin preajmă înainte de sfârșitul săptămânii, așa că, dacă vrei să vezi cum stă treaba la o fermă, vei descoperi în următoarele două zile. Poți să călărești?

– Puțin, dădu tânăra din cap, conștientă că fusese în șa doar de trei ori în viață, dar nedorind să recunoască acest lucru. Presupun că depinde de cât de departe trebuie să merg.

– Vitele sunt adunate pe pășunea din sud, anunță Brett. E o jumătate de oră de mers cu mașina până la poartă. Nu folosim caii decât pentru conducerea turmei. Poți să vezi tot ce te interesează de la o distanță sigură.

– Vreau să văd totul, replică ea imediat, înfruntându-i privirea. Altfel, n-are nici un sens.

El ridică din umeri.

– O să te duc mâine, dacă ești atât de nerăbdătoare.

Privirea lui se îndreptă spre ușa pe care tocmai ieșise Fleur, iar un ușor fluierat admirativ îi scăpă de pe buze.

– Asta este ceea ce numesc priveliște pentru ochi însetați! murmură el.

Nu se poate spune că nu știe ce efect are, își spuse Eve în gând, amuzată de modul în care sora ei poza, mișcându-se provocator. Purta o rochie lungă și strâmtă, care îi punea în valoare silueta subțire. Îi picioare avea o pereche de sandale din curele subțiri. Nu se potrivea în nici un fel ca îmbrăcăminte pentru vizitarea orășelului despre care vorbise Bart, dar nu asta nu era o preocupare pentru Fleur. Singura ei problemă era impactul inițial.

– Sunt gata, anunță ea cu un zâmbet larg.

Sper că nu te-am ținut prea mult!

– Nici un pic, dădu Brett din cap, îndreptându-și spatele. Arăți numai bună de mâncat!

Își luă pălăria de pe masa pe care o aruncase și o puse pe cap, cu un zâmbet slab.

– Stai unde ești, îi ceru el. O să aduc mașina la scară.

După plecarea lui se lăsă liniștea. Bart fu primul care vorbi:

– Ai grijă să nu te împiedici de ceva și să cazi, cu tocurile acelea. Poate fi periculos.

Un mod politicos de a spune cât de total de nepotrivită cu ocazia era toaleta, își dădu seama Eve, conștientă în același timp că Fleur va ignora mesajul, chiar dacă îl va primi. Poate că, dacă ar veni de la Brett, l-ar accepta, dar bărbatului nu părea să-i pese prea tare. O vedea pe tânără ca pe o copilă ale cărei toane trebuie îndurate, dar nu mai mult de atât, era foarte sigură. Nu-i va păsa că va lăsa o impresie proastă în mințile celor cu care se vor întâlni.

Mașina cu care plecară era mare și strălucitoare, mult mai luxoasă decât avuseseră vreodată ocazia să vadă. Figura lui Fleur era plină de încântare în clipa în care se așeză în față, lângă Brett. Bărbatul și mașina erau la fel de impresionante, părând tot ce-și dorește pentru moment. Eve nu putea decât să spere că această izbucnire de entuziasm va trece, acum se întâmpla de obicei, deși știa că circumstanțele sunt cu totul diferite. Brett o impresionase foarte tare pe sora ei, iar aceasta era puțin spus. Dacă își dădea seama de acest lucru, iar ea era sigură că era conștient de efectul pe care îl avusese, rămânea alegerea lui dacă o încurajează sau nu în vreun fel. Oare putea face alegerea cea mai bună?

– E dificil să vă văd pe voi două ca niște surori, comentă Bart cu sinceritate după plecarea mașinii. Sunteți la fel de diferite ca brânza de cretă!

– A fost întotdeauna cea atrăgătoare, dădu tânăra din cap, auzind pufnitul lui ironic.

– Nu despre asta vorbesc, și știi foarte bine!

Copila n-are un gând în capul ei drăgălaș care să coste o para chioară!

Răspunsul ei fu rapid și nechibzuit, izvorând din sentimentul de protecție față de sora ei.

– Poate că, dacă sunteți într-un scaun cu rotile, credeți că puteți spune orice doriți, fără să vă temeți că veți fi contrazis, domnule Hanson, dar nu sunt de acord cu acest gen de indulgență. În nici un caz sora mea nu are o inteligență sub medie!

Îi pauza destul de lungă care urmă, Eve simți că se îmbujorează de jenă. Acest bărbat era gazda ei; iar ceea ce tocmai spusese era de neiertat. Nici măcar nu putea să se uite la el.

– Îmi pare rău... începu ea să se scuze, dar bărbatul ridică o mână, oprind-o.

– Să nu-ți fie. Ești singura persoană, în afară de propriul meu fiu, care nu vede acest scaun cu rotile drept un motiv să-mi facă mereu pe plac. Sunt recunoscător pentru acest lucru, zâmbi el larg. Nu că ar schimba în vreun fel ceea ce cred, dar să ne înțelegem. Nu critic în nici un fel capacitățile creierului ei, ci felul în care îl folosește.

– Nu o cunoașteți decât de două ore, protestă Eve.

– E destul de mult timp ca să pot face o comparație între voi două. Sunt dispus să fac un pariu că tu ai fost cea care a avut grijă de tot, din punct de vedere financiar, de la moartea mamei voastre.

Zâmbetul deveni mai larg.

– Nu ești pregătită să mă minți cu adevărat, o ironiză el.

– Am câștigat mai bine decât ea, recunoscu ea, încă în defensivă, așa că e firesc s-o fi făcut eu.

– Dar nu în întregime.

– Fleur și-a plătit partea ei.

Eve alesese să se gândească doar la rarele ocazii în care sora ei îi dăduse bani pentru cheltuieli. La urma urmei, din când în când e mai bine decât niciodată.

Bart o privea cu atenție, gânditor.

– Ai folosit timpul trecut. Asta înseamnă cumva că nu mai vrei să te întorci acolo?

– Am renunțat amândouă la slujbele noastre, admise ea, ridicând din umeri. N-avea sens să le mai păstrăm, chiar dacă ne-ar fi dat concediu prelungit ca să venim aici.

– Așadar, ce planuri aveți pentru viitor?

Eve ridică sprâncenele jenată, nefiind încă pregătită să vorbească despre această problemă.

– Nu ne-am hotărât, răspunse ea. Încă ne străduim să ne obișnuim cu ideea că suntem proprietarele unei întinderi atât de mari de pământ.

– Pământul nu vă este de nici un folos, dacă nu sunteți capabile să-l utilizați, observă el. Sau poate că v-ați gândit să învățați să aveți grijă de o fermă?

Tânăra îl privi cu un zâmbet amuzat.

– Sunt chiar atât de ușor de citit?

Era rândul lui Bart să ridice din umeri.

– Din ceea ce spunea Brett înainte de masă, nu te-ai străduit prea tare să ascunzi ce părere ai despre oferta pe care v-a făcut-o.

– Pe care a făcut-o? Asta înseamnă că nu sunteți implicat?

– I-am transmis fiului meu controlul asupra fermei în ziua în care am aflat că nu voi mai merge vreodată, spuse el fără să arate nici o emoție. V-am spus acest lucru la masă.

– Nu mi-am dat seama că asta însemna controlul total.

– Nu are nici un rost să fac altfel. E foarte capabil.

Tânăra își mușcă buzele.

– Nu mă îndoiesc.

– Dar încă nu poți să-l crezi că urmează dorințele Laurei? clătină el din cap, oprind-o cu un gest să răspundă. Nu e decât problema voastră, nu pot fi obiectiv.

Vreau însă să te avertizez că este foarte hotărât să-și pună planurile în aplicare.

– La fel sunt și eu, declară ea cu hotărâre.

Se lăsă tăcerea. Când bărbatul vorbi din nou, Eve bănuia deja despre ce vrea să spună:

– Ce părere are sora ta despre acest lucru?

– Vrea să vindem.

Era o pierdere de timp să încerce să ascundă adevărul, când o simplă întrebare adresată lui Fleur ar fi clarificat lucrurile.

– Are dreptul la jumătate din proprietate.

– Știu, dădu din cap Eve, privindu-l cu onestitate. Poate că sunt în același timp egoistă și proastă, dorind să mă agăț de ceva despre care nu știu absolut nimic, dar cel puțin mi-aș dori să văd ferma înainte să iau decizia finală.

– Presupun că Brett nu s-a gândit nici un moment că poți fi mai mult decât interesată doar pentru moment. Așa că e mai bine să fii cinstită cu el. Să-i spui ce simți. Poate că este posibil să ajungeți la un soi de compromis.

– Ce fel de compromis?

– Ei bine, presupun că ar fi de acord să rămâneți în casă.

– Ca un soi de chiriași? clătină Eve din cap. Nu e nimic personal, domnule Hanson, dar nu cred că un astfel de aranjament ar merge.

– Ești foarte încăpățânată, nu-i așa? întrebă el, studiindu-i figura cu atenție. Nu cred deloc replica aceea: „nu e nimic personal". Ce a făcut sau a spus fiul meu, contrazicându-te? Știu că a mai adus persoane în astfel de stări, dar n-a fost niciodată vorba despre o femeie.

Tânăra își putea foarte bine imagina acest lucru. Nu avea nici o îndoială că-i era de-ajuns să ridice un deget ca să aibă toate femeile din zonă la picioare, doar ca să-i facă pe plac. Fleur era dovada vie a acestui lucru. Ridică din umeri.

– N-a făcut nimic special, cred. Nu sunt o persoană foarte dificilă.

– Da, mi-am dat seama de acest lucru, comentă Bart cu ironie.

E cazul să rezolvați lucrurile între voi. Eu am spus tot ce am de spus.

Eve acceptă abandonarea subiectului fără supărare, recunoscătoare pentru răbdarea arătată deja. Era deja mai mult decât sigură că nu i se va arăta aceeași toleranță în ceea ce-l privește pe Brett Hanson. Bătălia abia urma să vină.

Trecuse deja de ora șase când cei doi se întoarseră. Eve era în camera ei, schimbându-se pentru cină, care aici se servea la ora șapte. Fleur intră fără să se mai obosească să bată, cu figura luminată de o strălucire interioară.

– Te-ai întrebat unde am fost? zâmbi ea. Brett m-a luat la o plimbare lungă, după ce am vizitat Leesville. Voia să-mi arate o parte din Diamond Bar. Și, într-adevăr, era doar o mică parte! Mi-a spus că ne-ar lua întreaga zi să facem un tur al fermei– o sută optsprezece mii de acri! În mod clar, proprietatea mătușii Laura e pusă în umbră de o asemenea întindere!

– Ați ajuns până acolo? întrebă Eve, conștientă de valul de resentimente care o copleșiseră.

– Numai de-a lungul gardului de hotar. E ușor de văzut de ce Brett e foarte dornic să adauge și această proprietate la terenurile lui. Trece exact prin mijlocul fermei. O mie de lire un acru, acesta pare să fie prețul.

– Acesta este prețul standard, o întrerupse sora ei. M-am interesat înainte de plecare. Fleur, nu ne face nici o favoare. Am putea primi același preț de la oricine altcineva.

– Numai că nimeni n-ar vrea să-l cumpere, ținând cont de locul unde este situat.

Tânăra vorbea cu prea multă ușurință, ca să nu repete de fapt ceea ce i se spusese. Din câte se părea, plimbarea de după-amiază își atinsese scopul. Brett o atrăsese pe Fleur în totalitate de partea lui. Eve încercă o schimbare de tactică, cunoscând prea bine ce puține șanse avea.

– Îți dai seama că, după ce vom vinde proprietatea, nu vom mai avea nici un motiv să stăm în această țară?

– Nu neapărat, declară sora ei, cu o sclipire în ochi.

Brett spune că putem rămâne la Circle Three cât dorim de mult. Nu e interesat de casă.

– Ce generos din partea lui!

Eve se întinse spre rochia albă de bumbac pe care o întinsese pe pat, trăgând-o repede pe ea. Îndreptându-se spre măsuța de toaletă, se așeză pe scaun și luă peria. Avea impresia că are gesturi mecanice, de robot.

– Cina se servește la ora șapte, spuse ea imaginii din oglindă a surorii ei. Nu e cazul să te gândești să te pregătești?

– Ești geloasă, nu-i așa? declară brusc sora ei. Nu te-ai fi purtat astfel dacă Brett ar fi fost atras de tine, nu de mine!

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Brett Hanson, negă Eve, cuvintele sunând fals și în propriile urechi.

Se străduí însă să continue:

– Nu-mi pasă decât să nu fii rănită. Nu e ca băieții de acasă de la noi, Fleur.

– Nu trebuie să-mi spui acest lucru, zâmbi Fleur, privind-o de sus. Brett e un bărbat, nu un copil. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el vreodată. E atât de... de sigur pe el!

Și nu-i pasă în nici un fel de ceilalți, completă Eve în gând cu furie, urmărind figura expresivă a surorii ei. Nu e îndoială că pasiunea lui Fleur era pentru el în același timp flatantă și amuzantă; în mod sigur, nu făcea nici un efort s-o aducă înapoi cu picioarele pe pământ.

– Abia l-ai cunoscut, observă ea, fără prea multe speranțe că se va face înțeleasă. Nu te lăsa dusă de val.

– Chiar ești geloasă! exclamă sora ei cu încăpățânare. Eve, lasă-mă în pace, atât îți cer. Am douăzeci și unu de ani, nu șaisprezece! Brett își dă seama de acest lucru, chiar dacă tu n-o faci!

Brett are nevoie să afle cum stau lucrurile în mai mult de un singur domeniu, își spuse tânăra cu iritare, privindu-și posomorâtă sora care ieșise trântind ușa. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Capitolul 3

Fu o seară lungă și destul de plictisitoare. Bart căutase câteva fotografii vechi, făcute la o petrecere la care venise mătușa Laura împreună cu soțul ei. Într-una dintre ele, Bart râdea din toată inima cu amândoi, demonstrând astfel lipsa de animozitate dintre vecini. Lui Eve i se strânse inima, văzându-l în picioare. Oricât de mult se obișnuise cu situația, i se părea imposibil să nu simtă o urmă de amărăciune la vederea a ceea ce pierduse.

– Îmi pare rău că nu am fotografii mai recente, spuse el. Probabil că veți găsi destule acasă. Laura iubea fotografiile– obișnuia să le spună „nostalgii instant".

Zâmbetul lui era melancolic.

– Era o femeie foarte plăcută, adăugă bărbatul. Mama lui Brett ținea foarte mult la ea.

Eve ar fi vrut să întrebe dacă nu are fotografii ale primei lui soții, dar chiar dacă Brett nu părea prea interesat de discuțiile lor, prezența lui în încăpere o împiedica. Așezat lângă Fleur pe o canapea, asculta spusele tinerei cu un zâmbet slab pe buze, aproape ironic, cu un braț sprijinit neglijent de spătarul canapelei, în spatele ei. Probabil că la fiecare mișcare, ceafa ei îl atingea. Suprinzându-i privirea îndreptată spre ea pentru o clipă, Eve nu făcu nici un efort să-și ascundă disprețul.

Se juca astfel cu sora ei dintr-un singur motiv– s-o convingă să vândă. Nici măcar nu-i păsa că ea se va implica emoțional.

– Dacă mai vrei să mergi cu mine mâine dimineață, spuse el în clipa în care se servi cafeaua, o să plec la ora șase. Crezi că te poți trezi?

– Unde să mergeți? interveni Fleur, înainte ca sora ei să poată răspunde.

– Pe pășunea din sud, răspunse el. Sora ta vrea să vadă ce înseamnă viața la fermă.

– Și eu vreau, pretinse tânăra. Sper că sunt inclusă în această invitație!

– Doar dacă vrei să fii, ridică el din umeri, nelăsând să se vadă ce gândea, dar continuând s-o privească pe Eve. Ei bine?

– Voi fi gata, spuse ea.

– O să fim amândouă, adăugă Fleur ca un copil bosumflat.

– Dacă intenționați să vă treziți înainte de ora șase, poate că n-ar fi o idee proastă să vă duceți la culcare devreme, sugeră Bart, aruncând o privire spre ceasul de pe perete. Eu mă voi duce oricum, dacă nu deranjează pe cineva. După douăsprezece ore în acest scaun, încep să mă doară și zone pe care nu le mai simt.

Zâmbetul lui larg îndepărta orice urmă de autocompătimire din cuvintele lui.

– O să fiți plecați mult înainte să mă trezesc. Așadar, ne vedem mâine după ce vă întoarceți.

Brett nu făcu nici o mișcare să-l însoțească pe tatăl lui, lăsând-o pe Eve să tragă concluzia că nu avea nevoie de ajutor. Sau poate că soțul Mariei, pe nume Juan, era suficient pentru a-i oferi cele necesare. După plecarea lui Bart, se lăsă tăcerea pentru câteva minute. Eve fu prima care o întrerupse, prefăcându-se obosită.

– Tatăl tău are dreptate, cred că e o idee destul de bună să mă duc devreme la culcare, spuse ea. Cred că încă nu mi-am revenit în totalitate după călătorie.

Se ridică încet în picioare, privindu-și sora.

– Vii? întrebă ea.

Fleur zâmbi și ridică din umeri.

– Nu sunt deloc obosită. Cred că vreau să mă duc la o plimbare înainte de culcare. Una scurtă, desigur, chiar dacă nu prea mă pot rătăci, nu-i așa?

– S-ar putea să dai peste vreo surpriză, zâmbi ușor Brett. Șerpii pot alege cele mai ciudate locuri pentru a se pregăti de culcare. Cred că am și eu nevoie de un pic de aer proaspăt.

Exact asta își dorea și Fleur, își spuse Eve, iar manevra ei nu era deloc prea îndemânatică. Dar nici nu avea de ce să fie îndemânatică. Brett părea să dea impresia unui bărbat mulțumit să urmeze orice mișcare a ei. Poate că se înșelase în privința lui și dorea să fie împreună cu sora ei mai mică doar de dragul ei. O figură frumoasă și o atitudine de învingător pot face minuni și să întoarcă multe capete.

Dar respinse imediat această idee, foarte sigură pe ea. Nu era cazul lui Brett Hanson; e un bărbat prea autoritar pentru așa ceva. Planurile lui pentru Fleur includ poate să-i facă pe plac, dar atâta vreme cât nu contrazic punctele lui de vedere. Măcar dacă ar putea s-o facă pe sora ei să vadă dincolo de visul pe care începuse atât de repede să-l creeze!

Eve era deja de aproape o jumătate de oră în pat, când un zgomot ușor din camera vecină îi spuse că sora ei se retrăsese în cele din urmă în camera ei. Acest lucru ar fi trebuit s-o liniștească, dar nu reuși. În patul acesta, la distanță de mii de kilometri de tot ce-i era familiar, găsea somnul imposibil. Nimic nu mergea așa cum planificase. Poate nici nu va merge. Probabil că mătușa Laura se simțise la fel de stingheră în primele zile când venise aici, dar avea bărbatul pe care-l iubea lângă ea. Se putuse sprijini pe el și putuse învăța de la el. Oare n-ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas acasă, în Anglia, lăsând avocații să se ocupe de formalități?

Și să-și fi petrecut întreaga viață întrebându-se ce anume ratase? Știa foarte bine că așa ar fi stat lucrurile. Nu, călătoria fusese necesară, chiar dacă lucrurile nu merseseră tocmai așa cum sperase. Dar e suficient să mai aibă

puțină răbdare, nu-i așa? Sunt în această țară abia de câteva ore. Cum poate să se simtă deja învinsă și fără speranță?

După încă o jumătate de oră de învârtit în pat, își puse un halat de bumbac pe care îl legă în talie. Nu știa nici ea unde vrea să se ducă. Tot ce știa era că nu mai suportă să fie închisă între acești pereți de beton.

Casa era tăcută, toate luminile erau stinse. Găsi ușa deschisă și ieși în noaptea caldă și parfumată de miresme cu un oftat de ușurare. Era mult mai bine. Dacă ar putea sta aici pe terasă pentru o vreme, și-ar putea clarifica măcar o parte din gânduri. Se îndreptă spre balustradă și se sprijini în coate, aruncând o privire spre linia orizontului. Din loc în loc se zăreau luminițe și răsunau câteva sunete stinse, dar nimic nu părea să se miște. Un câine lătră nu foarte departe, iar singurul răspuns fu nechezatul slab al unui cal.

– Nu poți să dormi? răsună vocea lui Brett dintr-un colț întunecat al terasei. Se întâmplă frecvent în prima noapte într-un pat străin.

Degetele Evei prinseseră marginea de lemn a balustradei într-un spasm involuntar. Acum se relaxară din nou, deși restul corpului rămase în continuare tensionat. Se strădui să se întoarcă încet, fără grabă, căutând forma corpului lui vizibilă într-un scaun jos.

– Nu mi-am dat seama că mai este cineva aici.

Mai degrabă simți decât văzu ridicarea lui din umeri.

– Tocmai mă gândeam să mă duc la culcare.

– Nu mă lăsa să te împiedic.

– De ce nu? Mi se pare un moment la fel de potrivit ca oricare altul să punem lucrurile la punct.

Inima ei începu să bată mai tare, apoi se liniști.

– Nu avem ce pune la punct– nu așa cum crezi. Am modul meu de a vedea lucrurile, iar tu îl ai pe al tău.

– Și nu se vor întâlni niciodată, o ironiză el. Uiți o problemă măruntă, dar importantă. Sora ta nu este de acord cu tine.

– Spune-mi ceva ce nu știu, replică Eve. Dar ce anume vrei să spui?

Că trebuie să cedez pentru că asta este ce vrea Fleur?

– Are drepturile ei.

– La fel le am și eu. Ale ei nu sunt mai importante decât ale mele.

– Cel puțin, ale ei sunt practice, observă el. Își cunoaște propriile limite!

Eve zâmbi slab.

– N-am nici o intenție să mă ocup eu însămi de fermă. O să găsesc pe cineva care s-o facă pentru mine– adică pentru noi. De exemplu, acest Connors despre care vorbea tatăl tău. Este administratorul fermei?

Răspunsul veni după o scurtă pauză.

– Rolul lui este să asculte ordinele date, nu să se ocupe de toată ferma.

– În acest caz, cine a făcut-o în timp ce mătușa mea era bolnavă?

– Eu, răspunse el simplu.

Această replică o surprinse, dar își reveni destul de repede.

– Trebuie să fi fost spre binele tău.

– Cum anume? întrebă el pe același ton calm. Oferta este făcută pentru pământ. Numai pentru pământ. Nu sunt interesat de altceva.

Eve îl privi lung, iar ochii i se adaptaseră destul de mult la întuneric încât să-i poată distinge trăsăturile.

– În acest caz, de ce te-ai mai obosit? De ce n-ai lăsat restul să se ducă de râpă?

– Pentru că Laura era fericită știind că ferma ei este în continuare productivă. I-a dat lui Jos cuvântul că o va păstra în producție pe perioada vieții ei.

Rămase o vreme tăcut, începând să zâmbească ironic dându-și seama că nu avea ce replică să-i dea.

– N-are nici o importanță pentru tine, nu-i așa? o provocă el. Ești în continuare suspicioasă în legătură cu motivele mele. Te gândești cumva că i-am făcut pe plac doar în speranța că-și va schimba testamentul?

– Ceva de genul ăsta, declară ea fără să clipească.

În același mod în care îi faci pe plac surorii mele în speranța că o să mă convingă să-mi schimb punctul de vedere.

– Crezi că asta fac? întrebă el amuzat. Presupun că nu ți-a trecut prin cap ideea că sora ta poate avea și alte atracții?

– Are, desigur. Dar asta e un bonus, nu?

Încerca din răsputeri să păstreze un ton egal.

– Nu te-ai gândit însă că poate fi vulnerabilă? Sau nu-ți pasă?

Râsul lui ușor era sarcastic.

– Cred că faptul că a trebuit să intri mereu în competiție cu Fleur, care arată mai bine, te-a afectat destul de tare, nu-i așa?

Eve comentă, provocator:

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare...

– Nu cred că am ce să-ți răspund. Nu e minoră...

– Nu are nici un fel de experiență cu bărbați ca tine!

– Dar tu ai? o ironiză el. Vrei să-mi spui mai exact în ce categorie mă încadrezi?

– Prefăcut, veni imediat răspunsul ei. Oricum, folosești orice și pe oricine ca să ajungi acolo unde vrei!

– Asta crezi tu?

– Da, asta cred, răspunse ea, făcând un pas înapoi. Nu văd nici un motiv pentru care am continua această convorbire.

– Nici eu.

Brett fu în picioare înainte să-și dea seama că intenționa să se ridice, acoperind distanța dintre ei din doi pași mari. Tânăra prinse doar o sclipire din expresia lui hotărâtă, înainte s-o tragă spre el, luându-i gura în stăpânire cu buze ferme. Brațele lui erau ca niște benzi metalice, imobilizând-o.

Eve încetă să se zbată după prima reacție involuntară, apoi se lăsă moale, hotărâtă să nu-i ofere nici un soi de satisfacție. Numai că propriul ei corp refuza să rămână inert, iar pielea ei sensibilă se înfioră la atingere. Sărutul lui deveni mai insisten și mai profund, cerând un răspuns.

Părea că o atinge în profunzimea ființei ei.

Neajutorată, simți că buzele ei se mișcă singure, deschizându-se și lipindu-se de ale lui. Corpul ei suplu se mulă cu de la sine putere pe contururile lui puternice. Abia când brațele lui coborâră pe șolduri, trăgând-o și mai aproape, o parte din rațiune se trezi la viață. Dându-și seama ce vrea cu adevărat, se revoltă împotriva puterii senzuale care o cucerise.

Cu amândouă palmele fixate pe pieptul lui lat, îl împinse cu putere, străduindu-se să-și recapete rațiunea. Nu conta ce părere avea despre ea. Era imposibil să conteze acest lucru. Cedase unui moment trecător de slăbiciune, atâta tot. Nu avea nici un mod în care să folosească acest lucru împotriva ei.

– Poate că nu m-am concentrat pe sora pe care trebuia, murmură Brett, blocându-i trecerea. Ce să spun despre focurile ascunse? Comportamentul tău rece, britanic și virginal m-a păcălit în totalitate.

Eve se strădui din toate puterile să-și controleze vocea.

– Să nu citești prea multe în reacția mea. M-ai luat prin surprindere, asta e tot.

– Mi-ar plăcea să te iau oricum, continuă el cu aceeași blândețe, dar în vocea lui se strecurase un ton neliniștitor. Aici și acum, nu mi-ar plăcea nimic altceva mai mult. A trecut atât timp de când m-am lăsat cucerit atât de repede de o femeie. Ce părere ai? Să rezolvăm diferențele de opinie în pat?

Tânăra tresări, îmbujorându-se. Poate că ea provocase această situație, iar el nu părea genul de bărbat care s-o lase să scape ușor.

– Consider-o mai degrabă o experiență de viață, declară ea cu dispreț. Nu sunt o aventură de o noapte! Acum, te rog să te dai la o parte din drumul meu!

El nu făcu nici o mișcare, privind-o cu ochii îngustați.

– Știi ce, cred că e mai mult în legătură cu tine decât se vede la prima vedere. Știai că sunt încă aici, nu-i așa? Ai ieșit din cameră cu un scop precis.

– Nu e adevărat, răspunse ea, încercând să se strecoare pe lângă el. Ce motiv aș fi putut avea?

– Nu sunt sigur. Nu știu decât că m-ai provocat intenționat să mă apropii de tine.

O mână se strecură sub bărbia ei, ridicând-o s-o poată privi mai bine. Ochii albaștri străluceau ciudat.

– Ai început să mă înțepi din prima clipă în care ne-am cunoscut. De ce?

Eve îi întâlni privirea fără o tresărire.

– Credeam că e evident. Ai intrat în holul hotelului de parcă ai fi fost proprietarul tuturor, al oamenilor ca și al clădirii!

– Vrei să-mi spui că ai fi fost mai receptivă dacă aș fi intrat în genunchi?

– Nu te obosi încercând să mă ridiculizezi, replică ea. Nu mi-ai plăcut din prima clipă, după cum nu te plac nici acum. Ceea ce s-a întâmplat în urmă cu câteva minute nu are nici un sens. E doar o reacție chimică. Dacă aduci anumite elemente împreună, poți fi sigur că vor intra în reacție.

– Și încă în ce reacție! o ironiză el.

Fără nici un gest care s-o pregătească, mâna lui coborî brusc, prinzându-i sânul și provocându-i un geamăt involuntar.

– După cum se vede, rezultatele sunt rezistente în timp, murmură el. Mă întreb cât îmi va lua să te aduc pe punctul de a exploda?

Eve se strădui să ignore senzația care îi întindea nervii la maximum, dorind să nu-i dea plăcerea s-o vadă jenată.

– Mai mult decât ai vrea să irosești, mârâi ea. Nu mă împotrivesc, dacă asta dorești. Dacă ai nevoie de stimulente, n-ai decât să le cauți în altă parte

– Adică la sora ta?

– Nu!

Cu dinții încleștați, se strădui să-și țină mintea departe de mișcarea degetelor lui pe piept, fiebinți prin materialul subțire.

– Numai las-o pe Fleur în pace, ai înțeles? se răsti ea. Las-o în pace!

– Obligă-mă, o invită el pe același ton scăzut.

Îi atinse gâtul cu buzele, apoi urcă încet spre colțul gurii cu mișcări mici.

– Încetează să-mi mai faci probleme în legătură cu Circle Three.

Am așteptat destulă vreme pentru acel pământ.

Era din ce în ce mai greu să stăpânească senzațiile care o copleșeau, să calmeze furtuna din sângele ei. Nu dorea decât să cedeze dorinței urgente de a-l atinge, la fel cum o atingea el, să-și strecoare mâinile sub cămașa lui, până la căldura pielii și la fermitatea mușchilor. Răspunsul la cuvintele lui veni cu o voce pe care abia și-o recunoscu:

– Și poți continua să aștepți!

– Foarte bine, acum știm amândoi pe ce poziție ne aflăm, dădu el din cap, retrăgându-și mâna și zâmbind ironic la vederea mișcării ei involuntare. Cred că n-ar fi durat chiar atât de mult, la urma urmei. Nu că nu vor mai fi și alte ocazii. Este foarte interesant să te compar cu Fleur. Cum de a reușit să rămână atât de naivă?

– Poate pentru că singurii bărbați pe care i-a cunoscut au tratat-o cu acel respect de care tu n-ai auzit niciodată!

– Ei! Am spus naivă, nu neexperimentată.

Eve tresări.

– Vrei să spui că...

– Nu vreau să spun nimic. E destul de mare să-și trăiască viața fără protecția ta. Ceea ce vreau să spun e că încă își imaginează că e suficient să întindă mâna și tot ce-și dorește să-i pice în palmă.

– Până acum, cam așa a fost, ridică din umeri Eve.

– În acest caz, în zilele următoare s-ar putea să o aștepte o trezire neplăcută la realitate.

– Din partea ta? se strădui tânăra să afle, dar și să-și păstreze controlul. S-o folosești ca să ajungi la mine, apoi să-i spui adevărul? E planul pe care ți l-ai făcut? Presupun că pentru tine, să fii crud înseamnă să fii sincer și bun. Poți să-ți găsești singur justificări. Numai că nu prea cred că ai vreodată nevoie de așa ceva. În ce te privește, se pare că scopul scuză mijloacele. Vrei pământul și ai face orice să pui mâna pe el, fără să conteze cine suferă!

– Dacă aș fi în locul tău, m-aș opri aici, o sfătui el cu o voce periculos de blândă. Ai făcut destul de multe pentru o singură zi.

Ridicarea ei din umeri încerca să arate o indiferență pe care era departe s-o simtă.

– Am spus tot ce aveam de spus.

– Bine. În acest caz, putem considera că e destul pentru o zi, declară Brett, îndepărtându-se de ea. Încă vrei să mergi mâine?

Dacă refuza, e ca și cum ar recunoaște că îi e frică de el, își spuse tânăra, reușind să-și controleze impulsul inițial.

– Desigur, răspunse ea. O să fiu la intrare la ora șase. La fel va fi și Fleur.

– Asta n-o cred până nu văd, murmură el, arătând spre ușă. După tine, te rog.

Merse înaintea lui de-a lungul holului, întorcându-se spre camera ei fără să-i spună nici un cuvânt. Abia în clipa în care era în siguranță în camera ei, își permise să răsufle ușurată. Se sprijini de ușă, privind patul răvășit și dorindu-și să nu se fi ridicat din el.

Durerea surdă din interiorul corpului ei nu voia să se calmeze. După o vreme, ridică încet o mână, urmând cu degetul urma invizibilă a mâinii lui. Avea impresia că atingerea i se imprimase în piele. Nimic din tot ce experimentase înainte nu o pregătise pentru astfel de reacții. Nu e decât vina ei, își spuse clătinând din cap. Ar fi trebuit să stea acolo unde era casa ei.

***

Alarma ceasului de voiaj o trezi la cinci și jumătate, după ceea ce păruse a fi un somn de doar două ore. Obosită, dorind cu disperare să nu fi acceptat să se ducă, își făcu un duș rapid și se îmbrăcă în blugii și o cămașă de bumbac, adăugând un pulover pe deasupra, știind că dimineața aerul trebuie să fie

destul de rece. O pereche de sandale pentru drumeții înlocuia pantofii. Nu era probabil să călărească– sau cel puțin asta spera. Dacă stătea să se gândească, bravada de ieri îi părea acum destul de stupidă. De ce nu putuse să spună pur și simplu adevărul? N-ar fi schimbat în nici un fel atitudinea lui Brett.

Amintirea întâlnirii lor nocturne îi trimise un fior pe șira spinării. Trebuia să treacă peste acest eveniment înainte să dea din nou ochii cu el. Pentru câteva clipe, renunțase la apărare, dar asta fusese tot. În nici un fel nu poate fi sigur de adevăratele ei sentimente. De fapt, nici măcar ea nu știa care erau acestea. Corpul și mintea păreau să se afle în contradicție. E vorba de chimie, îi spusese seara trecută, doar de o reacție chimică de apropiere. Nu are cum să fie mai mult.

O găsi pe Fleur încă dormind. Îi părea rău s-o trezească, dar știa că n-ar fi deloc mulțumită. Se aplecă peste pat, atingându-i ușor umărul.

– Fleur, e șase fără zece. Dacă vrei să vii, e cazul să te grăbești!

Singurul răspuns fu un protest murmurat, în timp ce capul blond fu acoperit cu pătura. Eve încercă din nou:

– Fleur!

– Bine, bine!

Tonul era iritat, nemulțumit, iar ochii strâns închiși.

– Imediat...

Să o convingă să se dea jos din pat la ora opt nu fusese niciodată prea ușor, își aminti Eve. De ce ar fi altfel aici? Făcu o ultimă încercare:

– Brett nu va aștepta.

– Am spus că vin, mârâi tânăra, fără să se miște. Spune-i că mă îmbrac. N-o să-mi ia prea mult.

Eve renunță. Făcuse tot ce putea mai bine; acum era rândul surorii ei să reacționeze. Poate că se va ridica din pat în clipa în care își va da seama că Brett nu va fi foarte încântat să fie reținut de la îndatoririle lui. Dar mai rămânea de văzut dacă își va da seama de acest lucru în timp util.

Îl găsi pe Brett așteptând pe terasă, iar mașina era deja pregătită, cu portierele deschise. El purta blugi tociți și o cămașă asortată deschisă la gât, lăsând să se vadă o porțiune acoperită cu păr întunecat. Pălăria pe care o purta de această dată părea destul de veche și roasă de vreme. Întâlnind privirea ochilor lui albaștri, Eve simți că se îmbujorează. Bărbatul nu uitase ce se întâmplase seara trecută, și nici nu era vreo șansă s-o lase să uite. Privirea cercetătoare, care îi urma liniile corpului, era o dovadă clară.

– Ai venit mai devreme, observă el. Unde e Fleur?

– O să vină curând.

Eve trecu pe lângă el, respirând adânc aerul curat și aruncând o privire în jur. Lumina de dimineață era limpede, cerul albastru și lipsit de nori, promițând o zi fierbinte, oferită de soarele care se înălțase deja la orizont. Alți angajați se treziseră înaintea lor. Doi dintre ei conduceau o cireadă mică de vaci, iar tânăra observă:

– Credeam că nu creșteți vite decât pentru carne.

– Această cireadă produce cele necesare pentru consumul fermei, răspunse Brett care se apropiase de ea. Avem destul de multe guri de hrănit.

După o pauză scurtă, pe același ton lejer de conversație, bărbatul adăugă:

– Are trei minute să apară.

– Mă duc să văd ce anume o reține, spuse Eve repede, dar el clătină din cap.

– Ai chemat-o deja, nu-i așa? întrebă el.

– Ba da, dar...

– Nici un dar. Plecăm la ora șase, fie că este sau nu gata.

Nu era, desigur. Chiar dacă s-ar fi ridicat din pat, nu s-ar fi grăbit în nici un caz. Cu privirea fixată pe ceasul care indica aproape ora fixă, Eve se simți obligată să mai facă o ultimă încercare.

– Dă-mi măcar un minut să văd ce face, îl rugă ea. Dacă este încă în pat, e doar vina ei.

– Oricum e doar vina ei, fu singura replică primită.

Bărbatul coborî scările și se îndreptă spre mașină, întorcându-se s-o privească ironic, cu sprâncenele ridicate:

– Nu ești nici tu sigură?

Într-adevăr, nu era sigură, dar nu în legătură cu ceea ce întreba el. Ridică însă din umeri și coborî scările, urcând lângă el în mașină, conștientă că umărul lui se găsea prea aproape de al ei. Mușchii încordați ai piciorului lui îi atraseră atenția, în clipa în care puse piciorul pe accelerație. Dacă Fleur ar fi venit cu ei, fără îndoială că ar fi stat în față, iar Eve ar fi fost nevoită să se mulțumească să stea în spate. Dar așa ar fi fost în siguranță în fața emoțiilor trădătoare.

– Relaxează-te, o sfătui el cu răceală, pornind mașina. Nu mușc niciodată când conduc. Bucură-te de plimbare.

Se bucură într-adevăr în mai multe feluri de plimbare, descoperind peisajul plăcut, chiar dacă oarecum plictisitor. Drumul pe care îl urmau era mai lat și mai dificil decât cel de la pista de aterizare a avionului. În plus, era mai mult praf. Din când în când, drumul intersecta șiruri de copaci sau trecea prin apropierea râului. Garduri înalte de sârmă ghimpată se întindeau în stânga și în dreapta, iar iarba de dincolo de ele era mare și de un verde viu. Zăriră la un moment dat vite păscând aproape de malul râului, o masă compactă și maronie. Brett o informă că sunt viței de trei ani, deja vânduți, chiar dacă urmau să petreacă încă o vreme pe pășunea din apropiere ca să se îngrașe înainte să fie trimiși la abator. Eve bănuia din ce motive făcea toată povestea să sune ca un proces clinic, dar nu va reuși s-o țină astfel la distanță, își promise ea cu fermitate. Nu prea este loc pentru sentimente când te implici în industria producătoare de carne, știa foarte bine. Lumea trebuie să mănânce.

Dincolo de poarta din sudul fermei, drumul se transforma într-o potecă săpată de urmele camioanelor. În apropiere de această poartă ajunseră la un câmp larg, mărginit de un șir de copaci. În preajmă erau parcate un camion și camionete, iar câțiva cai păsteau liniștiți la umbra unor stejari din

apropierea malului râului. Lângă camion fusese făcut un foc. Pe măsuța scundă din apropiere se afla un ibric de cafea proaspătă, care parfuma aerul. Eve fu dintr-o dată conștientă de stomacul ei gol.

Bărbatul care apăru din spatele camionului era scund de statură și atât de ridat și cu pielea tăbăcită de vreme, încât părea un bocanc. Era imposibil să-i ghicească vârsta. Putea avea oricât între cincizeci și șaptezeci de ani.

– Nu mă așteptam să vii atât de repede, comentă el la vederea lui Brett. Băieții vor trece pe aici astăzi.

Ochii umezi și de o culoare incertă se întoarseră spre Eve, cu o ușoară urmă de interes.

– Presupun că trebuie să fii una dintre englezoaice, nu?

– Ai grijă cum vorbești, bătrâne, murmură Brett amuzat. Sunt o specie sensibilă.

Cu hotărâre, Eve întinse mâna spre bărbat:

– Îmi pare bine!

– La naiba!

După cum se uita la mâna întinsă, era ca și cum i-ar fi oferit un șarpe cu clopoței. Întinse cu reticență mâna spre ea, dar abia îi atinse degetele, că o lăsă imediat jos cu o expresie uluită.

– E prima oară când am dat mâna cu o femeie!

– E prima oară când o femeie dă mâna cu un adevărat cowboy, veni comentariul sarcastic al șefului lui. Mai e ceva de mâncare? N-am mâncat nimic în dimineața asta.

– Desigur, e destulă. Ce părere aveți despre ouă și șuncă?

– Fără fasole? interveni Eve zâmbind. Credeam că asta se mănâncă aici!

– Doamnă, dacă vrei fasole, o să ai fasole, veni replica bărbatului, care părea neimpresionat. Până când încălzesc mâncarea, puteți să beți niște cafea.

Brett luă două cești curate de pe un raft din apropierea băncii improvizate, apoi turnă cafeau și-i întinse o ceașcă tinerei, cu un zâmbet ironic.

– Nu poți găsi un cowboy mai bun ca Chuck Rafferty, spuse el. E pur sută la sută.

Ea ridică din umeri cu un zâmbet amuzat.

– Era doar o glumă. Sper că nu te deranjează o glumă nevinovată, nu-i așa? răspunse Eve, gustând din cafea. E foarte bună!

– Ar trebui să fie, răspunse el. Voi sunteți cei care nu sunteți în stare să faceți o cafea.

– E o problemă de gusturi.

Eve inspiră aromele plăcute care începuseră deja să se răspândească în aer.

– În mod normal, nu prea mănânc mult la micul dejun, dar nu m-am mai simțit la fel de flămândă vreodată.

– Sunt sigur că nici nu te-ai mai trezit atât de devreme, observă Brett, sprijinindu-se de marginea camionului. Ai o culoare sănătoasă în obraji în această dimineață. E foarte diferită de cum arătai ieri la aeroport.

– Ieri eram obosită, replică ea. Diferența de fus orar nu se recuperează atât de ușor. Și, înainte să faci această observație, Fleur arată întotdeauna bine. E cea frumoasă, îți aduci aminte?

Ochii albaștri erau atenți, fără urmă de ironie.

– Semănați foarte mult.

Eve clătină din cap cu nerăbdare.

– Nu trebuie să-mi faci pe plac.

– Nu trebuie să fac absolut nimic, veni rectificarea rapidă. Da, este adevărat că nu atragi imediat atenția, cum o face sora ta, dar nu ești o persoană oarecare.

În pauza care urmă, continuă s-o fixeze cu privirea.

– Dintre voi două, aș spune că arăți cel mai bine. Desigur, depinde de preferințe. Unii bărbați preferă siluetele fragile și sânii mici. Eu prefer ceva mai substanțial.

Obrajii ei luaseră foc, dar reuși să-și păstreze calmul.

– Seara trecută am avut aceeași impresie.

Zâmbetul lui era provocator.

– Am făcut o mulțime de lucruri seara trecută. Vino să mâncăm. O să avem nevoie de multă energie ca să rezistăm o zi întreagă.

Capitolul 4

Mâncată în aer liber, mâncarea avea un gust minunat. Eve termină tot ce avea în farfurie, adăugând și a doua ceașcă de cafea.

– A fost cea mai bună masă din viața mea, declară ea când Chuck veni să strângă vesela utilizată. N-am mai mâncat atât de mult niciodată!

– Așteaptă să încerci tocănița irlandeză preparată de Chuck, spuse Brett, întinzând farfuria goală bărbatului. De aici vom merge călare, Chuck. Vrei să pui șaua pe Appaloosa, te rog? O să-l iau pe Pinto.

Eve își păstră cu grijă expresia sub control. Acum avea o alegere: putea fie să recunoască lipsa de experiență, fie să tacă în continuare. Șaua e foarte diferită în vest în comparație cu cele din est. Cu ceva noroc, poate să se descurce. Alungă undeva în adâncul minții faptul că Bart Hanson fusese aruncat dintr-o șa cu acest model. Circumstanțele n-au cum să fie la fel. Nici măcar Brett nu s-ar aștepta să galopeze cu un animal nărăvaș, pe un teren total necunoscut.

Cei doi bărbați avură nevoie doar de câteva minute să pregătească animalele pentru drum. Deoarece nici unul nu se oferi s-o ajute, Eve reuși ca prin minune să urce în șa.

– Ai nevoie să-ți ajustez scările, spuse Brett, apropiindu-se de calul ei. Întinde picioarele. Nu ești la paradă!

Ascultă cererea lui, simțindu-se imediat mai în siguranță. Era greu să-și dea seama dacă bărbatul înțelesese sau nu că fusese mințit. Zâmbetul ușor de pe buzele lui putea însemna orice. Strânse din dinți, străduindu-se să pară calmă când îi întâlni privirea. Nu-i va mai permite din nou să treacă de apărarea ei. În nici un caz!

Invidie ușurința cu care se aruncă în șaua lui Pinto, strângând frâiele într-o mână, astfel încât putea întoarce calul cu o singură mișcare. Frâiele lui Eve fuseseră legate într-un nod, formând o singură linie. Nu știa prea bine dacă o făcuse vreunul dintre ei pentru ea, sau cel care călărise înainte preferase acest mod. Le ținea în ambele mâini, trecându-le printre degete așa cum fusese învățată în prima zi de călărie. Nu avea nici un rost să încerce să alerge înainte să poată merge. După ce va câștiga experiență, va putea să experimenteze.

În ciuda temerilor ei, începu să se relaxeze după primele minute. Desigur, șaua era de mare ajutor. Era mult mai mare. Iapa pe care călărea răspundea bine la comenzi, deși scutura din când în când din cap, dacă Eve se crispa și trăgea prea tare de frâie. Tânăra se strădui să se relaxeze, luând ambele frâie într-o mână și pe cealaltă odihnind-o pe genunchi. Un sentiment de satisfacție o copleșise. Nu e nici o problemă. Dacă are grijă, nu va păți nimic.

Brett mergea puțin înainte, și ajunsese în această poziție după ce traversaseră râul, urmând drumul care se strecura printre copaci. Trapul lui ușor fu urmat imediat de Appaloosa fără să-i dea vreo comandă specială, provocându-i panică pe moment, înainte să se obișnuiască. Dacă Brett făcuse acest lucru doar ca s-o debusoleze, o să fie dezamăgit, își spuse ea cu satisfacție. Pe un cal atât de confortabil ca acesta, nu e o problemă să-și păstreze echilibrul.

Mugetele vitelor se auziră cu câteva minute înainte de a ajunge la cireadă, urma de praf fiind vizibilă ca un nor în apropierea orizontului. Același praf îi pătrundea în nas și în ochi. Pentru prima oară îl invidie pe Brett pentru

pălăria pe care o purta. Chiar dacă nu era cine știe ce, măcar oferea protecție. Deși praful nu părea să-l deranjeze în vreun fel; probabil că era deja obișnuit cu el.

Zgomotul și agitația erau uimitoare, dar era evident că activitatea era foarte bine organizată, fiecare bărbat având alocată o funcție specifică. Eve urmări cu privirea un bărbat care prinse un vițel din interiorul cirezii, apoi îl mână spre un alt bărbat care îl preluă. Cu o mișcare rapidă, vițelul fu injectat apoi marcat și trimis înapoi în apropierea mamei lui, deja îngrijorată. Mirosul acru de păr ars pluti o vreme în aer.

– Mă duc să ajut, îi strigă Brett, aducându-și calul aproape de al ei, dar fiind nevoit să ridice vocea ca să acopere vacarmul general. Crezi că vei fi în regulă singură cam o jumătate de oră?

– Sigur! răspunse ea la fel de tare. Nu-ți face probleme pentru mine, voi fi mulțumită să mă uit.

Ultima declarație era destul de departe de adevăr, dar ea fusese cea care ceruse să vină. Dacă s-ar fi gândit cu adevărat, și-ar fi imaginat că marcarea vițeilor se face cu alte mijloace acum; poate că se vopsesc sau ceva asemănător. Fierul înroșit în foc părea o cruzime, chiar dacă animalele nu păreau să sufere prea mult în urma tratamentului. Fără îndoială, marcarea la Circle Three se făcea la fel. Tradiția moare greu. Bărbații de aici care se ocupă de creșterea vitelor folosesc aceleași metode pe care le foloseau bunicii lor, mândri de priceperea lor în mânuirea frânghiilor și la călărit. Sinceră să fie, își imagina cu greu altă modalitate de a o face. Nici un fel de mașină n-ar avea aceeași manevrabilitate permisă de utilizarea cailor, oricât de bine s-ar pricepe conducătorul auto.

Brett schimbase caii, călărind acum pe unul cenușiu. În câteva secunde, prinsese deja un vițel, pe care îl scosese din rând, întorcându-se cu repeziciune, încolăcind frânghia cu o mișcare fluidă. Bărbații păreau să fie un singur trup cu caii pe care călăreau. Chiar de la distanța la care se afla, Eve putea vedea cu ușurință că Brett își conducea calul cu mișcări ușoare ale

picioarelor, iar dintr-un motiv neclar simți că se înfioară. Noaptea trecută simțise că ascultă cu aceeași promptitudine comenzile lui. Răspunsese chiar prea repede, dar nu se putuse abține. De ce se presupune oare că femeile trebuie să fie altfel decât bărbații în ceea ce privește dorințele fizice? Ceea ce i se întâmplase seara trecută nu fusese mai mult de atât.

Dar nu putea să nege că nu scăpase de acele senzații. Urmărindu-l cu privirea, își dorea din nou să-l atingă, să-l simtă aproape, să fie mângâiată de el. Îl făcuse o dată s-o dorească; putea foarte bine s-o facă și a doua oară.

Dacă însă va profita de această ocazie, dacă i se prezintă, e cu totul altă problemă. Nu era numai ceea ce-i spusese deja și anume că nu e genul de femeie care caută o aventură de o noapte, era mult mai profund de atât. Nici un fel de relație temporară nu-i poate oferi sentimentul de împlinire pe care îl caută.

Deoarece iapa părea mulțumită să stea pe loc atâta vreme cât dorea acest lucru, își permise să se relaxeze, lăsându-se pe spate în șa. Urma să aibă febră musculară la sfârșitul acestei zile; deja simțea mușchii protestând, neobișnuiți cu acest tip de exercițiu. Dacă Brett nu vine după ea în zece minute, ar fi cazul să facă o mică plimbare, ca să nu înțepenească de tot.

Nu știa cât de mult intenționa bărbatul să rămână aici. Din punctul de vedere al unui spectator, noutatea își pierdu destul de repede farmecul. Poate că într-o zi va fi capabilă să ia și ea parte, deși multe lucruri trebuie să se schimbe până în acea zi. Pe moment, visul rămâne vis, iar dacă Fleur nu-și schimbă punctul de vedere, nu va deveni niciodată altceva. Oare era atât de irațional din partea ei să vrea și altceva mai mult decât bani? se întrebă ea. Oare Fleur nu poate vedea că fericirea nu poate fi cumpărată? La ferma mătușii ar avea o casă– o adevărată casă. Apartamentul n-a fost niciodată mai mult decât un loc unde să doarmă și să mănânce.

Dacă mama ei ar fi trăit, ar fi fost de aceeași părere, era sigură Eve. De fapt, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost ea cea care ar fi moștenit ferma, iar problema prezentă nu s-ar mai fi pus. Oftă fără să vrea. Oricât de mult ar dori, n-o mai

poate aduce înapoi, așa că n-are nici un sens s-o facă. Viața trebuie trăită privind înainte, nu în urmă.

Paradoxal, începu să se gândească la ce fac prietenii lor în acest moment. Nu plecaseră decât de două zile din Midhope, dar păreau deja ani întregi. Imaginea figurii lui Terry în clipa în care îi vorbise despre planurile ei îi provocă o strângere de inimă. E problema conștiinței, își dădu ea seama, nemulțumită. Nu-l iubise, știa foarte bine, dar îl lăsase în continuare să creadă în ea. O s-o uite destul de repede, se consolă singură. La douăzeci și șase de ani, are tot timpul din lume să găsească o femeie care să fie pentru el cea potrivită, care să-l iubească și să aibă grijă de el, așa cum merită. Dacă tot ajunsese la această problemă, era valabil și pentru ea– numai că probabil merita mai puțin. Nu e foarte ușor să încerci să fii cinstit cu toată lumea.

Avu nevoie de câteva secunde înainte să fie conștientă de strigăt. Speriată, încă neștiinde despre ce este vorba, privi la animalul care țâșnise spre ea, apoi se prinse repede de frâie, în timp ce Appaloosa se întoarse singură, încercând să evite vaca. Nu știa prin ce minune rămăsese totuși în șa. Desigur, nu se punea problema cine conduce pe cine; iapa părea să știe foarte bine ce are de făcut. Cu părul zburând în aer și arcuită aproape la limita durerii, Eve se prinse cu putere de șa, rezistând eroic până în clipa în care unul dintre bărbați, cu un zâmbet lățit pe toată fața, se apropie în galop și îndreptă vaca în direcția cirezii.

Brett apăru de nicăieri, călărind lângă iapa acum foarte ascultătoare, în timp ce Eve se străduia să se adune. Și el zâmbea larg.

– Asta o să te învețe minte să-ți mai lași mintea să se îndrepte în alte direcții, spuse el. Calul pe care călărești este obișnuit cu vacile.

– Nu e nimic mai prețios ca sfaturile care se dau după ce a avut loc evenimentul, replică ea cu sarcasm. E păcat că n-am căzut din șa, ai fi avut de ce să râzi!

Ridicarea lui din umeri era nepăsătoare.

– N-ai căzut, așa că nu văd ce rost are să te superi.

Dacă ai fi avut niște îndoieli în legătură cu călăritul, ai avut destul timp să spui acest lucru înainte să venim aici.

Eve îl privi, mușcându-și buzele. Știa că nu se pricepea la călărie.

Știuse încă de la început! Din punctul lui de vedere, ar fi putut chiar să se sinucidă, tot nu i-ar fi păsat!

– N-ai fost în nici un pericol înainte de acest eveniment, spuse el, citindu-i gândurile cu o acuratețe iritantă. Ai dreptate, ar fi trebuit să te avertizez. Dacă m-aș fi gândit la asta, aș fi făcut-o. Presupun că nu sunt foarte obișnuit să am amatori prin preajmă.

– Cât de mult durează acest lucru? întrebă ea cu răceală, arătând cu un semn din cap spre cireada de vite.

– Până când e totul gata, replică el pe un ton asemănător. Dacă te-ai plictisit, cu atât mi rău pentru tine. Tu ai vrut să vii.

Se îndepărtase deja înainte să găsească un răspuns la ceea ce declarase, îndreptându-se spre ceilalți cowboys. Eve îl privi îndepărtându-se, clocotind de furie. Oare chiar își imaginează că va sta acolo urmărindu-i cu privirea până i se va face milă de ea, în cele din urmă? Dacă asta credea, se înșela amarnic!

Iapa răspunse la îndemnul ei fără ezitare, începând să meargă la trap. Acum călărea fără să se gândească la ce face, lăsându-și corpul să stabilească ritmul. Bret poate să se joace de-a cowboyul cât vrea; ea se duce acasă!

Mânia i se risipea încetul cu încetul, în timp ce se apropia de poartă, dar nu se calmase în întregime. Chuck veni s-o ia pe Appaloosa în timp ce tânăra coborî din șa. Pe figura lui se citea surpriza și curiozitatea.

– Brett nu vine? întrebă el.

– Nu încă, răspunse Eve. O să vină ceva mai târziu, când va termina cu ce are de făcut. O să iau mașina.

– Desigur.

Bărbatul începuse deja să se ocupe de iapă, mai preocupat de starea ei decât de cea a tinerei.

Cheia era în contact, acolo unde fusese lăsată de Brett.

Eve porni motorul, apoi încercă să dea înapoi, sperând că nu încurcă prea tare comenzile și ignorând zgomotele suspecte. Nu încercase niciodată să conducă un vehicul de teren, dar în starea de spirit în care se afla, se simțea pregătită pentru orice. Dacă Brett avea nevoie de un mijloc de transport spre casă, avea destule de unde să aleagă.

Cu loc din belșug pentru manevre, nu-i fu prea greu să întoarcă mașina pe drumul pe care veniseră, ridicând mâna drept salut în direcția lui Chuck înainte să se îndrepte spre drum. Tot ce avea de făcut era să se țină de urmele de cauciucuri și gardul de sârmă până la intersecția principală, apoi să facă la stânga. Nici măcar nu era ora nouă. Avea chiar destule șanse s-o găsească pe Fleur în pat la întoarcerea la fermă.

Ce va spune când va ajunge acolo nu se gândise încă; o să aibă destul timp s-o facă. Pentru moment, singura preocupare era să pună o distanță cât mai mare între ea și acel bărbat îngrozitor. Dacă se gândea la ce reacție va avea descoperind că luase mașina și plecase, se simțea extrem de satisfăcută. Cu ceva noroc, când va descoperi că nu mai este în apropierea cirezii, va crede că e prin zonă și va pierde o mulțime din timpul lui prețios căutând-o. Ar putea să treacă ore bune până când să-și dea seama de adevăr, dar va fi prea târziu. Evită să se gândească la faptul că oricum va fi nevoită să dea ochii cu el, în cele din urmă. Va fi furios, desigur, dar ce contează? Nu prea avea ce să facă.

Mersese destul de mult înainte ca sentimentul de încântare să înceapă să fie înlocuit cu unul de jenă. Oare ce aștepta să câștige de pe urma acestei reacții? se întrebă singură. Nu era deloc sigură că va reuși să demonstreze ceva. Brett nu era blocat acolo, poate că nici nu-l va deranja reacția ei. Dar dacă va fi deranjat? Se purtase ca o persoană matură?

În cele din urmă opri mașina, rămânând nemișcată privind prin parbriz, în vreme ce se străduia să-și dea seama ce va face. Ar putea să se întoarcă, dar mândria nu-i permitea acest lucru. Chiar dacă s-ar întoarce, Brett nu va lăsa să treacă acest incident neobservat. N-o să-și facă nici un scrupul s-o

ridiculizeze în fața celorlalți bărbați. Nu, dacă luase o hotărâre, va fi nevoită s-o respecte, oricât de greșită ar fi ea.

Abia în clipa în care ajunse la intersecție, ideea se formase în mintea ei. Dacă va merge drept înainte, înseamnă că va merge spre nord– aceeași direcție în care se află Circle Three. Cu sau fără avocat, nu face rău nimănui aruncând o privire la fermă, nu-i așa?

Era suficient să-i fi venit această idee. Spre deosebire de drumul accidentat pe care venise, acesta era bine întreținut și condusul era mult mai plăcut. Clădirile locuibile de la Diamond Bar se întindeau undeva în stânga ei, dincolo de linia de copaci. Dacă Fleur se trezise, mai mult ca sigur nu era într-o dispoziție prea plăcută– un motiv în plus să nu se întoarcă mai devreme decât planificase.

Va trebui să-și cumpere cât de repede o pălărie sau ceva asemănător, se gândi tânăra, simțind razele soarelui pe creștetul descoperit. Oricât ar fi de des, părul nu e un înlocuitor bun. Pălăriile cu boruri largi purtate de bărbații din această zonă nu par să fie doar de efect. Dimpotrivă, servesc scopului dublu de a proteja zona vulnerabilă de la ceafă și de a ține umbră pentru ochi, în funcție de modul în care sunt puse pe cap. Dacă tot a ajuns până aici, ar putea continua de la Circle Three spre Leesville, unde poate găsi ceva potrivit pentru ea. Își adusese aminte că vârâse treizeci de dolari în buzunarul de la spate, iar aceștia ar trebui să fie de-ajuns.

Un cot al râului intersecta drumul la câteva sute de metri în față. După ce traversă podul de lemn, zări grupul de clădiri în față, spre dreapta. Drumul îngust pe care intră imediat după pod avea o poartă sub formă de arc, construită din bușteni, care purta o pancartă pe care se distingea cu ușurință semnul proprietății Circle Three: trei inele întrepătrunse. Eve opri jeepul și rămase o vreme privind intrarea, copleșită de sentimentul dătător de putere că e proprietara acestui loc. Brett nu-i va lua acest sentiment; nu fără o luptă. Nimeni n-o va putea face.

În general, ferma arăta destul de asemănător cu Diamond Bar, chiar dacă era mult mai mică. Eve frână mașina într-un nor de praf, oprind motorul în clipa în care un bărbat purtând blugii deja cunoscuți apăru dintr-un hambar.

– Îl caut pe domnul Connors, spuse ea cu voce hotărâtă. Cred că este administratorul de aici...

Fără să-și ia ochii de la ea, bărbatul strigă cu putere:

– Wade, te caută o doamnă!

Dintr-o altă clădire, aflată la câțiva metri distanță apăru un alt bărbat, purtând un obiect din piele în mână. Era înalt și suplu, cu părul albit de soare, astfel încât trăsăturile frumoase erau puse și mai mult în valoare. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și opt de ani, dar era antiteza imaginii pe care Eve și-o făcuse în minte.

– Bună, spuse el cu un zâmbet. Mă cauți pe mine?

– Da, dădu ea din cap, începând să se gândească abia acum că poate nu era o idee prea grozavă să vină aici. Sunt Eve Brockley.

Expresia lui suferi o schimbare rapidă și subtilă. Lăsând obiectul din mână pe un scaun din apropierea hambarului, avansă repede și-i întinse mâna cu un zâmbet strălucitor.

– Am auzit că ați ajuns– îmi pare bine să te cunosc. Brett te-a lăsat să-și găsești singură drumul spre noi?

– Are treabă pe pășunea din sud, ridică ea din umeri evaziv. M-am gândit să profit de ocazie ca să arunc o privire în jur, asta e tot. Îmi dau seama că n-am voie să intru în casă înainte să fie toate actele semnate oficial.

– Eu nu știu nimic, răspunse bărbatul. Avocatul a închis casa imediat după ce el și Brett au cercetat totul, apoi a luat cheia cu el. Cred că nimeni nu are voie să intre până nu spune el că se poate.

– Căutau ceva anume? întrebă Eve, părând doar vag interesată.

– Nu știu nimic nici despre asta, dar au petrecut destul de mult timp acolo, dădu din cap bărbatul, apoi o privi cu o sclipire de curiozitate în ochii albaștri: sunteți două, nu-i așa? Tu și sora ta?

– Fleur, da, zâmbi Eve. Nu mi-am propus mai de mult să vin aici, a fost o inspirație de moment. Altfel, am fi venit împreună.

El dădu din cap.

– Ei bine, acum că ești aici, poate ți-ar plăcea să arunci o privire în jur, nu-i așa?

– Da, mi-ar plăcea, fu ea de acord.

Coborî din mașină, lăsându-l să închidă portiera pentru ea. Ceva în legătură cu acest bărbat o făcea să se simtă încrezătoare.

– Mi se pare în continuare destul de greu de crezut că sunt aici, în cele din urmă. Mi-aș fi dorit doar să fi reușit să vin în timpul vieții mătușii Laura. Presupun că ai cunoscut-o bine, nu?

– A fost o femeie foarte bună, spuse el. Îi datorez foarte mult.

Eve aruncă o privire spre el.

– Inclusiv această slujbă?

– Desigur, zâmbi el netulburat. M-a judecat după abilități, nu după vârstă. Nu că n-ar fi fost alții care credeau că se pricep mai bine.

– Brett Hanson era unul dintre ei?

Era rândul lui s-o privească lung, părând oarecum atent.

– A condus această fermă peste capul meu din clipa în care Laura a devenit prea bolnavă să-i mai pese. Dacă o să preia Circle Three, voi rămâne oricum fără slujbă.

– Dacă mă întrebi dacă vom vinde, răspunsul meu este nu, dacă voi reuși să-mi impun punctul de vedere, declară tânăra. Numai că te avertizez că mă lupt nu numai cu Brett Hanson, dar și cu sora mea.

– Ei bine, ai un aliat, zâmbi el. Laura n-ar fi dorit să vadă Circle Three făcând parte din Diamond Bar.

– Ești sigur de acest lucru?

– Desigur. Din ce altă cauză ar fi tot continuat să refuze să vândă?

Ajunseseră la hambar. Stând lângă Wade și privind spre adâncimile întunecate ale clădirii, Eve murmură:

– Mi s-a dat de înțeles că a promis să acorde dreptul de vânzare către Diamond Bar. Ți se pare posibil?

Bărbatul ezită puțin, înainte să răspundă:

– Dacă a făcut-o, trebuie să fi fost din cauză că a fost presată.

Eve oftă.

– E păcat că n-a pus o clauză în testament că suntem obligate să trăim aici, ca să putem moșteni totul. Ar fi fost mult mai simplu.

– Poate că a bănuit că vei gândi astfel, spuse el. Semeni foarte mult cu ea.

– Mi s-a mai spus acest lucru, dădu ea din cap, pășind cu hotărâre înainte. Timpul va decide.

Turul clădirilor din preajmă le luă cam două ore. Din ce putea vedea Eve, totul era în regulă. Cireada de vite fusese însemnată în urmă cu două săptămâni, iar viteii fuseseră trimiși la păscut, o anunță Wade. Vânzarea bunurilor se realizează de obicei de către proprietar, o informă Wade. Deoarece Brett Hanson era cel care se ocupa de fermă în locul ei, era treaba lui să găsească un cumpărător. Dar până acum nu se prezentase nimeni care se vadă cireada de vite.

Brett probabil că nici nu se deranjase să caute un cumpărător, își spuse Eve cu enervare. Voia pământul, așa spusese, iar restul nu-l interesa. Cu vitele încă nevândute, nu vor fi bani care să țină ferma pe linia de plutire, iar de aici rezultă încă o modalitate de a le presa să vândă. Așadar, va trebui să găsească ea un cumpărător, din moment ce este proprietara. Wade ar trebui să știe despre ce e vorba.Cu Wade Connors alături, vor avea tot ajutorul necesar pentru a se ocupa de fermă. Numai un an, asta e tot ce dorește. Doar un an!

În afară de a constata că era o locuință cu un singur etaj, având o terasă asemănătoare cu cea de la Diamond Bar, tânăra nu se apropie mai mult de casă. Să arunce o privire pe fereastră părea oarecum greșit; o să aibă destul de mult timp să exploreze casa după ce vor avea cheia.

– Ne vom muta aici în weekend, îl anunță ea pe Wade înainte de plecare. Orice curățenie care este necesară o putem face și noi.

– Una dintre soțiile angajaților ar fi fericită să vă ajute. Nu trebuie decât să spuneți, zâmbi bărbatul, întinzându-i mâna. Aștept cu nerăbdare ziua de sâmbătă, șefa!

Eve se îndepărtă, simțindu-se mult mai sigură pe ea. După ce o va lua pe Fleur de la Diamond Bar și de sub influența lui Brett, va fi mult mai ușor s-o convingă. Trebuie s-o convingă!

Leesville se dovedi un loc drăguț, așa cum prezisese Bart, strada principală fiind mărginită de palmieri și cu flori colorate. Micul restaurant avea scaune din piele roșie și măsuțe mici, iar platoul cu specialități marine pe care îl comandă era frumos prezentat. Ar fi dorit să comande și o plăcintă cu lămâie care arăta minunat, dar apetitul ei nu se ridica la înălțimea momentului, așa că se mulțumi cu o cafea.

– Ești din Anglia, nu-i așa? o întrebă chelnerița blondă care îi aduse nota de plată. Oh, toată viața mi-am dorit să vizitez Europa! Ești aici în vacanță?

Eve zâmbi.

– Mai degrabă sper să mai stau prin zonă. Cunoști ferma Circle Three?

– Desigur, răspunse fata, cu o schimbare ciudată de expresie. Am auzit că ferma a fost lăsată moștenire unor surori din Anglia, dar toată lumea presupunea că va fi preluată de Diamond Bar. Nu e așa?

– Nu, răspunse tânăra cu hotărâre, conștientă că vestea se va răspândi extrem de repede.

Din punctul ei de vedere, era timpul ca oamenii de aici să înceteze să mai considere anumite lucruri sigure.

– Tocmai am fost să-l văd pe Wade Connors, continuă ea. Pare mai mult decât capabil să se ocupe de fermă.

– Wade e capabil de o mulțime de lucruri! rosti tânăra cu ironie, privind-o cu atenție. Dar nu-i datorează nici un favor lui Brett Hanson, asta este clar.

– Hei, Sue-Anne! răsună chemarea bărbatului de la bar. Ai făcut rădăcini acolo sau care este problema?

– Vin imediat! strigă tânăra, făcând o grimasă spre Eve. Trebuie să plec. O zi bună!

Eve ar fi dorit din toată inima să știe ce însemnaseră cuvintele ciudate ale tinerei. Wade spusese și el că va rămâne fără slujbă dacă Brett preia ferma, deși nu se gândise prea mult la acest lucru la momentul respectiv. Presupunea că nu era treaba ei dacă cei doi bărbați erau dușmani, dacă asta nu afecta conducerea fermei. Dacă ea și Fleur vor rămâne,Wade va fi cel în care va trebui să aibă încredere. N-ar trebui să fie foarte greu de avut încredere în el, din moment ce mătușa Laura fusese cea care îl alesese.

Magazinul se afla foarte aproape de restaurant, iar aici se putea găsi aproape orice îți trece prin minte. Erau foarte multe tipuri de pălării, de toate formele și culorile, unele având chiar și o pană. Eve încercă mai multe înainte să aleagă una de un bej deschis, cu o bandă maro. O așeză pe cap cum văzuse că făcea Brett și zâmbi larg imaginii din oglindă. Acum arăta ca o adevărată cowgirl! Nu mai avea nevoie decât de un cal. Din ceea aflase de la Wade, la fermă se găsea cam o duzină de cai. Cu siguranță, exista unul pe care să-l folosească.

Un șir de ghete din piele îi atrase atenția, dar nu avea destul de mulți bani la ea. Poate le va cumpăra cu altă ocazie. Dar, dacă va călări în mod regulat, va avea cu siguranță nevoie de o pereche. Deja simțea că o doare pielea de pe călcâie, care se frecase de marginea de piele a scărilor.

Când ajunse înapoi în mașină, își așeză cu fermitate pălăria pe cap și porni motorul. Era puțin după ora unu, dar se simțea ca după o zi plină. Poate că Brett se întorsese deja– nu că va permite acestui gând să-i strice starea de spirit. Chiar va plăti pentru benzina utilizată.

Nu făcu nici un efort să se grăbească în drumul spre Diamond Bar, bucurându-se de sentimentul de libertate. Nu i se mai părea greu să se adapteze la un astfel de climat, chiar dacă va trebui să aibă grijă de ea câteva zile, înainte să se bronzeze. Două ore de stat la soare în această după-amiază vor putea constitui un început bun.

Porțile principale ale fermei erau cam la doi kilometri de casă. Încă reticentă să se întoarcă, deși nu voia să recunoască acest lucru, Eve opri mașina la umbra unui mic grup de copaci. În apropiere se afla o cascadă, în fața căreia fusese improvizată o bancă dintr-un buștean. Se așeză pe el, urmărind mișcarea apei, lăsându-se în voia gândurilor. Era atât de plăcut acolo, atât de liniștit și răcoros, calmând-o după căldura necruțătoare a soarelui. Ei, încă o jumătate de oră nu va însemna nimic pentru nimeni.

Pe jumătate adormită, nici măcar nu auzi apropierea celuilalt vehicul– sau dacă o făcuse, i se păruse neimportant. Primul semn că nu e singură fu brațul care se încolăci în jurul taliei ei, dar era prea târziu. Prea șocată să poată țipa, fu ridicată de pe buștean și împinsă în iarba înaltă, respirația fiindu-i tăiată de greutatea corpului care se așeză peste al ei.

Capitolul 5

Brett nu-și pierdea timpul cu cuvintele, iar ochii lui străluceau de furie când se aplecă asupra ei, luându-i buzele în stăpânire cu brutalitate. Nu putea să se ferească de el, presiunea era prea puternică. Își folosea gura ca pe o armă, sfărâmându-i fără nici o milă toată împotrivirea, făcându-i inima să bată mai tare. Fiecare parte a corpului lui ferm era lipită de al el, părând-o s-o stăpânească în totalitate.

Nu știu nici ea cum reuși să se desprindă de gura lui ca să respire și să șuiere spre el:

– Acesta este singurul mod în care poți s-o faci?

Nu erau decât două moduri în care putea răspunde la cuvintele ei. Pentru o clipă, era sigură că-ți va pierde controlul în totalitate, iar mâinile lui începuseră deja să-i desfacă repede cureaua de la pantaloni. Efortul preluării controlului fu vizibil în încordarea bruscă a maxilarului lui, precum și în îngustarea ochilor. Pentru un moment lung și tensionat, o privi cu furie, străduindu-se să depășească momentul dificil, apoi se ridică și se așeză lângă ea, sprijinindu-și un cot pe genunchi, în timp ce-și trecea degetele prin păr.

– Tu ai cerut-o, mârâi el. Mai mult decât atât, chiar tu ești cea care a dorit să meargă cu mine!

Eve se ridicase și ea.

Se simțea mai în siguranță astfel, decât zăcând în iarbă.

– De ce? întrebă ea cu încăpățânare. Pentru că am refuzat să stau în preajmă ca o școlăriță, admirându-ți musculatura? Îmi pare rău dacă ți-ai cam pierdut fața cu băieții. dar nu trebuie să te tratez și eu ca pe un mic zeu, așa cum ai dori!

Mușchii maxilarului lui zvâcniră din nou.

– De ce nu renunți la tachinat, măcar acum că ai câștigat? mârâi el amenințător.

Tânăra s-ar fi ridicat în picioare, dacă n-ar fi bănuit că o astfel de mișcare din partea ei l-ar fi provocat să-și piardă controlul pe care abia îl recuperase. Se întinse în față și smulse câteva fire de iarbă, observând tremurul propriilor degete fără surprindere. Dintr-un anumit punct de vedere, nu avea dreptate, dar nimic din ceea ce făcuse nu merita sălbăticia cu care o atacase.

– Ai fost la Circle Three, declară Brett după câteva secunde de tăcere.

– După ce mi-ai spus să n-o fac, da, știu.

Făcu o pauză, așteptând replica lui, apoi ridicând din umeri la vederea refuzului lui de a vorbi.

– N-am încercat să intru în casă. De fapt, nici măcar nu m-am uitat pe fereastră. Wade mi-a arătat ferma, de fapt.

– Vă tutuiți deja? mârâi el, părând enervat.

– Nu-ți aduci aminte că mi-ai spus că aici nu se suportă ceremoniile? Dar e în regulă, orice ai spune. Mi-a spus „șefa".

– Ai grijă, o avertiză el, pentru că ai început să exagerezi. Dacă vrei să te pun din nou pe spate, n-ai decât să continui astfel!

Ochii căprui se confruntară cu cei albaștri, primii fiind cei care se plecară.

– Îmi cer scuze că am luat mașina, se scuză Eve cu voce răgușită, dar pentru nimic altceva. Oricum, cum te-ai întors?

– Am făcut o plimbare cu Chuck în camion. Imediat după ce am terminat, băieții erau prea nerăbdători să se întoarcă acasă la masă, explică el, fără să se fi relaxat. O să ai destul de multe de explicat lui Fleur.

Când am plecat de acasă, era în culmea furiei!

– Sunt surprinsă că te-a lăsat să pleci din nou de acasă fără ea.

– N-a avut de ales. Nu eram nici eu într-o stare de spirit prea plăcută, declară el, studiind-o mohorât. Am ajuns foarte aproape să fac un lucru de care n-aș fi fost foarte mândru. Aș fi putut accepta dacă te-ai fi dus direct acasă. Să te caut prin toată zona, iar apoi să te găsesc aici, fără nici o grijă– am văzut roșu în fața ochilor. E ceva ce fac încontinuu, de la venirea ta aici. Ce este cu tine, Eve? Chiar îți place să vezi cât de departe poți împinge un bărbat, înainte să-și piardă tot controlul?

Ea clătină din cap, nemulțumită.

– Am fost la Circle Three pentru că voiam să mă duc, nu ca să-ți pun la îndoială ordinele, declară ea, străduindu-se să-i suporte privirea intensă. E ceva în neregulă cu modul în care Wade Connors își face treaba?

Sprâncenele întunecate se ridicară.

– Ce te face să crezi acest lucru?

– În primul rând, faptul că nu-mi răspunzi direct la această întrebare, replică ea. Nu sunt proastă, Brett. Numai auzul numelui lui te prost dispune!

Maxilarul lui se strânse din nou.

– Își face treaba bine.

– În acest caz, este vorba despre ceva personal.

– Dacă spui tu... ridică el din umeri, ridicând o mână să-i întrerupă replica. Nu voi discuta această problemă cu tine– nici acum, nici cu altă ocazie.

Într-adevăr, o problemă personală și secretă, reflectă Eve. E mai mult decât sigur că e vorba despre o femeie, îți spuse ea. Fără îndoială, fata de la restaurant știa această poveste. Numai că nu știa prea bine dacă va reuși să stea de vorbă cu ea.

– Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea, descoperind că vocea îi suna ciudat. O să se întrebe ce s-a întâmplat.

Brett îi întinse mâna s-o ridice în picioare, apoi o lăsă din nou pe iarbă.

– Nu încă, clătină el din cap. Mai avem o problemă de rezolvat.

Eve îl privi lung, cu inima bătându-i cu putere în piept.

– Credeam că am făcut-o deja.

– Nu în același sens, murmură el cu ochi strălucitori. M-ai întrebat dacă este singurul mod în care pot s-o fac, nu-i așa? O astfel de întrebare are neapărată nevoie de răspuns.

– Nu vreau să... începu ea, văzând zâmbetul lui ironic.

– Nici eu nu sunt prost. Ai auzit vreodată de feromoni?

Eve clătină din cap, conștientă de inima care îi bătea cu putere, aproape dureros.

– Brett, eu...

– Vorbind în general, sunt niște mirosuri care se transmit subliminal și sunt eliberate de animale în anumite ocazii.

Vocea lui era profundă, iar ochii o străpungeau cu ușurință, aproape fără să încerce s-o atingă.

– E ceea ce faci în această clipă, numai că în cazul femeilor este mai mult un soi de aură, decât un miros. De aceea, nu vreau să refuz o asemenea invitație. Nu de această dată.

Eve nu făcu nici o încercare să reziste când degetele lui se strecurară în spatele capului ei, ca s-o tragă mai aproape. Un fior o străbătu în clipa în care îi simți atingerea buzelor, simțind că își pierde toată hotărârea. Brett avea drepate în legătură cu ceea ce simțea. Știuse din clipa în care îl privise ziua trecută– iar izbucnirea de agresiune se datorase tocmai acestui lucru. Recunoașterea unei dorințe, despre asta era vorba. Și de ce nu? Avea același drept ca el să-și exprime dorința fizică. Cu o singură diferență, răsună o voce în mintea ei. Brett poate lua tot ce are ea de oferit și să plece apoi, fără să simtă nimic. E posibil și pentru ea?

Nasturii cămășii cedară repede în fața degetelor lui, permițându-i să ajungă la pielea ei fierbinte. Continuând s-o sărute, îi coborî ușor cămașa peste umeri, apoi de-a lungul brațelor, lăsând-o să cadă în iarbă. O mână urcă

imediat spre încuietoarea sutienului, desfăcând-o cu îndemânare. Îndepărtă materialul de pe sânii ei cu atingeri ușoare, erotice.

Dacă mai exista vreo urmă de reticență în ea, dispăruse cu desăvârșire, mintea și sufletul dăruindu-se în întregime lui. Chiar ea fu cea care se întinse să tragă spre ea capul cu păr întunecat, gemând în clipa în care buzele lui începură să danseze pe pielea sensibilă. Nu-și aduse aminte că desfăcuse nasturii de la cămașa lui, ci doar senzația pielii lui acoperite de bucle negre, gustul sărat al sărutului lui, corpul puternic presând-o, precum și urgența mâinilor care îi îndepărtau cu mișcări rapide pantalonii.

Respirația grăbită și geamătul înfundat îl făcură imediat să înțeleagă. Abia când Brett se rostogoli pe spate, rămânând pentru câteva secunde cu ochii închiși, adevărul ieși la iveală. Tăcerea se întinse între ei ca un fir tangibil, încărcat de tensiune. Eve își linse buzele uscate, încercând să-și relaxeze corpul tensionat. Nu avea ce spune pentru a ușura acest moment. Tot ce putea face era să aștepte ca Brett să facă următoarea mișcare.

Când bărbatul vorbi în cele din urmă, vocea lui era scăzută și răgușită:

– Am spus noaptea trecută că nimeni nu m-a mai cucerit atât de repede. Să nu judeci bărbatul american după acea performanță. Nu era tocmai tipică.

Ea răspunse cu voce tristă:

– Nu contează, Brett. Chiar nu...

– Ba contează pentru mine! exclamă el, ridicându-se cu o mișcare bruscă. Nu s-a mai întâmplat niciodată. Îmi ia ceva timp să mă obișnuiesc. Presupun că și la tine e la fel.

Trecu o vreme până când Eve reuși să răspundă la această afirmație.

– Chiar dau impresia că sunt atât de experimentată încât să pot face o comparație? întrebă ea în cele din urmă, văzându-l că se îndreaptă.

– Nu ești chiar inhibată când vine vorba despre a ști ce vrei!

– Aceasta nu sugerează altceva în afară de faptul că sunt capabilă să răspund, comentă ea, în timp ce se încheia încet la cămașă. Ai auzit despre instinct, nu?

– Desigur, zâmbi el fără umor. Vrei să-mi spui că ești încă virgină?

Ea clătină din cap.

– Voiam doar să-ți spun că nu sunt o femeie ușoară.

– Nici nu m-am gândit vreodată că ai fi. Nu că asta ar fi prea important, ridică el din umeri, încheindu-și cămașa. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Eve se ridică în picioare înaintea lui, recunoscând inutilitatea încercării de a ajunge la inima lui. Mândria lui avusese de suferit, iar ea fusese martoră. O să-i ia destul de mult timp s-o ierte pentru acest lucru.

Ajunseră împreună la fermă, mașina lui Brett mergând înainte. Se opri în fața pompei de benzină, făcându-i un semn să continue spre casă. Fleur stătea pe terasă împreună cu Bart. Se ridică în picioare în clipa în care Eve opri jeepul, înaintând spre capătul scărilor cu o expresie furtunoasă.

– Ai fost la fermă? întrebă ea. N-aveai nici un drept să te duci acolo fără mine!

– Știu, îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin să te iau mai întâi, dădu din cap Eve.

– Dacă n-ai fi plecat atât de repede dimineață, aș fi venit și eu, continuă sora ei. N-ai fost de acord cu venirea mea de la început, nu-i așa? I-ai spus lui Brett că nu mă voi trezi la timp!

– I-am spus lui Brett că te-am trezit, declară Eve încercând să recapete controlul asupra situației, conștientă de prezența lui Bart la celălalt capăt al terasei. N-a vrut să aștepte mai mult de șase fix.

– Doar pentru că nu i-ai cerut. Nici măcar nu te-ai deranjat să vii să verifici dacă m-am trezit!

Sora ei mai mare o privi cu sprâncenele ridicate.

– Și te trezisei?

Fleur se îmbujoră.

– Ei bine, nu... Am adormit imediat după plecarea ta. Cu toate astea...

– Cu toate astea, tot n-ai fi putut fi gata la timp, observă Eve.

Nu avea nici un chef să stea la discuții cu sora ei.

Simțea nevoia să fie singură. Încercă să zâmbească:

– O să mă duc să fac un duș, apoi să mă schimb. Putem să stăm de vorbă mai târziu.

Fleur clătină din cap cu un gest nerăbdător, de copil răsfățat, care nu se potrivea cu vârsta ei.

– Nu cred că avem despre ce să stăm de vorbă, Eve. Nu-mi vei schimba punctul de vedere în privința vânzării fermei. Dacă insiști să rămâi acolo, va trebui să faci rost de jumătate de milion de dolari, ca să-mi plătești partea, asta este tot.

Nu avea ce răspunde la această declarație– sau cel puțin nu era un răspuns pe care să-l poată da pe loc. Sora ei era dificilă pentru că era supărată, iar supărarea se datora mândriei rănite. Până la urmă, era vorba despre Brett.

Bart citea un ziar cu spatele la ele, încercând evident să nu observe nimic din această problemă de familie.

– Nu putem lua nici o decizie înainte de întâlnirea de vineri cu domnul avocat Shane, spuse Eve. Chiar și așa, ar fi imposibil să primim banii imediat. Va trebui să așteptăm încheierea formalităților obișnuite legate de vânzarea pământurilor.

Privirea surorii ei exprima doar încăpățânarea, iar tânăra oftă.

– Oricum, mă duc să fac dușul promis.

Dormitorul ei părea un adevărat rai. I se părea mai mult timp de când îl părăsise, în nici un caz doar nouă ore. Începuse să se bronzeze pe față, observă ea în timp ce se dezbrăca, privindu-se în oglinda de la baie. Din fericire, se bronza destul de repede. Mâine va petrece întreaga zi lenevind, pregătindu-se mental pentru orice fel de probleme pe care le poate aduce ziua de vineri. Nimic altceva nu mai conta.

Nu era adevărat, desigur, se corectă singură, pășind sub jetul rece de apă. Acum, întregul subiect al proprietății Circle Three căzuse pe planul doi. Să dea din nou ochii cu Brett va fi foarte dificil, nu numai din cauza celor întâmplate, ci mai degrabă pentru că ea fusese cea care crease oportunitatea.

Îl cunoscuse pe acest bărbat în urmă cu puțin mai mult de douăzeci și patru de ore. Ce fel de persoană era? Sentimentele pe care le stârnise în interiorul ei erau poate involuntare, dar asta nu însemna că trebuia să cedeze în fața lor. Unde e mândria ei? Unde este respectul de sine? Îi acordase lui Terry mult mai puțin în optsprezece zile decât îi acordase lui Brett într-o zi? Nu că acesta se va mai apropia vreodată de ea, era sigură. Mândria lui a avut mult prea mult de îndurat.

Tocmai își clătea șamponul din păr, când ușa de la duș se deschise repede în spatele ei și chiar în clipa în care încerca să se întoarcă, o mână i se puse pe șold, împingând-o mai în interiorul cabinei de duș. Cu părul căzându-i în șuvițe pe față, auzi ușa dușului închizându-se și simți prezența unui alt corp gol foarte aproape de al ei. Imediat, se trezi în brațele lui Brett, iar el îi dădea la o parte părul ud ca să-i găsească buzele, trăgând-o mai aproape de corpul lui.

– Dacă am fost dat jos din șa de un cal nărăvaș, mă urc imediat la loc, murmură el lângă colțul buzelor ei.

Eve încercă disperată să se îndepărteze de el, știind foarte bine că nu asta își dorea, în vreme ce dorința i se răspândea în vene ca un drog. Apa care curgea peste ei era un stimulent în plus, șamponul care rămăsese încă pe părul și pe corpul ei transferându-se și pe al lui. Oricum, nu avea unde să se ducă, chiar dacă ar fi reușit să se elibereze din brațele lui. Brett era între ea și ușă, așezat foarte bine pe picioarele puternice, atent la fiecare mișcare a ei, cu picături de apă strălucind în părul întunecat. Senzația provocată de atingerea corpului lui îi clătină orice hotărâre, făcându-i vocea să sune răgușit.

– Brett, nu... murmură ea.

– Trebuie, veni răspunsul. Am nevoie de asta.

Buzele lui valsau pe fața ei, acum mângâidu-i tâmplele, apoi urcând spre pleoape și coborând pe gât.

Mâinile plasate pe șoldurile ei urcară încet, urmărind linia corpului, atingând rotunjumea ademenitoare a sânilor.

Când îi dăduse drumul șoldurilor, Eve s-ar fi putut elibera dar n-o făcu. Corpul ei trădător începuse să urmeze ritmul impus de atingerea lui, degetele i se ridicaseră spre brațele lui musculoase. Auzea respirația lui din ce în ce mai grăbită, chiar dacă zgomotul dușului era destul de puternic. Chiar dacă părea din ce în ce mai copleșit de pasiune, nu pierduse controlul. De această dată ea fu cea care pierdu controlul, lipindu-se neajutorată de el, cu un geamăt profund.

– De această dată, pornim de pe poziții egale, șopti el.

Eve îl urmări întinzându-se spre robinetul dușului și închizându-l, copleșită de o stare de amorțeală ciudată. Când el deschise ușa, tânăra rămase nemișcată. Bărbatul zâmbea, ochii lui albaștri măsurându-i corpul cu siguranță.

– Am avut dreptate, spuse el. Ai un corp foarte frumos.

În timp ce vorbea, păși afară din cabina de duș, luând un prosop mare din cuier și ridicându-l cu un gest de invitație:

– Vino.

Ea îl ascultă de parcă ar fi fost vrăjită, simțindu-se copleșită de căldură la atingerea fermă a mâinilor lui prin materialul pufos.

– Am crezut că ai plecat, murmură ea cu voce răgușită, cu ochii închiși. Am crezut...

– Știu ce ai crezut, răspunse Brett cu o voce la fel de joasă. Cred că asta a fost prima mea intenție, dar mi-ai schimbat hotărârea. Avem două ore la dispoziție până să ne fie simțită lipsa– o să profităm mai cât mai bine de ele.

Depășise de mult stadiul în care i se putea împotrivi. Singurul lucru posibil era să-i facă pe plac. Părul ei era încă ud când o ridică în brațe și o duse în cameră, întinzând-o pe pat. Imediat, o pată se întinse pe pernă. Va trebui s-o usuc înainte de venirea Mariei, își spuse Eve cu o parte din minte, ciudat de detașată față de tot ce se întâmpla în jurul ei.

– Ușa, protestă ea. Fleur ar putea să...

– Am încuiat-o când am intrat.

Brett o ajută să se așeze mai bine, degetele lui căutându-i pulsul care bătea repede la baza gâtului. Apoi coborâră din ce în ce mai jos, spre rotunjimile ademenitoare ale sânilor. Capul lui coborî încet, buzele urmând același drum, cu atingeri ușoare ca petalele de trandafiri, făcând-o să-și simtă corpul cuprins de flăcări. Se agăță de el fără să-i mai pese de nimic din jur.

Lumea dispăruse din preajma lor. Brett părea să aibă tot timpul din lume, explorându-i corpul cu o încetineală savuroasă, permițându-i la rândul ei să-l atingă după pofta inimii. Degetele ei urmară conturul mușchilor puternici, descoperind că nu avea nici urmă de grăsime; putea să numere fiecare coastă care se simțea sub întinderea fermă de piele și mușchi. Își strecură palmele în jurul taliei lui, umărind conturul spatelui spre fesele rotunde, apoi coborând pe șoldurile înguste. Mișcările lui erau fluide și puternice, ridicând-o din ce în ce mai sus în spirala parcă fără sfârșit a pasiunii. Își luară zborul împreună, într-un moment care părea că durează o veșnicie.

Trecu destul de mult timp până când găsiră puterea și dorința să se miște. Cu brațele strâns unite în jurul lui, obosită și transpirată, Eve se simțise mai împlinită decât fusese vreodată. Încetul cu încetul reveni la normal, memoria întorcându-se s-o bântuie. În urmă cu două zile nici măcar nu știa că acest bărbat există, iar acum era în pat cu el. Oricât de minunat ar fi, trebuie să-și dea seama că e ciudat.

– Nu încă, murmură el, în clipa în care ea făcu o mișcare. Rămâi unde ești. Mă simt bine cu tine, Eve. Totul în legătură cu tine se simte atât de bine!

Buzele lui îi atinseră ușor obrazul, ochii lui albaștri studiindu-i fața cu un zâmbet slab.

– Am știut că-mi vei face necazuri din clipa în care te-am zărit, numai că nu mi-am dat seama cât de multe. Mi-ai dat dureri de cap, femeie. Am multe compensații de primit din partea ta!

Gâtul ei se strânse.

– Trebuie să plec, spuse ea în cele din urmă. Brett, lasă-mă să mă ridic.

El oftă și se rostogoli la o parte.

– Dacă trebuie, trebuie. Numai să te întorci repede.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să traverseze camera sub privirea lui– era ridicol să se jeneze acum, după ceea ce se petrecuse între ei, dar nu conta prea mult. Hainele lui erau adunate la intrarea în baie. Își imagina că stătuse în fața ușii, ascultând zgomotul dușului și hotărând ce are de făcut. Era clar că era decis să nu accepte respingerea prea ușor, dar asta nu era o consolare. Făcuse totul prea ușor.

Cu ușa închisă între ei, rămase câteva secunde nemișcată, încercând să se adune. Pielea îi era încă sensibilă, fiecare mișcare amintindu-i ceea ce tocmai se petrecuse. Oricum, era cam târziu să regrete. Ce se întâmplase se întâmplase, nu mai avea cum să întoarcă timpul. Acum trebuia să se concentreze pe găsirea unei soluții pentru a continua. Brett o aștepta să se întoarcă, încrezător în presupunerea că va dori acest lucru. În ceea ce privea reacția ei fizică, avea dreptate să presupună acest lucru. Starea emoțională în care se afla era mai greu de înțeles. Antipatia pe care o simțise doar în urmă cu o zi fusese o acoperire de fapt pentru atracția pe care o simțea pentru el, asta trebuia să recunoască. Nu avusese nevoie de mai mult de o privire. Tot ce spusese sau făcuse de atunci fusese calculat să-l facă s-o observe; trebuia să fie cinstită și în această privință. Dacă reușise chiar mult prea bine era vina ei, nu a lui.

Nici una dintre aceste reflecții nu ajută în acest moment, își spuse ea cu enervare. Oricare ar fi fost sentimentele pe care le are pentru Brett, Circle Three rămâne în continuare între ei. El pare să vrea acel pământ prea mult ca să poată renunța la el. Și dacă va renunța ea, ce se va întâmpla? Dacă propria ei implicare e mai mult decât pur și simplu fizică, nu acesta e cazul pentru el. Ar sacrifica tot ce e mai scump pentru ea, doar pentru o legătură trecătoare. Oricât de bun iubit ar fi, prețul e mult prea mare.

Se înveli într-un prosop înainte să se întoarcă în dormitor, nedorind să se îmbrace în hainele pe care le purtase toată ziua. Brett era întins pe burtă într-o atitudine de totală relaxare, cu capul într-o parte și cu ochii închiși.

Chiar în stare de repaus, corpul lui păstra tonusul sănătos și încordarea mușchilor, vizibilă sub pielea bronzată a spatelui. Un braț era întins peste marginea patului, cu pumnul pe jumătate strâns.

– Nu sta acolo ca o marionetă, spuse el brusc, fără să deschidă ochii. Încerc doar să-mi recuperez puterea.

– Îți pierzi timpul, declară ea cu voce pe care se străduia s-o facă să sune foarte rece. Brett, vreau să pleci.

Dură o vreme până când el se mișcă. Când o făcu, era fără grabă, rostogolindu-se pe o parte s-o privească lung, cu ochi îngustați.

– De ce? întrebă el. Ai profitat la fel de mult ca și mine.

– Nu spun că n-am făcut-o, răspunse ea, strângând mai tare prosopul în jurul corpului ei, încercând cu disperare să-și păstreze calmul. Ai venit aici să demonstrezi ceva. Ei bine, ai dovedit.

– Deoarece mi-ai dat voie s-o fac.

– Nu, nu deoarece te-am lăsat s-o faci. Nu te-aș fi oprit, murmură ea, mușcându-și buzele. Nu vreau să te opresc.

Nici o schimabare vizibilă nu afectă trăsăturile lui.

– Așadar, care este problema? Suntem doi adulți, Eve, sau cel puțin așa cred. Dacă dorești cuvinte frumoase și declarații romantice, nu ai venit la bărbatul cel mai potrivit. Nu sunt foarte bun la astfel de lucruri. Te vreau și știu că simți la fel ca mine. Unde vom merge de aici, rămâne de văzut.

– Cum rămâne cu Circle Three? întrebă ea cu voce blândă. Intenționezi în continuare să încerci s-o cumperi?

El o studie o vreme cu atenție, privirea lui devenind mai aspră.

– Desigur, răspunse bărbatul în cele din urmă. Nu are nici o legătură cu acest lucru.

– Ar trebui să aibă vreun efect asupra acestei probleme, protestă Eve. Nu pot să mă lupt la un nivel, iar la altul să fac dragoste!

Se opri din nou, respirând cu greutate când îi întâlni privirea.

– Sau te așteptai cumva să-mi schimb punctul de vedere?

Râsul lui fu amar.

– Draga mea, te subestimezi. Să cumpăr pământ a fost ultimul lucru din lume pe care l-am avut în minte în clipa în care am venit să fac duș cu tine, crede-mă!

Eve îl credea; iar amintirea atingerilor pasionale era ca un foc.

– Poate de această dată, dădu ea din cap. Nu caut scuze pentru ce s-a întâmplat, dar nici nu vreau să pretind că sunt altcineva decât sunt. Nu pot să mă implic în genul de relație pe care o ai în minte, Brett. E foarte simplu.

Bărbatul nu răspunse imediat, privirea lui fiind fixată asupra ei.

– Fleur mi-a spus că acasă ai avut un prieten foarte apropiat, spuse el în cele din urmă. Ce fel de relație era?

Eve se așeză pe un scaun din apropiere, deoarece genunchii îi tremurau prea tare.

– Am fost îndrăgostită de el, spuse ea. Sau credeam că sunt, ceea ce înseamnă cam același lucru.

– Și trebuie să fii îndrăgostită de un bărbat ca să faci dragoste cu el?

Tonul pe care fusese pusă această întrebare era blând.

Ochii lui se ridicară, susținând privirea lui fără să clipească.

– Credeam că tocmai am dovedit că nu este neapărat necesar. Nici măcar nu te cunosc foarte bine– iar ceea ce știu, nu sunt sigură că-mi place foarte mult.

El zâmbi ironic.

– Nu ne acorzi prea multe șanse nici unuia dintre noi, nu-i așa? Ce crezi despre mine?

– Nu-ți pasă nici cât negru sub unghie, ridică ea din umeri, așa că de ce te mai deranjezi să mă întrebi?

De această dată, zâmbetul era amuzat.

– S-ar putea să fi descoperit ceva aici, deși ești prima femeie pe care am întâlnit-o capabilă s-o vadă. Ok, nu trebuie să mă placi, nu neapărat.

În ceea ce privește cunoașterea mai bună... ridică el din umeri, este nevoie de timp. Să întrerupi orice legătură dintre noi nu va grăbi acest proces.

– Există mai multe tipuri de legături, replică ea, străduindu-se să rămână pe poziții. Acel tip pe care îl ai în minte este prea temporar, oricum.

– Cine a spus ceva despre o legătură temporară?

Brett se ridică repede din pat, apropiindu-se de ea fără grabă, cu ochii strălucind la vederea obrajilor ei care se îmbujoraseră.

– Ești un amestec foarte curios, murmură el, ridicând-o în picioare. Oricât de sălbatică ai fi în pat, tot te deranjează să fii goală când l-ai părăsit. O să schimb acest lucru, Eve. O să mă bucur să te eliberez de toate inhibițiile. O să ne rezolvăm diferendele cu altă ocazie.

Știa că se poartă prostește, dar faptul că știa acest lucru n-o ajuta în nici un fel să scape de emoțiile care o copleșeau. Simți prosopul alunecând pe podea, iar căldura apropierii lui o ameți. Orice gând coerent o părăsi.

Capitolul 6

Avionul care îl aducea pe avocat de la Orlando ateriză puțin după ora patru joi după-amiază. Alex Shane se dovedi un bărbat oarecum manierat, în jur de șaizeci de ani, costumul lui negru conservator și ochelarii fără ramă potrivindu-se de minune cu profesia lui. Bart îl primi cu familiaritate, prezentându-l celor două surori.

– Brett este pe câmp, spuse el, după ce oaspetele se așezase la umbră, cu o băutură rece în mână. O să mai întârzie o oră și ceva.

– E destul timp, răspunse bărbatul. Am de gând să rămân peste noapte.

Se lăsă pe spate în scaun, cu un oftat de satisfacție.

– E întotdeauna o plăcere să scap de birou pentru o perioadă– mai ales când vin în vizită la Diamond Bar. Am niște lucruri de discutat cu tine, Bart. Dacă vom reuși să rezolvăm această problemă înainte de cină, restul serii mi-o pot dedica în întregime discuției despre Circle Three, zâmbi el, întorcându-se spre fete. Am o evaluare detaliată a fermei, dacă vă interesează s-o treceți în revistă. Nu că ar fi nevoie cu adevărat– tot ce-mi trebuie sunt semnăturile voastre pe actul de vânzare. Sper că ați adus documentația de care avem nevoie, nu?

Eve confirmă că aveau tot ce era necesar, conștientă de mutenia impusă a lui Fleur. Atmosfera fusese tensionată între ele în ultimele două zile, dar nu

putea să facă mare lucru pentru relaxarea ei. Nu era sigură dacă sora ei bănuia ceva despre ce se petrecuse între ea și Brett. Cu siguranță, întreaga ei atitudine față de el se schimbase.

Dar în ceea ce privea propria ei atitudine? se gândi ea cu ironie, în timp ce cei doi bărbați se cufundară în discuție. Și miercuri seara și seara trecută, Brett venise în camera ei, ignorând prezența lui Fleur în camera vecină și făcând-o și pe ea s-o ignore. Oricât de multe ori își promitea că va pune capăt acestei nebunii, era suficient s-o atingă și era pierdută. Angajamentul ei în această relație depășise deja punctul în care retragerea era posibilă, iar interesele ei erau atât de împărțite, încât nici nu mai știa ce-și dorește cu adevărat. Nu mai vorbiseră despre ferma mătușii ei, dar asta nu însemna că Brett își schimbase punctul de vedere. De fapt, se îndoia că i-ar fi venit măcar acest gând. Alex Shane venise pregătit să încheie tranzacția extrem de rapid. Este clar că Brett știe acest lucru. Deși nu-i venise în minte ideea că mătușa Laura și familia Hanson pot avea același avocat, nu era nimic în neregulă în această situație. Conspirație nu e decât un cuvânt din mintea ei. Nici o persoană care l-ar privi pe Alex Shane nu l-ar crede capabil să facă lucruri dincolo de corectitudinea profesională.

Ceea ce trebuia să se întrebe era unde o va duce viitorul. Brett o vrea acum, dar ce se va întâmpla luna viitoare? Sau chiar săptămâna viitoare? Îi spusese lui Fleur că pot rămâne la Circle Three cât de mult vor, dar poate că sora ei nu mai voia acest lucru. Oare ar putea s-o facă singură? se întrebă Eve. Poate să aștepte sosirea lui Brett la ea, fără să știe cât va dura? Sau era prea pesimistă în legătură cu această relație? Nu este oare posibil ca însuși Brett să descopere emoții mai adânci care ies la iveală, dacă are destul timp la dispoziție?

Refuzul de a fi de acord cu vânzarea nu-i va ajuta în nici un caz să se apropie, asta era sigur. Nici n-o va face fericită pe Fleur. Ar putea ajunge să-i piardă pe amândoi. Oare voia să-și asume acest risc?

Cina era de obicei o masă neprotocolară, iar de această dată nu fu o excepție. Cei trei bărbați purtau pantaloni și cămăși. Eve se străduia să pară nepăsătoare, știind că nu reușea să-l păcălească pe Brett cu flecăreala ei veselă. De fiecare dată când îl privea, avea un zâmbet ironic pe buze, ca și cum ar fi citit fiecare gând care-i trecea prin cap.

Alex Shane fu cel care sugeră să înceapă să discute despre problemele legale, iar Bart insistă să meargă în birou, pentru mai multă intimitate. Eve văzuse această cameră numai în trecere. Era un domeniu pur masculin, cu un birou masiv și impresionant, înconjurat de scaune confortabile de piele. Așezată într-unul dintre ele, Eve îi zâmbi surorii ei, dar aceasta privea pur și simplu prin ea, cu o figură inexpresivă. Erau aproape niște străine și nu era decât vina ei. Cel puțin, putea să-i dea surorii ei consolarea sumei de bani pe care o aștepta.

Dosarul pe care Alex Shane îl scoase din servietă era gros și masiv. Întinse hârtiile în fața lui pe birou, sprijinindu-și coatele pe suprafața de lemn și ridicând privirile spre cele două surori.

– Cred că lucrul cel mai potrivit pentru început ar fi să spunem totul de-o dată, începu el. După aceea, puteți pune câte întrebări doriți. Pământul este cu siguranță cea mai valoroasă parte a fermei, deși mașinile și clădirile pot constitui și ele o sumă frumușică pe piața deschisă. Brett e mai mult decât generos, oferindu-vă prețul de o mie de dolari acrul. La urma urmei, acest teren este inclus aproape în totalitate între terenurile care aparțin fermei acesteia. Singurul motiv pentru care un străin ar dori să cumpere ferma, ar fi să-și dorească mărirea profiturilor, dar nu este cazul fermei Circle Three.

– Nu sunt sigură că înțeleg, îl întrerupse Eve confuză. Vreți să spuneți că ferma nu aduce profit?

– Ei bine, nu. Abia și-a plătit datoriile, în trecut... răspunse bărbatul, consultând foile din fața lui. Mai precis, în ultimii opt sau nouă ani. A fost profitabilă la un moment dat, desigur, când prețul cărnii de vită era mare. Dar cererea din zilele noastre este prea mică pentru a putea rezista numai din

acest tip de comerț. Niciodată profitul n-a fost extrem de mare, dar unchiul vostru a dorit s-o păstreze pentru că aparținuse familiei de generații întregi. Poate și din alt motiv, zâmbi bărbatul: ținea foarte mult la imaginea lui de proprietar de pământ. Ar fi putut alege să trăiască în altă parte, în condiții mult mai bune, dar nu asta își dorea. Nici mătușa voastră, de altfel... erau un cuplu foarte mulțumit. Ea n-a reușit niciodată să treacă peste moartea lui. Continua să aibă grijă de Circle Three– cu ajutorul familiei Hanson– în memoria lui, pentru acest singur motiv. Chiar și când s-a îmbolnăvit prea tare ca să poată participa activ, obișnuia să-l pună pe Brett să verifice împreună cu ea cifrele în fiecare lună, doar ca să se asigure că toate registrele sunt în ordine, așa cum îi plăcea lui Jos– și ca să-și dea seama dacă nu sunt probleme. Din punctul unora de vedere, acest lucru ar putea fi considerat a strica orzul pe gâște. Trebuie să recunosc, eram destul de nemulțumit și eu de această fixație a ei. Consultanții ei financiari au încercat din răsputeri s-o facă să vândă, până când Bart le-a spus s-o lase în pace. În acea perioadă, se afla în această casă, de aceea știa foarte bine cine o vizitează.

Fleur vorbi pentru prima oară de la intrarea în cameră, iar vocea ei abia se auzea:

– Vreți să spuneți că sunt mult mai mulți bani, în afară de cei de pe terenuri?

– Este un mod simplificat de a pune problema, răspunse avocatul, dar da, în esență, e destul de corect. Trebuie să vă dați seama, desigur, că acest capital este utilizat în investiții de mai multe feluri. Sunt toate în aceste dosare, dacă doriți să verificați. Contabilii nu vă sfătuiesc în acest moment să schimbați ceva, cu toate că vă vor contacta ei înșiși să vă vorbească despre acest lucru. După ce se vor opri toate taxele legale, averea dumneavoastră se va ridica la un venit de... se întrerupse pentru o clipă, verificând cifrele din fața ochilor. Se ridică la patru sute optzeci de mii de dolari pe an. Două sute patruzeci de mii de dolari de persoană, dacă intenționați să împărțiți totul la jumătate. Aceasta fără banii care ar putea rezulta din vânzarea pământului.

Investiți... Tot ce pot să vă spun e că veți fi două tinere foarte bogate.

Tăcerea care se lăsă după rostirea acestor cuvinte era apăsătoare. Eve era nemișcată, prea uluită să poată înțelege.

– De ce noi? reuși ea să murmure în cele din urmă. Mătușa Laura nici nu ne cunoștea!

– Sunteți singurele ei rude, explică avocatul. A regretat întotdeauna că n-a ținut o legătură mai strânsă cu familia de origine. „Tinerii sunt singurii care știu să se bucure de bani", mi-a spus ea la un moment dat. Nu sunt de acord în totalitate cu aceste raționamentul ei, dar sentimentele care o împingeau erau cele potrivite.

– Știu exact ce voia să spună! declară Fleur, încântată și cu ochi strălucitori. Poți să faci ce vrei cu ferma, Eve. Cred că mă voi descurca destul de bine cu restul! Cât va dura? Se întoarse ea spre avocat.

– Înainte de a începe să-i cheltuiți? zâmbi Alex Shane. Nici un pic. N-am nevoie decât de ambele semnături, plus traducerea legalizată a certificatelor de naștere pe care le-ați adus cu voi. Am făcut deja aranjamentele pentru deschiderea de conturi în Leesville pentru cheltuielile necesare. Managerul băncii vă va aștepta acolo mâine dimineață, pentru a vă înscrie în baza de date.

– Nu ne-ați vorbit despre acest lucru în scrisoare, spuse Eve, care încă nu-și revenise din șocul inițial. Am rămas cu impresia că singura moștenire este ferma.

– Prima mea comunicare a avut drept scop să vă aducă la cunoștință existența acestei moșteniri, veni replica pe un ton calm. Am menționat oferta pentru vânzarea pământului doar pentru că e vorba despre o sumă destul de mare de bani. După ce mi-ați dat telefon să mă informați că veți veni în persoană, a fost mai simplu să aștept să vă spun la sosire.

– Ce mai contează acest lucru? ridică Fleur din umeri. Ce mai contează orice altceva?

Oare Brett intra în categoria lucrurilor care nu mai contează? se întrebă sora ei mai mare, încercând să vadă dincolo de buna ei dispoziție. Spera că da, dacă vrea să nu se simtă vinovată. Acest aspect al relației cu Brett nu era însă singurul care o irita. Mai avea o bătălie de purtat în interiorul propriei persoane.

– Vă referiți la pământ? interveni avocatul, citindu-i parcă gândurile. Să înțeleg că era o diferență de opinii între dumneavoastră privind această vânzare?

– Eve vrea să trăiască aici și să conducă singură ferma, explică Fleur, înainte ca sora ei să poată spune un singur cuvânt. Am fost împotriva acestei idei înainte de a afla ce am aflat acum, dar... se întrerupse ea, ridicând din umeri și zâmbind, dacă asta vrea să facă, n-am de ce să fiu lacomă!

Ochii lui Alex Shane nu părăsiseră figura lui Eve.

– Vă dați seama că va trebui s-o susțineți din propriul venit?

– Da, murmură ea, apoi făcu un efort să pară mai sigură pe ea, repetând: da, îmi dau seama.

– Dar doriți în continuare s-o faceți?

– Da.

De această dată, vocea era mai puternică, decizia fiind mai degrabă instinctivă decât rațională.

– Pentru o perioadă de vreme, cel puțin. Poate că vi se pare o nebunie, continuă ea întâlnind cu hotărâre privirea avocatului, dar trebuie s-o fac.

El ridică din umeri.

– Nu mi se pare o nebunie mai mare decât altele. Puteți să vă permiteți. De ce nu? Dar... mai sunt câteva chestiuni minore care trebuie clarificate înainte să finalizăm preluarea. De exemplu...

Eve asculta doar cu jumătate de ureche, întrebându-se cum îi va spune lui Brett că nu-i va vinde pământul pe care îl dorea atât de tare– între timp, încercând să-și calculeze șansele de a rămâne împreună cu el. Să trăiască fără el nu-i va fi foarte ușor, dar nici nu știa prea bine cât ar fi durat oricum relația

lor. Măcar în acest fel are o bază, un loc din care să pornească. Fără îndoială, Fleur va dori să călătorească, să vadă restul țării, dacă nu cumva să meargă și în străinătate, dar va avea nevoie de asemenea și de un loc în care să stea din când în când. Ferma Circle Three va fi aici, așteptând.

Când se întoarseră în cele din urmă în sufragerie, Bart se uita la televizor, de unul singur. Închise aparatul și se întoarse spre ei, privirea lui trecând de la figura strălucitoare a lui Fleur spre cea palidă a surorii ei mai mari.

– Brett s-a dus la dispensar, spuse el. A fost nevoie să cheme un medic veterinar pentru un vițel bolnav. Vrea cineva ceva de băut?

Eve vru un coniac, sperând că-i va oțeli nervii.

– Când va fi posibil să ne mutăm la Circle Three? îl întrebă ea după o vreme pe Alex Shane.

– Când doriți, răspunse el. Totuși, îmi imaginez că va fi nevoie de o operațiune de curățare.

– Wade Connors a spus că soțiile angajaților vor fi fericite să ne dea o mână de ajutor, declară ea, zâmbind rugător spre Bart. Vă rog să nu credeți că nu vă sunt recunoscătoare pentru ospitalitate. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră să ne suportați.

– Nu-ți face probleme, compania voastră mi-a făcut plăcere.

Bărbatul se opri o clipă, privind-o cu o expresie ciudată.

– Sper că veți veni să ne vizitați destul de des, continuă el.

– Desigur, răspunse Eve. Nu vom fi decât la câteva mile distanță.

– Eu nu! exclamă Fleur cu satisfacție. O să zbor spre Miami, să-mi cumpăr niște haine superbe și apoi să-mi iau un loc la o croazieră în Caraibe. Și asta doar pentru început! Pot să trăiesc acel gen de viață despre care doar am citit până acum, iar nimeni nu-mi poate spune altfel. O să fie minunat!

Eve surprinse privirea lui Bart și își reținu cuvintele care îi stăteau pe buze. Avea dreptate, desigur. Fleur avea vârsta la care are nevoie să-și încerce puterile și să facă propriile greșeli. Nu rămâne decât să spere că nu vor fi prea traumatizante.

Brett nu se întoarse în casă decât după ora unsprezece. Părea obosit, iar cămașa lui era udă de transpirație.

– Am pierdut vițelul, spuse el scurt. Mike o să vină mâine dimineață să examineze toată cireada. Dacă este vorba despre ce crede el, o să fie nevoie să le vaccinăm pe toate.

Privirea lui întârzie câteva secunde asupra lui Eve, apoi se îndreptă spre Alex Shane.

– Îmi pare rău pentru acest lucru, spuse el. Rămâneți în weekend?

Avocatul zâmbi.

– N-am la ce să mă grăbesc înapoi.

– Foarte bine, în acest caz mă voi duce la culcare, dacă nu deranjează pe nimeni. S-ar putea să am o zi foarte grea.

Nu mai rămaseră prea mult. Fleur se îndreptă spre camera ei încă plutind într-al nouălea cer. După ce făcuse un duș, în cămășa subțire de noapte, Eve deschise o fereastră, închizând aerul condiționat. Ploaia care căzuse mai devreme adusese un parfum proaspăt de flori, răcorind atmosfera. Briza ușoară îi mângâia pielea.

Era încă în cadrul ferestrei, când auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Brett o închise exact în clipa în care se întoarse spre el. Purta un halat scurt din mătase neagră, dar era desculț.

– E timpul ca toate fetele cuminți să se ducă la culcare, spuse el încet.

Eve nu se mișcă.

– Am crezut că te-ai dus la culcare, răspunse ea. Nu te așteptam.

El zâmbi slab.

– N-am putut să adorm. Uite cât de tare m-ai prins!

Traversă încăperea spre ea, ridicându-i bărbia și sărutând-o pe buze.

– Vino să-mi satisfaci instinctele de bază, murmură el, în felul tău inimitabil!

– Brett, vreau să stăm de vorbă despre ceva, reuși să spună ea, luptându-se împotriva dorinței de a se preda imediat. Poate că nu vei vrea...

– Dacă vrei să-mi spui că nu-mi vei vinde Circle Three, nu trebuie să te mai obosești, replică el cu răceală. Figura ta mi-a spus tot, în clipa în care te-am privit la întoarcere. Ce legătură are cu ce se întâmplă acum și aici?

Îl privi nedumerită, încercând să-i citească gândurile.

– Nu-ți pasă?

– Ba îmi pasă, desigur. Vreau în continuare acel pământ, declară el, continuând s-o mângâie pe gât. Dar avem destul timp la dispoziție. Situațiile se pot schimba, oamenii se pot schimba...

Sau pot fi schimbați, își spuse ea în gând. Există mai multe tipuri de persuasiune. Tânăra ridică mâna, oprindu-l. Vocea ei suna răgușit și în propriile urechi.

– Nu va merge, Brett. Nu-mi pasă dacă este o prostie sau nu, voi încerca să conduc ferme mătușii Laura. Îmi pare rău că ți-ai făcut speranțe, dar dacă mătușa ar fi vrut cu adevărat să fie pământul tău, ți l-ar fi lăsat în vreun fel.

El o studia cu o expresie ciudată, continuând s-o țină de mână.

– Vrei să spui că, dacă mi-a spus că-mi va acorda dreptul de cumpărare, o făcea doar ca să mă ducă cu zăhărelul?

Eve nu plecă privirea.

– Da, răspunse ea.

După un scurt moment tensionat, un zâmbet se ivi pe buzele lui.

– Asta este o îmbunătățire, măcar de data asta nu mă mai crezi un mare mincinos. Mai ai altceva de mărturisit, înainte să trecem la probleme mai presante?

Eve clătină din cap, ușurată.

– Am crezut că va pune capăt relației noastre, recunoscu ea.

– Dar intenționai s-o duci la capăt, oricum ar fi fost, o ironiză bărbatul. Poate că ultimele zile n-au fost prea plăcute pentru tine.

– Nu crezi acest lucru cu adevărat, zâmbi ea, amintindu-și clipele fierbinți pe care le petrecuseră împreună. Știi foarte bine cum mă faci să mă simt.

Zâmbetul lui era provocator.

– Dar dacă ai încerca să mă convingi de acest lucru? Arată-mi cum te fac să te simți, Eve.

În răspunsul ei la această provocare era o oarecare reticență inițială, degetele ei părând amorțite când încerca să desfacă halatul de mătase. Apoi își strecură palmele în interior, atingându-i pielea, urmărind conturul mușchilor puternici cu o atingere ușoară, care îi smulse lui Brett un geamăt scăzut.

Cămașa ei de noapte fu îndepărtată ușor, prin alunecarea celor două bretele în lateral, lăsând-o apoi să cadă pe podea. Eve păși afară din ea fără să se gândească, buzele ei întinzându-se spre sărutarea fierbinte a buzelor lui, atingându-l cu mișcări ademenitoare, până când tensiunea deveni de nesuportat pentru el și o împinse spre pat.

– La naiba, murmură el, când lumea reveni în cele din urmă la normal, înveți prea repede!

Prea repede pentru propriul bine, își dădu Eve seama, revenind la realitate cu un sentiment de îngrijorare. Emoțiile ei erau prea încâlcite ca să le poată descurca dintr-o mișcare, fără nici o durere. Nu-i rămânea decât să spere că și Brett se va prinde în aceeași capcană ca și ea.

***

Directorul băncii le primi cu o salutare respectuoasă, fără să pară exagerată, conturile mari nepărând să fie o raritate în aceste locuri. În câteva minute, li se dăduseră deja cecuri și cărți de credit.

Când ieșiră din nou în bătaia soarelui, Alex Shane observă un nor care se ridicase la orizont și calculă că va ploua în aproximativ două ore. Este cel mai bun moment să vadă casa și să organizeze curățarea și pregătirea ei pentru noile proprietare.

Eve îi povesti despre vizita pe care o făcuse la fermă, dar nu păru foarte deranjat.

– Nu văd nici un motiv pentru care n-ați fi putut să vă duceți s-o vedeți, ridică el din umeri. Legea nu e chiar atât de rigidă.

– Brett părea să creadă că este, observă Fleur în timp ce urcă în mașină. Ne-a spus că nu avem voie să punem un picior pe acel teren, înainte de sosirea dumneavoastră.

Avocatul zâmbi spre ea în oglinda retrovizoare.

– Probabil că nu era prea fericit din cauza acestei situații. Puneți-vă în poziția lui: a crezut cu adevărat că Laura își va ține cuvântul.

Eve întrebă încet:

– Chiar a intenționat să pună acea clauză în testament?

Alex ezită o clipă, cu degetele pe cheia mașinii.

– În mod sigur, vorbea despre acest lucru. N-a reușit să facă nimic concret în această privință, asta este problema. Spre sfârșit, era prea bolnavă să se mai gândească la probleme legale, deși a avut un sfârșit liniștit, datorită îngrijirilor oferite. A trăit foarte bine cu familia Hanson. Avea încredere în ei.

Era rândul lui Eve să zâmbească.

– Nu trebuie să subliniați acest lucru. Poate că am avut anumite suspiciuni privind motivele lor la început, dar acum totul este clar.

– De fapt, interveni Fleur, vrea să spună că nu simțea același lucru pentru Brett pe care îl simte acum. Acum lucrurile stau cu totul altfel, nu-i așa, Eve?

Din tonul ei răsuna o tachinare malițioasă.

Conștientă de privirea furișă aruncată de Alex, tânăra se strădui să-și păstreze calmul.

– Cred ce-mi spune, fu ea de acord încercând să pară relaxată. A fost o greșeală din partea mea să reacționez cum am făcut-o, recunosc acest lucru.

– Toată lumea face greșeli, dădu din cap bărbatul, pornind mașina. Ceea ce contează cel mai mult e să-ți dai seama unde greșești.

Fleur nu spuse nimic altceva în drum spre fermă, lăsând-o pe Eve să se întrebe cât de mult era îndrăgostită de Brett. Noaptea trecută, gândul că dispune de atât de mulți bani îi umpluse mintea, fără să mai lase loc de altceva, dar în această dimineață, după ce reușise să treacă peste șoc, ar putea foarte bine să înceapă să ia în considerare alte nevoi emoționale. Cu cât mai repede pune lucrurile la punct între ele două, cu atât mai bine, își spuse Eve, deși nu era sigură că știe ce să-i spună surorii ei. Nici măcar față de Fleur nu se simțea în stare să recunoască sentimentele ei profunde, dar să nu vorbească despre ele ar însemna să lase toată această relație să apară doar ca o legătură întâmplătoare, pur fizică.

Ploaia sosi mai devreme decât anticipase Alex, începând să bată un ritm sacadat în caroseria mașinii în clipa în care intrară pe porțile fermei. Bărbatul opri cât mai aproape posibil de intrarea în casă, sărind de la volan cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat de vârsta lui și deschizând ușa de la intrare.

– Ar fi mai bine să fugiți spre intrare, dacă nu vreți să petreceți cel puțin jumătate de oră în mașină, până când se mai potolește ploaia, strigă el. Între timp, am putea să vedem casa.

Amândouă fetele săriră de pe locurile lor în același timp, îndreptându-se în fugă spre intrare, pentru a ajunge ude și râzând sub acoperișul protector.

– Cel puțin e o ploaie caldă, murmură Fleur, scuturându-și apa din păr.

– Rareori durează prea mult, fu de acord avocatul. Soarele va străluci din nou în curând.

– Nu trebuie să faceți reclamă climei, zâmbi Eve. Suntem deja convinse– sau cel puțin eu sunt!

Sora ei nu spuse nimic, ci intră în casă, înaintea lor. Eve o urmă, iar după ea intră Alex, îndepărtând materialele pline de praf care fuseseră așezate peste mobilă. În interior, aveai impresia că timpul este suspendat. O femeie pe care n-o cunoscuseră niciodată locuise aici, iubise aici, râsese și, fără îndoială, uneori plânsese aici.

Aproape îi putea simți prezența, nu dușmănoasă, ci prietenoasă și caldă.

– N-ar trebui să fie foarte multe de făcut pentru a face această casă locuibilă, observă avocatul, îndreptându-se spre una dintre ferestrele acoperite cu draperii grele. Din fericire, nu va mai sta goală încă o vară întreagă. Aceasta este perioada când umezeala produce cele mai mari deteriorări.

Fleur îl urmărise de-a lungul sufrageriei, privind afară pe fereastră cu încântare.

– O piscină! exclamă ea. Nu mi-ai spus că este și o piscină, Eve!

Eve clătină din cap.

– N-am ocolit casa. Wade doar mi-a arătat celelalte clădiri și mi-a vorbit despre probleme generale, declară ea cu mulțumire. O să fie foarte plăcut să putem face o baie de fiecare dată când simțim nevoia.

– Laura avea aceeași părere, interveni Alex, zâmbind la reacția lor. Noi nu mai observăm cât este de cald, dar ea nu s-a adaptat niciodată cu adevărat la clima de aici. Veniți să vedeți și restul casei. Nu e la fel de mare ca cea a familiei Hanson, dar Jos a fost cel care a făcut schițele de mână când a început reconstrucția și era un arhitect destul de priceput.

Era ușor de văzut acest lucru. De la cele patru dormitoare, fiecare având propria baie, până la bucătăria largă și complet utilată, până la saloanele spațioase și grădinile de flori, întreaga casă era imaculată. Avea o atmosferă foarte plăcută, chiar și Fleur trebuia să fie de acord cu acest lucru. Se putea vedea că oamenii care trăiseră aici fuseseră fericiți, cea mai mare parte din viața lor.

– O luăm, murmură Eve cu încântare, când ajunseră din nou în holul clădirii. Cât de repede ne putem muta aici?

Alex ridică din umeri.

– E problema dumneavoastră. E nevoie să schimbați așternuturile, desigur, iar praful acesta trebuie îndepărtat. Depinde de cât de repede găsiți pe cineva care să vă ajute. N-ar trebui să aveți probleme.

Laura insista să pregătească singură mâncarea, dar dacă aveți alt punct de vedere, puteți găsi personal.

– Îmi place să gătesc, recunoscu Eve, dar mi-ar face plăcere să am un ajutor pentru curățenie. Eu...

Se întrerupse în clipa în care o umbră căzu pe pragul ușii de la intrare, un zâmbet de recunoaștere apărându-i pe față la vederea siluetei înalte a bărbatului blond care îi privea din praf.

– Bună! îi spuse ea.

Wade Connors zâmbea și el, cu o mână odihnindu-se pe perete.

– Am văzut mașina și m-am gândit că poate aveți nevoie de o mână de ajutor. E totul în regulă?

– Sigur, răspunse Fleur înainte ca sora ei să apuce să răspundă, atrăgând atenția asupra ei. Perfect, de fapt. Cred că ești Wade. Eu sunt Fleur Brockley.

El zâmbi, privind-o cu admirație fățișă.

– Îmi pare bine să te cunosc. Orice vrei să afli, sunt omul tău.

– A încetat ploaia, spuse ea. De ce nu-mi arăți ferma? La urma urmei, Eve deja a văzut tot ce era interesant.

– Va fi o plăcere, dădu el din cap, întorcându-se spre Eve. Le-am chemat pe Jenny Hackney și Marnie Grayson să vă ajute la curățenie. Dacă aveți nevoie de ele, pot veni regulat.

– Sună bine, dădu din cap ea.

Reacția lui Fleur la vederea lui era o adevărată ușurare. Dacă ar mai fi avut sentimente pentru Brett, n-ar fi părut atât de dornică să-l cunoască mai bine pe Wade. Oricum, nici aceasta nu va dura, așa cum n-o fac interesele lui Fleur. Pe de altă parte, există o șansă destul de importantă ca Wade să se dovedească o atracție destul de mare ca s-o facă să uite de Miami și de croaziere în Caraibe. Singură, e o pradă numai bună pentru vânătorii de avere care se învârt în aceste locuri.

Continuă turul cu Alex Shane în apropierea fermei, apoi cunoscu o parte dintre angajați, pe care îi asigură că nu-și vor pierde locurile de muncă.

– E vorba de banii dumneavoastră, ridică avocatul din umeri. Venitul de care dispuneți poate susține ferma. Numai să fiți sigură că este ceea ce vă doriți.

Eve îl asigură că era cu adevărat. Dacă mai rămânea o umbră de îndoială în legătură cu decizia ei, se lega doar de apariția unui moment în relația cu Brett când acesta nu va mai aștepta nimic de la ea. Dar nu era nici o modalitate să se ferească de această întâmplare, așa că e mai bine să nu se gândească.

Capitolul 7

Trecu mai bine de o oră până când Wade o aduse pe Fleur înapoi la mașina în care așteptau cei doi.

– Îmi pare rău dacă v-am reținut, se scuză el. Am vorbit și cred că timpul a zburat.

– Chiar mi-a făcut plăcere, spuse Fleur, privind-o pe sora ei cu o expresie oarecum ciudată. Abia aștept să venim să locuim aici. E un loc grozav!

Wade zâmbea.

– Când să vă așteptăm?

– Cum sună mâine? interveni Eve. Suntem amândouă capabile să ne mobilizăm, când dorim ceva cu adevărat.

– Vorbește pentru tine, o întrerupse Fleur. Primul lucru pe care vreau să-l fac când voi veni aici e să mă arunc în piscină!

Apoi, tânăra se întoarse spre Wade, cu ochi strălucitori:

– Pentru că este weekend, vom face o petrecere la piscină. Toată lumea va fi invitată! Vom putea face și un grătar.

– O să-l trimit pe unul dintre băieți în oraș în această după-amiază, promise bărbatul. Bucătăria are nevoie de provizii, oricum. O să fim aici, domnișoară.

– Mă numesc, Fleur, zâmbi ea. Te-am rugat să-mi spui pe nume.

– O să mă conformez, dădu el din cap, apoi se întoarse spre Eve: ne vedem dimineață, în acest caz. O să le pun pe fete la treabă imediat.

– Aici nu e locul lui, comentă Fleur la plecarea bărbatului, după ce se urcaseră în mașină și se îndreptau deja spre Diamond Bar. Cu o astfel de față, ar trebui să fie actor de cinema!

– Astfel de fețe se găsesc în Hollywood zece la un peni, observă Alex cu răceală. Oricum, viața lui e aici, să aibă grijă de Circle Three.

– Dacă Brett ar fi făcut cum voia, n-ar mai fi făcut-o, veni răspunsul de pe scaunul din spate pe un ton brusc foarte rece. Wade spune că planifica să curățe întreaga zonă pentru a face pășune. Inclusiv să dărâme casa.

Pentru Eve, era evident că va auzi multe replici care vor începe cu „Wade spune...", cel puțin până când se va duce atracția noutății. Așadar, se întoarse spre sora ei, comentând:

– Nu prea cred acest lucru. Brett n-ar dărâma o casă atât de frumoasă doar pentru a câștiga câțiva metri în plus de pășune.

– În urmă cu foarte puțin timp, ai fi fost de părere că e capabil să de orice, replică Fleur cu promptitudine, apoi adăugă, după o scurtă pauză: poate că primele impresii sunt cele mai bune, la urma urmei.

Eve se întoarse să privească atent figura lipsită de expresie a surorii ei.

– Vrei să spui ceva anume?

– Depinde din ce punct de vedere privești lucrurile, ridică din umeri Fleur, neimpresionată de răceala tonului surorii ei. În această dimineață, am aflat câteva lucruri interesante despre prietenul nostru Brett.

– Connors nu este o persoană foarte imparțială, interveni avocatul, părând oarecum deranjat. Dacă s-a certat cu Brett, înseamnă că au avut motive s-o facă.

– Sunt sigură, zâmbi Fleur, cu un licăr de maliționzitate în priviri. Wade știe ceva ce Brett ar prefera să fie ținut secret– mi se pare un motiv foarte bun.

– Sunt de părere că e mai bine să nu vorbești despre aceste lucruri, o sfătui Eve, încercând să-și păstreze calmul.

Orice s-ar fi întâmplat între ei, este doar treaba lor, nu a noastră.

Fleur ridică din umeri.

– Poate că, după ce o să auzi despre ce este vorba, îți vei schimba punctul de vedere.

– Numai că nu vreau să aud, se răsti Eve, fără a mai încerca să-și rețină furia din voce. Încetează, te rog!

Tânăra renunță la subiect, părând să se îmbufnеze. Oamenii nu vorbeau așa cu ea– și mai ales propria ei soră! Conștientă de atmosfera încărcată, Eve îl întrebă diverse lucruri pe avocat despre casa pe care tocmai o văzuseră, lăsându-l să vorbească ușurat despre chestiuni neutre. Întotdeauna era neplăcut să participe la o ceartă între doi membri ai unei familii.

În ciuda a ceea ce-i spusese lui Fleur, constată că-i era imposibil să nu se mai gândească la ceea ce aflase. Dacă Wade Connors ar fi știut ceva important despre Brett, cu siguranță ar fi putut să-și păstreze slujba fără probleme. Era clar că-i spusese o poveste lui Fleur, dar era posibil ca și ea să exagereze. Nu-l iertase pe Brett pentru lipsa de reacție la avansurile ei, iar acum căuta un mod să se răzbune pe el. Poate că modalitatea cea mai bună de a rezolva această problemă ar fi să asculte ce i-a spus Wade, pentru a-și da seama în ce măsură poate fi adevărat. Din experiența trecută, știa că nu e bine s-o lase pe sora ei să se gândească prea mult la anumite probleme.

Ajunseră la Diamond Bar la timp pentru masa de prânz. Brett nu era prezent, dar Bart le spuse că epidemia de care se temeau nu va fi totuși un pericol. Bărbatul primi veștile despre mutarea de a doua zi cu regret vizibil. Se bucurase de prezența lor în ultimele zile, îi mărturisi el Evei.

– Nu sunt decât câteva mile, observă ea. O să vin în vizită regulat, imediat după ce voi găsi un cal potrivit.

– Laura avea o iapă preferată, cu care venea tot timpul în vizită, răspunse Bart. Din câte știu, e în continuare la fermă. Cu toate acestea, s-ar putea să fie destul de dificilă pentru o începătoare, mai ales dacă în ultimul an n-a mai fost încălecată. Poate ar fi bine să începi de la început.

– Înțeleg, dădu Eve din cap, încântată de ideea de a folosi iapa favorită a mătușii ei.

Așa cum anticipase Alex, soarele era fierbinte după ploaia scurtă. Tânăra luă un ziar și ieși pe terasă, știind că, după toate probabilitățile, Fleur o va urma.

Nu se înșelă. Sora ei apăru după câteva minute, aruncându-se pe un fotoliu, cu un oftat satisfăcut.

– Nu mi-ar fi deloc greu să mă obișnuiesc să trăiesc așa, comentă ea. Nu trebuie să speli haine, nici să faci patul!

Dar când o făcuse? se întrebă sora ei, cu un zâmbet interior. Era doar vina ei, desigur, dar considera mult mai simplu să facă ea un anumit lucru, decât s-o bată mereu la cap pe sora ei să-l facă.

– Dacă ai să-mi spui ceva, începu ea, e mai bine să spui acum. Nu te vei liniști, până n-o faci.

Fleur o privi cu reproș.

– Nu mă trata de sus, Eve!

– Îmi pare rău, dădu din cap sora ei. E atât de important?

– Da, este. O să fii de acord cu mine când o să afli.

Părea să se mai fi calmat, dar era în continuare în defensivă.

– Prețiosul tău Brett nu este ceea ce pare. Nici pe departe!

– Era prețiosul tău Brett în urmă cu două zile, constată Eve cu calm. Ești sigură că, până la un punct, nu e vorba de strugurii care sunt acri pentru că nu ajungi la ei?

– Pentru că ți-ai făcut loc pe lângă mine în brațele lui? clătină sora ei din cap cu aroganță. L-am citit cum trebuie cu mult înainte. E un prefăcut total. Nu-l interesează decât propriile sentimente și dorințe!

– Te rog să vorbești mai încet, murmură Eve, conștientă că ferestrele erau deschise și vocea ascuțită a surorii ei se auzea de departe. Faci niște acuzații destul de dure pe baza informațiilor aflate de la un bărbat pe care abia l-ai cunoscut.

– Wade nu voia să-mi spună, dar l-am convins, în cele din urmă.

Și cine a deschis oare acest subiect? se întrebă Eve, rezistând totuși să pună această întrebare cu voce tare.

– Așadar, spune despre ce este vorba. Să scoatem totul la iveală, să vedem dacă merită să ne mai uităm a doua oară!

Gluma slabă nu reuși să aducă nici un zâmbet pe buzele lui Fleur. Nici nu se așteptase s-o facă. Sora ei părea foarte afectată de această poveste, astfel încât își pierduse simțul umorului.

– Ce părere ai despre un bărbat care a avut o legătură cu propria mamă vitregă? întrebă tânăra încet.

Pauza care urmă fu lungă și jenantă. Eve putea auzi o pasăre cântând undeva la marginea fermei, dar sunetul i se părea că vine de la mare distanță. Când reuși în cele din urmă să-și recapete vocea, părea că aparține unei străine.

– N-aș crede, declară ea.

Fleur ridică din umeri.

– E alegerea ta, deși nu te poți îndoi când există martori oculari.

– Adică?

– Adică Wade i-a văzut pe cei doi împreună.

– Și ce dacă? se strădui sora ei să păstreze un punct de vedere rațional. Ce dovedește acest lucru, în afară de faptul că se înțelegeau destul de bine încât să le facă plăcere să petreacă un timp împreună.

– Te prefaci că nu înțelegi? întrebă Fleur, nerăbdătoare. I-a văzut împreună! Făcând dragoste, dacă vrei să-ți spun cuvânt cu cuvânt.

– N-am nevoie să-mi spui nimic, clătină Eve din cap.

Simțea că un fior de gheață îi cobora pe spate, ca și cum un obiect înghețat se plimba pe pielea ei.

– Poate că s-a înșelat.

– Nu în acele circumstanțe. Au ieșit la o plimbare călare, iar Wade aproape a dat peste ei în iarba înaltă din apropierea râului. Brett nu-l mai vede

cu ochi buni din acea clipă. Din fericire, mătușa Laura ținea prea mult la el ca să asculte cuvintele rele. Wade era ca un fiu pentru ea.

– E părerea lui sau a ei? întrebă Eve cu ironie, mușcându-și buzele la vederea expresiei de pe figura surorii ei. Bine, acept acest lucru. Și eu am avut aceeași impresie prima oară când am vorbit cu el.

– Și ai să accepți că Wade nu este genul de persoană care să inventeze o astfel de poveste doar din răutate? insistă Fleur.

Sora ei clătină din cap.

– N-am de unde să știu acest lucru. Recunosc doar că nu pare genul.

Se străduia din răsputeri să nu accepte cele spuse de sora ei, pentru că știa că o va durea mult prea tare.

– Dar poate că s-a înșelat, repetă ea. Poate că stăteau doar de vorbă.

– Oh, încetează! Erau aproape goi. Wade spune că Brett părea să se fi străduit s-o convingă, pentru că Diane încerca să scape din brațele lui.

– Asta este doar o presupunere! Nu are de unde să știe la ce se gândea în acea clipă... Doar dacă nu cumva a întrebat-o.

– Mă îndoiesc. Spune că nu-i plăcea.

– Poate că a încercat și el s-o cucerească și a fost refuzat.

– Nu! exclamă Fleur îmbujorându-se. N-ai nici un drept să spui acest lucru!

După o scurtă pauză, Eve dădu din cap.

– Ai dreptate, scuză-mă. Numai că este vorba despre cuvântul unui bărbat împotriva cuvântului altui bărbat, nu-i așa?

– Dacă Brett neagă, da, presupun că așa este, fu de acord Fleur. Ai curajul să-l întrebi?

– N-am nici un motiv s-o fac.

– Dacă n-ai tu, mă întreb cine ar putea avea? zâmbi tânăra cu ironie. La urma urmei, este iubitul tău. Chiar credeai că nu știu? L-am auzit în fiecare noapte în care a venit în camera ta.

Valul de căldură care îi coloră obrajii era imposibil de controlat.

– Ai ascultat la ușă?

– Nu intenționat. Zidurile sunt destul de groase, astfel încât nu se aud decât zgomotele cele mai puternice. Numai că nu prea credeam că stați de vorbă despre vreme la ora două dimineața. Nu te condamn, adăugă ea, privindu-și sora cu satisfacție, chiar dacă a fost cam repede. Pun pariu că este grozav în pat!

Eve reuși să-și controleze nervii.

– Nu este treaba ta.

– Nici cealaltă nu era, dacă pui problema astfel, veni răspunsul prompt și netulburat. Ar trebui să fie a ta, totuși, în cazul în care te interesează cu ce se ocupa înainte de a-l cunoaște. La urma urmei, era vorba despre o singură mamă vitregă, sau despre două? Nu cred că era mult mai mare decât el. Unii bărbați nu pot rezista femeilor mai în vârstă, așa se spune. Dacă lucrurile stau așa, nu mi se pare că ai prea multe speranțe, nu?

Tânăra se opri, iar expresia de pe figura ei se schimbă brusc. Rămase o vreme tăcută, părând rușinată. Când vorbi în cele din urmă, vocea ei era scăzută și rugătoare.

– Eve, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun acest lucru. Am simțit doar că trebuie să știi, asta e tot. Ce vei face cu această informație este, firește, treaba ta.

– Mulțumesc, zâmbi amar sora ei. Trebuie să mă gândesc mai bine la acest lucru.

Se ridică de pe scaun, încercând să ignore tremurul picioarelor.

– Mă duc să împachetez. Trebuie să plecăm imediat după micul dejun, dacă vrem să avem timp să dăm acea petrecere pe care ai promis-o!

Ajunse în camera ei fără să întâlnească pe nimeni, spre marea ei ușurare. Nu era în stare să spună nici un cuvânt. Valizele ei erau așezate lângă perete, în spatele dulapului. Le scoase pe amândouă și le deschise pe pat, scoțând hainele din sertare și împăturindu-le cu grijă, apoi depunându-le înăuntru.

Oare este adevărat? se întreba în gând, fără să se poată abține.

Oare Brett era într-adevăr genul de bărbat care și-ar trăda tatăl, pentru a avea o legătură cu soția acestuia? Nu părea posibil, nu din ceea ce știa despre el. Dar, la urma urmei, cât de multe știa despre el? Instinctul se dovedise insuficient în mult mai multe cazuri, nu numai în al ei.

Singura modalitate de a afla adevărul ar fi să facă așa cum sugerase Fleur și să-l întrebe– presupunând că voia să-i spună. Iar dacă povestea era adevărată, ce va face? Ar putea să simtă același lucru pentru el? Nu știa nici ea prea bine. În această clipă, era amorțită în totalitate.

Îl văzu abia la ora cinei. Așezată în fața lui la masă, sub privirea albastră care părea capabilă să-i pătrundă în suflet, nu știa prea bine ce crede și nici ce simte. Fleur îi urmărea cu oarecare interes, prefăcându-se neinteresată de fiecare dată când privirea lui Brett se oprea asupra ei.

Anunțul că se hotărâseră să plece la Circle Three a doua zi dimineața păru să-l intereseze prea puțin, ceea ce o întristă pe Eve și mai tare. Poate că el voia să încheie această relație chiar acum, cu toate că acest lucru nu se potrivea cu declarația lui din noaptea trecută. Un singur lucru era clar: plecarea ei nu părea să-l afecteze prea tare. Poate că se vor mai vedea, desigur, dar asta doar când va dori el, nu ea.

Cu Alex Shane încă oaspete la fermă, nu avea prea multe ocazii să rămână singură cu el pe parcursul serii. Cu toții ieșiră pe terasă, bucurându-se de răcoarea nopții, discutând liniștiți și ascultând din când în când acordurile de chitară care veneau din direcția locuințelor angajaților.

– E timpul să avem și noi petrecerea noastră, declară brusc Bart. Grătarele de la Diamond Bar erau faimoase prin aceste părți.

Se întoarse să privească spre fiul lui, întins pe un fotoliu, cu picioarele urcare pe marginea balustradei.

– Ce părere ai?

– Pare o idee bună, veni replica pe un ton leneș. Când te-ai gândit s-o facem?

– Cred că weekendul viitor pare în regulă, nu-i așa?

Acum, după ce s-a terminat marcarea, oamenii au mai mult timp la dispoziție. Poți să vii din nou în vizită, Alex?

– O să încerc, cu siguranță, promise avocatul. Cred că sunt aproape trei ani de când...

Bărbatul se întrerupse brusc, ca și cum ar fi fost pe punctul să facă o gafă, ridicând jenat din umeri.

– Ei bine, a trecut destul de mult...

Bart încheie propoziția în locul lui, părând netulburat:

– Ultima oară a fost chiar înainte de accident. Nu m-am mai simțit dornic să socializez de atunci, dar e cazul să încep din nou. Rămâne așadar pe weekendul viitor. Maria și Jose vor organiza totul, așa cum au făcut-o mereu.

– Noi suntem invitate? întrebă Fleur cu un zâmbet copilăresc.

– Voi veți fi oaspeții de onoare. O să avem toți bărbații între șaisprezece și șaizeci de ani gata să se arunce la picioarele voastre!

– Dacă îi alegem pe cei de la douăzeci și șase la treizeci, poate voi fi interesată, replică tânăra.

Limita de vârstă era aleasă pentru a-l include pe Wade Connors, observă Eve. Dacă va fi sau nu printre cei invitați e o altă problemă, la care probabil că sora ei nu se gândise.

Alex își acoperi gura cu mâna, încercând să-și ascundă un căscat.

– Oricât de puține am făcut azi, nu-mi pot ține ochii deschiși. Sper că nimeni nu se supără dacă mă retrag la culcare?

– Și eu mă gândeam la același lucru, răspunse Bart, numai că voi, ce tineri, puteți să rămâneți. Nu e decât zece și jumătate.

Fleur așteptă până când cei doi bărbați se îndepărtară, apoi se ridică încet și ostentativ în picioare, privind-o pe sora ei cu subînțeles.

– Nu mi-am terminat bagajele, spuse ea. Sper că vei fi prin preajmă mâine dimineață, Brett.

– Cred că da, ridică el din umeri. Oricum, nu vă mutați la un milion de mile distanță.

– Voiam doar să fiu politicoasă, replică ea cu răceală. Mulțumesc pentru că ne-ai suportat!

Pe buzele lui apăru un zâmbet ironic.

– Nici o problemă.

După plecarea tinerei, tăcerea dintre Brett și Eve era palpabilă. Ea privea dincolo de casele din apropiere, spre focurile încă vizibile între rândurile de rulote.

– Par să se simtă foarte bine, comentă ea în cele din urmă, când nu mai putea suporta tăcerea. Sărbătoresc un anumit eveniment?

– E doar o petrecere de sâmbătă seara, răspunse el calm. Vrei să mergi să arunci o privire?

Tânăra ezită, împărțită între nevoia de a scăpa de îndoieli și dorința de a rămâne liniștită.

– Nu vor fi deranjați?

– De ce să fie deranjați? Toată lumea este bine primită, declară el, ridicând apoi din umeri. Faci cum vrei, eu sunt mulțumit oricum.

Hotărârea se luă repede, aproape fără control conștient.

– Foarte bine, să mergem să vedem.

Brett se ridică repede în picioare, cu o mișcare fluidă, coborând scările și așteptând-o să i se alăture. Luminată doar de luminile terasei, fața lui părea colțuroasă, iar ochii albaștri aveau o lucire îndepărtată. El nu făcu nici o încercare s-o atingă în timp ce începură să pășească pe iarbă împreună, părând o umbră întunecată care o urmărea.

– Nu mi-ai spus că e o piscină în spatele casei, spuse Eve după câteva clipe de tăcere. Fleur e foarte încântată!

– Fleur este o exagerată din toate punctele de vedere, veni replica rece. Nu mi-a venit ideea să spun despre piscină. Doar nu încercam să vă conving să cumpărați proprietatea!

– Nu, desigur, murmură ea, mușcându-și buzele.

Își dădea foarte bine seama că micul ei joc nu-l păcălea.

Cuvintele lui veniră să-i întărească această convingere:

– De ce nu-mi spui ce te frământă? întrebă el calm, fără să se oprească.

Era prea repede și prea brusc. Instinctiv, tânăra încercă să evite răspunsul.

– Ce te face să crezi că mă frământă ceva?

– Ochii, urechile și toate celelalte simțuri, murmură el. Pot chiar să miros.

Privirea lui laterală o examină cu răceală, văzând că nu vrea să spună despre ce este vorba.

– Ai de gând să-mi spui, sau preferi să te oblig s-o faci?

Eve îl privi cu atenție, văzând încordarea maxilarului lui.

– Vorbești de parcă ai ști deja despre ce este vorba, observă ea, încercând să mai câștige timp.

– Cred că am idee, recunoscu el. L-ai văzut azi pe Connors. Nu există decât o singură poveste care ar fi putut să-ți provoace acest gen de reacție.

Eve clătină din cap.

– Nu mi-a spus mie. A luat-o pe Fleur să-i arate ferma și... au ajuns să vorbească despre asta.

– Iar ea abia a așteptat să transmită mesajul, dădu el din cap. Mi se pare firesc.

Tânăra așteptă aproape treizeci de secunde, înainte să pună întrebarea:

– Wade minția sau a exagerat cu nerușinare ce a văzut?

Umbra întunecată nu se întoarse spre ea.

– Asta depinde de ce spune că a văzut.

Sperase că va nega imediat, nu că va încerca la rândul lui să tragă de timp. Un răspuns direct ar fi fost singurul adevărat. Nu păreau să se înțeleagă foarte bine. Într-un fel, s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi ținut-o de mână. Pentru că voia să depășească momentul, declară brusc:

– Wade spune că te-a văzut împreună cu mama ta vitregă în apropierea râului. Spune că se străduia să scape din brațele tale.

Pauza de dinaintea răspunsului lui păru să dureze o veșnicie. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui era lipsită de emoție:

– În această privință, avea dreptate. Încerca să scape de mine.

Eve se opri brusc, cu pumnii încleștați.

– Așadar, este adevărat! Cu adevărat ai...

Se întrerupse, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Gâtul o durea din cauza lacrimilor reținute. Se răsuci pe călcâie, fără să-l privească.

– Mă întorc acasă!

Bărbatul o prinse înainte să facă mai mult de trei pași, întorcând-o cu forța să-l privească. Ochii albaștri păreau aproape negri în lumina stelelor.

– De ce nu asculți mai întâi punctul meu de vedere? întrebă el cu duritate.

– Nu vreau să știu! clătină ea din cap, prea rănită să mai poată gândi rațional. Nimic din ceea ce vrei să spui nu te scuză! Era mama ta vitregă– soția tatălui tău! Cum ai putut s-o faci, Brett?

El rămase nemișcat, cu figura lipsită de orice emoție. Într-un târziu, luă mâna de pe umărul ei și o vârî în buzunar.

– Ai dreptate. Cum aș fi putut? Fugi, copilă. E mai sigur așa.

Abia acum tânăra ezită, descoperind implicațiile din vocea lui.

– Brett, începu ea, eu...

– Nu ne-am spus rămas-bun, nu-i așa? o întrerupse el cu cinism. Se poate remedia foarte repede.

Mâinile lui părăsiră buzunarele, prinzând-o într-o strânsoare dureroasă, trăgând-o aproape de el. Buzele lui erau dure și reci, rănind-o. Eve simți gustul sângelui, dar nu avea nici forța și nici dorința să se lupte cu el.

Îi dădu drumul la fel de brusc, astfel încât fu pe punctul să cadă, întinzând mâna spre el să se sprijine, dar retrăgând-o repede.

– Asta a fost pentru ultimele zile. Sau să spun nopți? A fost drăguț să te am.

Eve rămase înghețată pe loc, în timp ce el se întoarse și se îndreptă în direcția în care porniseră inițial, abia acum ajungând la concluzia că poate reacționase pripit, fără să se gândească. Brett ar fi putut fi cucerit temporar de o femeie frumoasă și provocatoare, dar asta nu însemna neapărat că dusese

lucrurile la capăt. Ar fi trebuit să-i acorde mai multă încredere și să asculte măcar ce avea de spus, își spuse ea cu durere.

Tentația să fugă după el era foarte mare. Se controlă cu greutate. Acum era destul de mânios să-i spună să se ducă naibii. Trebuie să-i lase un timp să se calmeze.

Nu întâlni pe nimeni în drumul spre camera ei. În actuala stare de spirit, patul era ultimul loc din lume unde dorea să fie. Bunul simț îi spuse să lase toată povestea până mâine dimineață, numai că nu era dispusă să asculte un astfel de sfat. Ar trebui să rezolve totul în această seară, își spuse ea cu disperare. Trebuie să repare ce a stricat, chiar dacă e prea târziu. Nu știa cât va dura până când Brett se va întoarce în casă. Singura modalitate de a fi sigură că îl găsește ar fi să-l aștepte în camera lui, dacă are curaj.

Nu contează, își spuse ea. Îi datorează această șansă de a spune adevărul. Încă îmbrăcată în întregime, ieși din camera ei și se îndreptă spre cealaltă aripă a clădirii, descoperind camera pe care o căuta și pătrunzând în interior, încântată că în această casă ușile nu se încuiau niciodată. Nu fusese aici decât o singură dată, doar pentru un timp scurt. Camera era decorată într-un stil masculin, cu mult lemn și mobilă de piele, culorile de bază fiind maro și bej. Patul era așezat lângă perete, iar ușa de la baie era în spatele lui. Eve găsi un fotoliu lângă fereastră, neîncercând să aprindă lumina. Așteptarea va fi partea cea mai grea. Brett se poate hotărî să stea afară până la terminarea petrecerii, spre dimineață.

În ciuda stării de spirit în care se afla, Eve aținei, trezindu-se doar în clipa în care auzi zgomotul întrerupătorului. Brett se îndreptă spre ea, privind-o cu un zâmbet sarcastic.

– Ai uitat ceva?

Eve se ridică din fotoliu, ridicând mâna să-și dea părul de pe frunte. Starea lui de spirit n-o încuraja, dar trebuia să încerce.

– Am venit să-ți spun că-mi pare rău că te-am considerat atât de repede vinovat, spuse ea.

Expresia lui rămase neschimbată.

– Bine, dădu el din cap. Ai spus-o. Știi cât e ceasul?

– Nu-mi pasă cât e ceasul, se încruntă ea. Brett, nu face lucrurile mai grele decât sunt!

Ridicarea lui din umeri era indiferentă.

– Nu văd nici o dificultate. Ți-ai făcut auzite punctele de vedere. Nu mai avem ce spune.

– Ba avem ce spune, insistă Eve. Mi-ai cerut să ascult și varianta ta. De aceea sunt aici: vreau s-o ascult.

– Păcat, murmură el fără să se miște. Ai avut șansa s-o faci. Nu va mai fi o a doua încercare.

Tânăra îl privi neajutorată, conștientă de hotărârea lui imposibil de schimbat.

– Am greșit, spuse ea, încercând din răsputeri să nu ajungă să-l implore. N-ai făcut niciodată un lucru pe care să-l regreți imediat?

– Mai mult de o singură dată, recunoscu el. Dar este vorba despre altceva.

– De ce?

– Pentru că se referă la o parte din viața mea care n-are nici o legătură cu tine, veni replica rece. Așadar, am făcut dragoste de câteva ori. Da, a fost foarte bine, nu spun nu. Numai că o astfel de relație cu o femeie nu-i dă nici un fel de drepturi. Aceasta este o problemă pe care majoritatea dintre voi o ignoră. Ce s-a întâmplat în trecut sau se va întâmpla în viitor este problema mea și numai a mea. E clar?

– Nu se putea mai clar, dădu din cap Eve, cu fața albă ca varul. Presupun că trebuie să-ți mulțumesc pentru că m-ai avut. Sunt sigură că marea majoritate a femeilor ar fi recunoscătoare pentru asta!

Maxilarul lui se încleștă vizibil.

– Ieși afară de aici, o sfătui el cu voce scăzută, înainte să-ți arăt o parte a mea pe care nu vrei s-o cunoști!

– Plec, nu-ți face probleme, declară ea, forțându-se să meargă drept. Oricum, mâine voi fi plecat de pe capul tău. S-a potrivit de minune.

Brett nu răspunse nimic la aceste cuvinte. Când închise ușa în spatele ei, bărbatul era în continuare în locul în care îl lăsase, fără să fi făcut nici un gest.

Capitolul 8

Își luară rămas-bun de la Diamond Bar imediat după micul dejun. Lui Bart îi părea rău să le vadă plecând, dar se baza pe promisiunea făcută de Eve că va veni în vizită. Știa că va trebui să-și țină promisiunea, indiferent cât de rău se va simți cu ocazia vizitelor. Dacă Brett are puțină inimă, ar fi frumos din partea lui să dispară de acasă cu aceste ocazii.

Să pară bucuroasă și plină de energie de dragul celorlalți o secătuise de puteri. Regreta că nu-i spusese lui Wade să vină să le ia, iar regretul deveni amarnic în clipa în care descoperi că Brett era cel care le va conduce la fermă. Fleur se așezase pe scaunul din spate, iar singura ei soluție era să se așeze lângă Brett, în față, deși apropierea lui o făcea să tremure. O să treacă foarte mult înainte să se poată măcar gândi la el fără acest sentiment de vid interior. Era sigură de acest lucru. În ciuda a ceea ce făcuse sau nu făcuse, continua să-l iubească din toată inima.

Bărbatul vorbi puțin pe drumul spre fermă. Fleur sporovăia veselă de pe scaunul din spate, părând să nu observe cât era de încărcată atmosfera între cei doi. Planurile ei de plecare la Miami păreau să fi fost temporar amânate. Eve se întreba dacă Wade Connors avea vreo legătură cu această decizie și, mai ales, dacă este bine sau rău. Să-i dea lui Fleur toate detaliile despre acea poveste cu Brett la câteva minute după ce se cunoscuseră nu era un act menit

să inspire o încredere prea mare. Cu toate acestea, poate că sora ei spunea adevărul când declara că aproape îl obligase să-i spună. Ar fi fost de-ajuns un indiciu cât de mic din partea lui care să-i dea de gândit, mai ales când era vorba despre un bărbat care îi rănise mândria, cum era în cazul lui Brett.

Oricum, ce importanță mai are? se întrebă ea obosită. Reacția ei la această poveste fusese cea care cauzase ruptura. Că Brett nu-și schimbase părerea din noaptea trecută, era mai mult decât vizibil. Relația lor luase sfârșit, iar el nu părea să sufere prea mult din acest motiv. Eve se îndoia că era capabil să simtă vreodată genul de agonie prin care trecea ea în aceste clipe. Nimic nu-l va atinge vreodată atât de adânc.

Wade le aștepta în casă, împreună cu cele două femei pe care le angajase pentru curățenie. Acestea erau niște femei în jur de patruzeci de ani, una înaltă și cu păr întunecat, cealaltă scundă și măslinie. Intraseră deja în toate camerele, adunând acoperitoarele pline de praf și bătând covoarele. Ferestrele deschise ajutaseră la îndepărtarea și ultimelor urme de miros stătut, care plutește în toate clădirile nelocuite.

Brett refuză invitația lui Fleur de a intra la o ceașcă de cafea.

– Nu prea am ocazia să stau de vorbă cu Alex, declară el. O să plece înainte de cină.

– În acest caz, n-are nici un sens să te invit la petrecerea pe care o dăm în această după-amiază, răspunse ea cu voce mieroasă. Cum rămâne cu petrecerea pe care ați planificat-o? Mai este valabilă?

– Dacă tata vrea, desigur, dădu el din cap.

Doar pentru o clipă, ochii lui albaștri o priviră pe Eve cu răceală.

– La revedere.

– Totul a fost pregătit pentru după-amiază, le anunță Wade, în timp ce motorul jeepului se auzea din ce în ce mai slab. Băieții abia așteaptă. Laura obișnuia să-i lase pe copiii angajaților să folosească piscina în weekenduri și în vacanțe. Spunea mereu că-i face plăcere să-i audă râzând.

– Nu văd nici un motiv pentru care să nu facem același lucru, spuse Eve.

E mai mult decât foarte mare.

Wade zâmbi larg.

– Familia domnului Cranley era de origine din Texas. Presupun că a moștenit mai mult decât o sumă bună de bani.

– L-ai cunoscut? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

– A murit înainte de sosirea mea la Circle Three. Administratorul de dinainte ieșise deja la pensie.

– Și tu erai următorul care trebuia angajat?

– Nu neapărat, murmură el pe un ton defensiv. Laura a dorit acest lucru. Știa că sunt în stare să mă descurc.

– De ce îl supui interogatoriului? întrebă Fleur. O să avem nevoie de un administrator, știi foarte bine.

– Da, știu, zâmbi Eve spre bărbatul din fața ei. Nu voiam să pară că te iau la întrebări. Vei continua să te ocupi de fermă, desigur.

– Dar tu vei fi cea care va lua deciziile. Asta ar fi ce și-a dorit Laura, dădu din cap bărbatul, fără să pară tulburat. Poți să ai încredere în mine, n-am dezamăgit-o niciodată pe Laura.

– Sunt sigură că n-ai făcut-o.

Eve era sinceră. Avea într-adevăr încredere în el; de aceea, îi era greu să suporte ce aflase.

Grătarul fu un adevărat succes, iar Eve se simți foarte bine. Aruncând o privire în jur la acești oameni care erau acum angajații ei și ai lui Fleur, își jură că ferma va continua atâta vreme cât venitul i-o permite, oricât de mult ar fi presată să vândă. Deoarece lupta va începe din nou, era sigură. Brett nu se va da în lături de la nimic, doar să pună mâna pe pământul pe care îl considera deja al lui.

Erau foarte multe lucruri noi de învățat, iar tânăra era dornică s-o facă. Își petrecu primele zile trecând în revistă tot ce trebuie să facă împreună cu Wade, până când Fleur își exprimă nemulțumirea în legătură cu acest aranjament.

– Să nu crezi că o să mi-l furi pe Wade la fel cum mi l-ai furat pe Brett, o avertiză ea a treia zi dimineață, în timpul micului dejun, deoarece n-o să-ți meargă.

Așteptă o clipă reacția lui Eve.

– Eve, mă asculți?

– Ce? ridică sora ei privirea din registrul pe care îl studia, cu o expresie întrebătoare. Îmi pare rău, nu ascultam.

Fleur se încruntă.

– Văd și eu. Am spus să-ți ții mâinile departe de Wade, ca să fiu cât mai directă.

– Wade? ridică Eve sprâncenele uimită. Despre ce vorbești?

– Știi foarte bine despre ce vorbesc. Poate că l-ai văzut prima, dar eu sunt cea interesată de el. Și nu doar pentru ceea ce a vrut Brett de la tine!

Sora ei se strădui să se calmeze înainte să răspundă la această provocare. Era conștientă că Fleur regreta deja aceste cuvinte pripite.

– Sunt sigură că ai dreptate. Vorbește întotdeauna despre tine, fie că are sau nu motiv.

Tânăra se îmbujoră.

– A fost o răutate din partea mea să spun acel lucru, recunoscu ea. Nu știu ce mă apucă din când în când.

– Nu contează, murmură Eve cu blândețe.

– Ba da, contează. Am fost întotdeauna bune prietene, n-aș dori să nu mai fim.

Se opri o clipă, privind-o cu curiozitate fățișă.

– Ce s-a întâmplat între tine și Brett? A negat?

Eve simți că i se strânge inima, ca de fiecare dată când era pomenit numele lui Brett.

– Nu e important, răspunse ea. Am făcut o greșeală, apropiindu-mă prea tare de el și prea repede. O să trec toate acestea la capitolul experiență de viață.

– Sigur, o ironiză sora ei. Eve, nu sunt chiar atât de idioată. Te-a rănit cu adevărat, nu-i așa?

Nu avea nici un rost să se prefacă. Ridică din umeri.

– Da, așa este. M-a rănit cu adevărat, dar asta nu înseamnă că n-a fost și vina mea.

Își termină cafeaua dintr-o înghițitură, împingând scaunul și ridicându-se în picioare.

– Am plecat. O să iau iapa mătușii Laura în dimineața asta. De ce nu vii cu mine, în loc să lenevești lângă piscină? zâmbi ea provocator. Astfel, vei fi în stare să-l ții singură sub observație.

Fleur râse.

– Poate reușesc să-l fac să mă învețe să călăresc!

– Nu pe iapă, spuse repede sora ei. Dacă nu te deranjează, aș vrea s-o păstrez pentru uzul meu personal.

– Nu există nici o diferență între cai pentru un orb, veni răspunsul. Atâta timp cât știi foarte bine cui aparține Wade.

– Cred că e destul de mare să decidă singur, replică Eve. Dar, dacă te interesează, nu e genul meu.

După încă vreo două săptămâni, nu va mai fi nici genul lui Fleur, reflectă sora ei mai mare cu ironie, ieșind pe ușă. Nu părea să fie suficient de statornică pentru așa ceva.

Iapa care aparținuse mătușii Laura era la păscut împreună cu ceilalți cai, dar spre deosebire de ceilalți, nu mai fusese utilizată.

– N-a mai fost călărită de ceva mai mult de un an, o avertiză Wade când intră în țarc să-și ia armăsarul pe care obișnuia să călărească, în timp ce tinerele îl urmăreau cu privirea. O să-i pun un frâu, să vedem cum se poartă, dar dacă s-a sălbăticit nu-ți va fi de nici un folos până când nu va fi îmblânzită din nou.

– Dacă s-a sălbăticit, nu mai vreau să fie îmblânzită, replică Eve. O s-o lăsăm acolo unde se simte bine.

Întâlnind privirea bărbatului, care părea oarecum nedumerit, explică zâmbind:

– Poate că este de vină naționalitatea. Suntem un popor de sentimentali când vine vorba despre animale!

– Nu toți, pretinse Fleur, scoțându-și pălăria și fluturând-o. La treabă, cowboy!

Wade continuă să înainteze, răzlețind animalul de care avea nevoie cu un talent pe care Eve îl recunoscu din experiența anterioară. Iapa se trase înapoi când simți funia alunecându-i pe gât, trăgând de ea și nechezând speriată, neobișnuită cu această restricție. Era un animal frumos, cu coama și coada lungi, fluturând în vânt. Wade o aduse în apropierea gardului, descălecând să lege frânghia și să închidă țarcul.

– N-o să-i placă să simtă din nou șaua, spuse el, studiind cu atenție animalul. Laura a călărit-o doar câteva luni după îmblânzire. Dacă ai fi o călăreață experimentată...

– Mi-ar plăcea să încerc, se încăpățână Eve. Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu ea, înainte să faci altceva.

Bărbatul ridică din umeri.

– E gâtul tău. Laura îi spunea Caprice– mi se pare un nume cam pretențios– dar fiind englezoaică, presupun că-ți va plăcea și ție.

Într-adevăr, îi plăcea. Se apropie cu grijă de animal, văzând că iapa flutura din urechi în clipa în care îi murmură numele. Fu vizibilă o mișcare de retragere în clipa în care mâna îi atinse gâtul, apoi iapa rămase nemișcată, tremurând puțin, dar suportând mișcarea lină fără să protesteze. Vorbind în continuare cu ea, Eve își mișcă încet mâna, atingându-i coama și respirând în fața ei, astfel încât animalul să-i recunoască mirosul cu ușurință, așa cum o învățase primul ei instructor de călărie. Caprice plecă încet capul, atingând cu botul degetele întinse spre ea.

– La naiba, murmură Wade. Se pare că ai mai mult din Laura decât credeam! clătină el din cap, luând șaua care rămăsese pe gard. Să încercăm asta.

Iapa se retrase cu nervozitate, în clipa în care simți șaua pe spate. Eve îl opri și continuă ea, fără să se gândească la posibilele pericole, dacă animalul n-ar fi de acord cu acest tratament. Dar nu obiectă. Acceptă să-i fie pusă șaua fără să miște un singur mușchi, pur și simplu rostogolindu-și ochii, ca și cum ar fi vrut să vadă ce se întâmplă. Urma să-i pună zăbala. Tânăra își ținu respirația când strecură partea metalică în gura plină de dinți, dar care se deschise automat s-o primească.

– Sper că nu vrei să încaleci chiar acum? întrebă Wade, surprins la vederea mișcărilor ei.

– Dacă nu riști, nu câștigi, aruncă ea peste umăr, refuzând să fie deviată de la scopul ei. Dacă n-aș fi venită de curând din Anglia, nu m-ai crede în stare.

– Presupun că ai dreptate, fu el de acord. Ok, lasă-mă să te ajut.

Iapa nu făcu nici o mișcare în clipa în care Eve se ridică în șa. Tânăra avu grijă să se așeze încet, cu grijă, aplecându-se în față s-o mângâie ușor pe gât.

– Dezleagă frânghia, spuse ea.

Wade făcu așa cum i se ceruse, făcând un pas înapoi să privească atent în timp ce ea întoarse capul animalului dinspre marginea țarcului, îndreptând-o spre interior. Stătea confortabil, iar Caprice asculta ușor comenzile, astfel încât trecu de la un mers încet, la pas, la un trap ușor, înconjurând țarcul până când ajunse să se oprească în partea opusă celei în care se aflau cei doi.

– E foarte bine! exclamă ea încântată. Ne înțelegem de minune! Wade, vrei să deschizi poarta? Vreau să ieșim la o plimbare.

– Alergi înainte să înveți să mergi, o ironiză el, dar nu mai părea îngrijorat. Ad-o înapoi când ai terminat și o să-l rog pe Sam să-i verifice potcoavele.

Eve ridică o mână în semn de salut spre Fleur, în timp ce trecea prin poarta deschisă, îndreptându-se spre drumul pe care veniseră. După câteva sute de metri urma o răscruce de drumuri, iar mai departe un pâlc de copaci. Alese drumul din stânga, mai ales pentru că, dacă ar fi fost cu jeepul, ar fi mers pe cel din dreapta. Se simțea din ce în ce mai bine, descoperind cât de bine

răspunde iapa la comenzile date. Oricum, pentru a cincea oară când urca pe un cal, nu se descurca rău deloc. Unele persoane reușesc instantaneu să se înțeleagă cu animalele. Poate că este una dintre acestea, dar nu avusese ocazia să descopere până acum acest lucru.

Drumul pe care mergea se întâlni la un moment dat cu un altul, mai larg. De aici putea vedea câteva clădiri mai înalte din Leesville. De ce nu s-ar duce în oraș să-și cumpere o pereche de ghete cum văzuse în urmă cu câteva zile? Va avea nevoie de ele, dacă va călări regulat.

– Și o vom face, nu-i așa, fetițo? îi spuse ea iepei, mângâindu-i gâtul mătăsos. Acesta este începutul unei relații foarte îndelungate!

Îi luă ceva mai mult de douăzeci de minute să ajungă în oraș. Când ajunse pe strada principală, se simțea acasă. O lăsă pe Caprice să aștepte în timp ce intră în magazin să caute o pereche de ghete. Problema se dovedi nu a găsi numărul ei, ci a alege între diferitele modele. În cele din urmă, rămase la o pereche de ghete de un bej deschis, care se potriveau cu pălăria, plătind cu cartea de credit și alegând să rămână încălțată. Pantofii pe care îi purta la venire fură împachetați, apoi îi agăță de șa cu ajutorul unei curele.

La capătul micii alei care ducea la magazin era parcat un jeep. Brett stătea în spatele volanului, cu pălăria lăsată pe spate într-o manieră familiară, care o făcu să simtă un gol dureros în stomac.

– Am recunoscut iapa, spuse el fără nici un alt preambul când ajunse în dreptul lui. Nu e tocmai potrivită pentru o începătoare, din punctul meu de vedere.

– E liniștită ca un mieluțel, răspunse Eve scurt.

– Uneori. Era destul de imprevizibilă– sau asta spunea Laura despre ea.

– E mai mare cu un an, observă ea. Poate, ca noi toți, a devenit mai înțeleaptă.

El zâmbi cu ironie.

– Poate că ai dreptate. Nu e niciodată prea târziu. Te duci direct acasă?

– Da, dădu ea din cap, simțind că nu mai poate îndura nici un minut această conversație rece. Spune-i tatălui tău că voi veni mâine să-l văd.

– De ce nu-i dai telefon să-i spui tu? sugeră el. Așteaptă un semn de viață de la tine. Ah, dacă tot a venit vorba. Petrecerea pe care am planificat-o este valabilă. Am lăsat un mesaj la fermă la voi. Sper că veniți.

De dragul tatălui lui, își aminti Eve cu durere în suflet, nu de dragul lui.

– Desigur, spuse ea. Nu vom lipsi. La revedere, Brett!

– Mi-a făcut plăcere să te văd, zâmbi el cu ironie. Ai grijă cu iapa.

– Mă descurc, mulțumesc, replică ea, fără să facă vreo încercare să-și ascundă ostilitatea din voce. N-am nevoie de sfaturile tale!

Ridicarea lui din umeri era indiferentă.

– Cum vrei. Ne vedem în weekend.

În timp ce se îndrepta spre iapă, Eve îl auzi pornind mașina și îndepărtându-se în grabă. Înghiți cu greu. Poate că într-o zi va înceta s-o mai doară atât de mult. Poate că va fi în stare să privească în urmă și să zâmbească la această amintire.

După ce ieșise de ceva vreme din oraș, auzi o mașină care se apropia din spate. Fără să întoarcă privirea, știu că e Brett. Nu era însă sigură dacă o urmărise intenționat, sau era pur și simplu pe drumul de întoarcere spre Diamond Bar. Răscrucea era la câteva mile înainte. Din instinct, o mână pe Caprice la galop, utilizând marginea acoperită cu iarbă a drumului ca să meargă mai repede, grăbind-o din ce în ce mai mult, la vederea jeepului care se apropia.

– Încetează, nebuno! strigă Brett, ținând pasul cu ea. Ad-o înapoi la trap!

– Când o să vreau s-o fac, strigă ea. Ai grijă de tine!

Replica lui fu murmurată, dar nu părea să fi fost o drăgălășenie, după expresia de pe figura lui. Acceleră, apăsând cu putere pe pedală. Eve așteptă câteva minute până când trase de frâie, inima începând să-i bată cu putere când văzu că animalul nu răspundea. Galopul era menținut fără efort, fără pericol atâta vreme cât drumul era lipsit de pietre și alte piedici. Dar ar fi

suficient să apară zone mai accidentate, să riște să zboare din șa. Trase de frâie cu toată puterea, știind chiar în timp ce o făcea că nu are destulă putere să oprească un cal hotărât. Faptul că era numai vina ei pentru această situație nu mai avea nici o importanță. Nu avea nici cea mai mică idee ce ar trebui să facă, decât să se țină cât mai strâns, sperând că animalul va obosi în cele din urmă.

Când ajunseră la intersecție, Caprice se îndreptă spre stânga fără nici o indicație din partea ei, alunecând deasupra ierbii ca un fulger. Eve era vag conștientă de zgomotele din urma ei, dar nu îndrăznea să întoarcă privirea să vadă despre ce e vorba, de teamă să nu cadă. Când zări jeepul cu coada ochiului, nu-i venea să creadă.

Încet, păstrând cu ușurință controlul asupra volanului, deși mașina sărea la fiecare ridicătură de pământ, Brett tăie drumul iepei, astfel încât în cele din urmă ajunse să alerge în cerc. Încetul cu încetul, aceasta încetini pasul. Încercările Evei de a recupera controlul asupra ei avură în cele din urmă succes, dar când reuși în cele din urmă să facă animalul să se oprească, palmele ei erau deja rănite de pielea frâului.

Brett coborî din mașină aproape înainte de a se opri, trăgând-o cu duritate din șa.

– Ai fi putut fi ucisă, mârâi el. Nebuno, puteai să-ți rupi gâtul!

Încă ametită și sub efectul șocului, cu palmele în flăcări, Eve nu mai putea rezista.

– La naiba cu tine! se răsti ea. E gâtul meu!

Pentru o clipă, el rămase nemișcat, doar licărul din privire trădându-i starea de spirit. Un șir de copaci îi ascundea de vederea celor care treceau pe drum. Din ce se putea vedea, erau în întregime singuri. Se luptă cu el în clipa în care o împinse în iarbă, încercând să-l zgârie pe față, dar simțindu-și mâinile prinse de o strânsoare de oțel. Era ca prima oară, pe malul apei, numai că de această dată nu mai urma să fie oprit de niște tachinări. Gura lui o atacă, plină de sălbăticie.

Brusc, nimic nu mai conta.

Totul dispăruse, rămânând numai dorința copleșitoare de a fi cu el. Încetă să se zbată, brațele ei îi cuprinseră gâtul și buzele răspunseră la cererile seducătoare. Mâna lui i se strecurase sub cămașă, atingându-i pielea fierbinte cu fermitate. Tânăra gemu ușor, dornică să-l simtă mai aproape, să i se dăruiască. Numele lui îi scăpă de pe buze împreună cu geamătul ușor.

Brett fu cel care o opri, rostogolindu-se la o parte în iarbă cu un geamăt și rămânând întins pe spate, cu brațele ridicate să-l ferească de lumina soarelui.

– Nu de data asta, iubito! mormăi el. Am mers prea des pe drumul ăsta!

Eve zăcea nemișcată, încercând să-și recapete controlul asupra simțurilor. Se simțea rușinată, conștientă de slăbiciunea de care dădea dovadă. Nu o va mai atinge din nou, o spusese cu claritate. Era în stare să-și refuze ceva ce încă dorea, doar ca să-și arate punctul de vedere.

Caprice păștea încet în apropiere. Cu un efort, tânăra se ridică din iarbă și se îndreptă spre locul în care se afla aceasta, prinzând frâiele.

– Sper că n-ai de gând să te urci din nou pe ea? întrebă Brett, ridicându-se la rândul lui.

Ea răspunse fără să întoarcă privirea spre el:

– Nu erai tu cel care spunea că nu trebuie să renunți după ce ai fost aruncat o dată din șa?

– Asta pentru că știu ce fac. Știi la fel de multe despre cai, câte știu eu despre cântatul la pian, o ironiză el, în timp ce-și scutura praful de pe haine. O s-o leg în spatele mașinii și vă duc pe amândouă acasă.

– Nu! refuză ea cu hotărâre. O să mă duc acasă pe jos, dar nu voi asculta sfaturi de la tine!

– N-aș avea încredere în tine că ai destulă minte să nu te urci din nou în șa, replică el cu duritate. Ori urci în mașină, ori te urc eu cu forța. E alegerea ta.

Știa că va face ce amenința. Sufocată de mândrie, se îndreptă spre mașină și se strecură pe locul pasagerului. Cheile erau încă în contact. Pentru o clipă,

se simți tentată să se mute la volan și să plece fără el, dar numai pentru o clipă. Mai făcuse această încercare la un moment dat, iar rezultatul nu fusese deloc mulțumitor. E mult mai bine să-l lase să facă așa cum vrea.

Se întoarseră încet spre Circle Three, ca să nu forțeze prea tare animalul legat de mașină. Wade tocmai ieșea dintr-un hambar, exact în clipa în care mașina opri în fața casei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Ce te-ai fi așteptat să se întâmple cu o călăreață începătoare pe un cal temperamental? comentă Brett sarcastic. Dacă ar fi fost rănită, ar fi fost doar vina ta.

– Nu e corect! izbucni Eve, văzând încordarea de pe figura lui Wade. Dacă vrei să știi, a încercat să mă convingă să nu mă urc pe ea!

– În acest caz, ești mai nebună decât credeam, veni replica rece. Încearcă să folosești măcar un pic faimosul bun-simț britanic.

Wade dezlegă iapa, liniștind-o în clipa în care mașina se îndepărtă. Privirea lui era plină de compasiune când se întoarse spre Eve.

– Nu e prea înțelegător, nu-i așa? Niciodată n-a fost. Ce s-a întâmplat, de fapt?

– A luat-o la fugă cu mine, mărturisi tânăra, și nu m-a mai ascultat. N-am putut s-o țin. Brett a venit după noi cu mașina și a reușit s-o oprească.

– Ce păcat, clătină din cap bărbatul. Presupun că s-au terminat plimbările voastre.

– Dacă vrei să spui că n-o voi mai călări, te înșeli, declară ea cu hotărâre. Numai că data viitoare voi ști la ce să mă aștept.

Privirea lui era plină de admirație.

– O să spun un singur lucru despre tine: chiar ai curaj!

– Mulțumesc, răspunse ea, bucuroasă că este apreciată de cineva. Unde este Fleur?

– Cred că este la piscină, murmură el. E o adevărată fiică a apei, sora ta. Crezi că va rămâne destul de mult prin preajmă?

Eve ridică din umeri.

– Atât de mult cât crede de cuviință. Chiar și dacă alege să plece, aceasta va fi în continuare casa ei.

– Vrei să spui că nu vrea să se întoarcă în Anglia?

– Cred că e ultimul loc din lume unde vrea să se ducă, cel puțin pentru o vreme.

Wade era destul de cucerit de sora ei, își dădu tânăra seama, în timp ce administratorul o conduse pe Caprice la grajduri. Spera din toată inima că Fleur va fi delicată în clipa în care îl va părăsi.

Telefonul îi atrase atenția. Brett nu va ajunge acasă mai devreme de cel puțin zece minute, în cazul în care se ducea acasă. Acum e momentul cel mai potrivit să-i dea telefon tatălui lui.

Bart răspunse chiar el la telefon din biroul în care se afla, studiind niște acte. Părea oarecum încordat. Eve ezită să-l întrebe dacă este ceva în neregulă.

– Am auzit că petrecerea a fost fixată, spuse ea cu voioșie. L-am întâlnit pe Brett în oraș, în urmă cu câteva minute.

– Da, e fixată, confirmă Bart, apoi adăugă, după o scurtă pauză: nu te voi vedea înainte de petrecere?

– Aș putea să vin să vă fac o vizită mâine dimineață, spuse ea, știind că Brett nu era acasă înainte de prânz. Aș primi o invitație la o cafea.

– Orice vrei, răspunse el, părând ceva mai vesel. Mi-ai lipsit, Eve. Casa pare goală.

Fiind doar ei doi într-o casă atât de mare, e firesc să i se pară goală, își spuse tânăra. Maria și Jose erau destul de retrași; oricum, nici unul dintre ei nu vorbea prea mult. Lui Bart îi făcea mare plăcere să vorbească, despre orice și oricând. În ultimii trei ani care trecuseră de la accident, găsise o oarecare consolare în cărți, interesele lui fiind vaste și extinse. Citise chiar „Război și pace", deși recunoștea că unele părți i se păreau destul de plictisitoare. Eve presupunea că dăduse dovadă de aceeași perseverență care îl ajutase să

accepte în cele din urmă că are un handicap, deși fusese probabil o luptă dură. Va avea destul timp la dispoziție pentru Bart Hanson. Fiul lui era cel care făcea relația mai dificilă, iar acest lucru nu se va schimba. Nu acum.

Capitolul 9

Iapa părea foarte ascultătoare când fu adusă de Wade în fața casei, a doua zi dimineață.

– Cred că ești nebună să ai din nou încredere în acest animal, declară cu sinceritate Fleur, care aflase amănuntele accidentului din ziua trecută. Data viitoare Brett ar putea să nu mai fie în preajmă să-ți salveze pielea!

– Nu va mai fi o dată viitoare, replică Eve cu fermitate, acceptând sprijinul lui Wade și urcând în șa. Prevenit înseamnă pregătit.

– Iar încrederea prea mare în propriile forțe merge înaintea dezastrului, veni răspunsul. Da, eram sigură că va fi o chestiune de mândrie. Cu tine, e mai mult sau mai puțin același lucru.

Această declarație era cam prea aproape de adevăr ca să se simtă bine. Eve alese să se prefacă neatentă.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea, întorcând iapa în direcția ieșirii. O să mă întorc la prânz.

Călătoria la Diamond Bar se dovedi lipsită de evenimente. Iapa asculta de acestă dată de toate comenzile ei. Tânăra ajunse chiar la concluzia că fusese speriată de apropierea jeepului lui Brett. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să se apropie atât de mult. Poate că o salvase, dar tot el fusese cel care o pusese în pericol.

Bart o aștepta pe terasă. Unul dintre angajați se apropie și o luă pe Caprice, ducând-o în ocolul cailor.

– Așadar, sperietura de ieri nu te-a făcut să renunți la planurile tale? observă bărbatul în clipa în care se așeză lângă el cu o ceașcă de cafea în mână.

Eve își păstră expresia controlată.

– Ce ți-a spus?

– Mi-a spus că iapa nu ți-a mai răspuns la comenzi, răspunse el, studiind-o o vreme cu atenție. A mai fost și altceva?

Ridicarea ei din umeri era nepăsătoare.

– E tot ce era important. N-am avut nici o problemă cu ea în această dimineață.

– Îmi dau seama. Păreți făcute una pentru cealaltă, zâmbi el. Văzându-te intrând pe porți în această dimineață, aș fi putut jura că e Laura. M-a refuzat, cred că știi.

Eve se întoarse brusc spre el.

– Nu, nu știam. Când?

– Am cerut-o în căsătorie la un an de la moartea lui Jos, povesti el. Nu mă așteptam să iau locul lui– dar mi se părea cea mai bună alegere. Eram doi oameni singuri, care se simțeau foarte bine împreună. Numai că Laura nu vedea nici un sens s-o facem. A spus că i s-ar părea că nu e cinstit față de memoria lui Jos.

– Îmi pare rău, murmură ea cu sinceritate, simțind că era mai dezamăgit decât părea la prima vedere. Presupun că nu s-a simțit în stare să treacă peste promisiunea de a păstra Circle Three ca o fermă separată.

– Ar fi putut s-o facă. Brett este cel interesat de încorporarea acelui teren în pământurile noastre, zâmbi el slab. Presupun că e din cauză că are o minte foarte ordonată. Ferma Circle Three a fost un ghimpe în coasta lui de ani buni, mai ales deoarece Jos nu avea nici un profit de pe urma lui. Îți dai seama că n-a renunțat încă la planurile lui?

Eve dădu din cap, refuzând să întâlnească privirea bărbatului.

– Îmi dau seama, dar pot să fiu la fel de încăpățânată.

– Am bănuit acest lucru din prima clipă în care te-am văzut, declară el. Credeam cu toate acestea că ați reușit să vă puneți de acord în anumite privințe. Se pare că m-am înșelat.

De data asta, ea fu cea care ridică privirea.

– Fiul dumneavoastră nu este un bărbat foarte înțelegător, domnule Hanson. E destul de greu să te înțelegi bine cu el.

– Bart, spuse bărbatul. Spune-mi pe nume, te rog, declară el, ridicând apoi din umeri. Te-am avertizat că este foarte hotărât. Aș fi spus că, dacă există o persoană care să-l poată stăpâni, acea persoană ești tu.

Tânăra încercă să ignore această declarație.

– Astfel se poate vedea cât de înșelătoare pot fi aparențele.

– Nu-i așa? clătină el din cap. Nu o să întreb ce s-a întâmplat între voi. Doar că aveam speranțe.

– Sunt aici abia de o săptămână, protestă ea. Chiar dacă...

– După cum am spus, credeam că ești în stare să-i faci față. E timpul să-și găsească o soție. Aș vrea să știu că am un nepot care să ducă numele familiei mai departe, înainte să mă sting.

– Oricum, ești prea tânăr să te gândești la așa ceva, replică ea imediat. E destul timp. Nu are decât treizeci și doi de ani.

Bart făcu o grimasă.

– Aveam douăzeci și cinci de ani când m-am căsătorit și douăzeci și șase când s-a născut el. Am vrut mult mai mulți copii, numai că mama lui n-a mai putut avea copii după el.

– O consideri vinovată pentru acest lucru?

– În nici un caz! Ce părere ai despre mine? Era o femeie minunată, din toate punctele de vedere.

– Îmi pare rău, murmură ea. Am înțeles greșit.

– Jumătate din problemele lumii au aceeași cauză, spuse el. Mi-am făcut și eu norma de greșeli. Diane a fost doar una dintre ele.

Eve ezită înainte să rostească întrebarea.

– Cum ai întâlnit-o?

Zâmbetul lui fu amar.

– Era prietena unui prieten care făcea un tur prin zona de sud. A venit să stea aici o săptămână, dar într-o lună eram deja căsătoriți. Nu e...

– Da, știu, zâmbi Eve, nu e nebun mai mare ca un nebun bătrân. Numai că nu ești bătrân nici acum, așadar era imposibil să fi fost atunci. Dacă te-a părăsit doar din cauza accidentului, înseamnă că nu valora prea mult.

– Sunt excat cuvintele fiului meu, murmură bărbatul, privindu-și gânditor ceașca din mână. N-a fost de acord cu căsătoria. A crezut că nu o interesează decât banii. Se pare că a avut dreptate. I-am asigurat un trai destul de confortabil în ultimii trei ani, iar acum s-a decis că vrea divorțul și o oarecare sumă de bani. În cazul ei, cam două milioane de dolari.

Eve clipi, uimită.

– Poate să ceară atât de mult?

– Cu un avocat isteț, poate. Oh, pot să-mi permit să-i dau. Ceea ce mă doare este momentul ales pentru aceasta. Ieri s-ar fi împlinit patru ani de la căsătorie; actele de divorț au venit azi dimineață.

Câtă răutate! își spuse Eve. Chiar dacă știa acest lucru, nu-i găsea nici o scuză lui Brett. Oricare ar fi fost defectele ei, Diane a respins avansurile lui– sau cel puțin asta susținea Wade. Oare acesta se înșelase în ceea ce văzuse? Nu părea posibil. Diane se străduise să scape. De ce ar fi făcut-o, dacă nu pentru că atențiile lui nu erau dorite?

– Ce vei face? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu știu. Brett ar vrea să contest cererea ei.

– Dar nu e viața lui.

– Nu va vedea lucrurile altfel.

Brusc, bărbatul ridică privirea.

– Ah, uite-l!

Eve aruncă o privire spre curtea din fața casei, inima începând să-i bată mai tare la vederea mașinii care se îndrepta spre fermă. Se bazase pe faptul că Brett nu se va întoarce acasă înainte de masa de prânz. Era ultima persoană pe care voia s-o vadă. Nu, nu era tocmai adevărat. Era ultima persoană pe care voia s-o vadă fără ca liniștea ei sufletească să fie pusă în pericol.

– Ar trebui să plec, spuse ea, ridicându-se de pe scaun. I-am spus lui Fleur că mă voi întoarce la masa de prânz.

– Abia dacă este ora unsprezece, observă Bart. Uite, am spus că nu vreau să știu ce s-a întâmplat între voi doi și aveam dreptate, numai că nu vreau să mă respingi. Am nevoie de sprijin.

– Împotriva propriului fiu?

– Împotriva propriului fiu, repetă el. Aș vrea să se termine această poveste fără să fiu nevoit s-o mai văd vreodată. Dacă îl cunosc bine, va fi în primul avion spre Los Angeles. Ai putea să mă ajuți să-l conving.

Evei îi venea să râdă. Ce ar putea face părerea ei? Oricum, se lăsă din nou pe scaun.

– O să încerc, promise ea.

Brett opri în fața scării, îndreptându-se apoi spre locul în care stăteau cei doi.

– Ignori în continuare orice sfat? observă el, sprijinindu-se de balustradă. Connors ar fi putut să-ți găsească un alt animal fără să caute prea mult.

– Numai că îl prefer pe acesta, replică ea cu răceală. Predictibilitatea poate fi extrem de plictisitoare.

Accentuase deliberat ultima propoziție, urmărind zâmbetul ironic formându-se pe buzele lui.

– Nu mă las prinsă de două ori în aceeași capcană.

– Încrederea este cuvântul de bază, interveni Bart, înainte ca fiul lui să răspundă. Ai terminat ce aveai de făcut azi, sau ești doar în trecere?

– Am terminat, dădu din cap Brett. Deși credeam că ai putea face o călătorie în oraș înainte de prânz.

E mai bine de o lună de când n-ai mai ieșit nicăieri.

Pentru o clipă, se păru că bărbatul avea de gând să refuze această ofertă, apoi își schimbă părerea.

– Sună bine, spuse el. Eve, de ce nu vii cu noi?

Ea clătină din cap, evitând privirea lui Brett.

– E o idee bună, dar i-am spus lui Fleur că voi fi acasă pentru masa de prânz.

– Dă-i un telefon, sugeră Brett pe neașteptate. Nu e copil. Poate să mănânce și singură.

Observase tresărirea ei cu o expresie ironică.

– Doar nu vei refuza o propunere a tatălui meu?

– E alegerea ei, interveni Bart. Nu o presa!

Eve se hotărî repede, zâmbindu-i bărbatului în vârstă.

– Mi-ar plăcea foarte mult să vin. Presupun că iapa mea poate rămâne aici în siguranță până la întoarcere, nu-i așa?

– Desigur, răspunse Brett. Am nevoie de un duș și o cămașă curată. Nu vă voi ține mult să mă așteptați.

– Mulțumesc că nu m-ai lăsat singur, murmură Bart după plecarea fiului lui. Mi-ar plăcea să ies din casă pentru o vreme. De ce nu-i dai un telefon lui Fleur, până când mă organizez și eu?

Telefonul cel mai apropiat era pe hol. Eve se așeză pe scaunul de lângă el și formă numărul de la Circle Three, conștientă de tremurul degetelor în timp ce forma numerele. Era suficient să închidă ochii ca să vadă corpul gol și bronzat stând sub jetul de apă, să-și amintească momentele pe care le petrecuseră împreună. Dragostea pentru Brett părea o boală de care nu se va vindeca atât de repede. Se putea preface de față cu alții, dar nu față de propria conștiință.

Fleur primi vestea cu o surprinzătoare lipsă de orice obiecție. Dar de ce surprinzătoare? se întrebă Eve după încheierea convorbirii. Brett avusese dreptate într-o privință: sora ei nu era un copil de care să aibă grijă.

Avea propria viață de dus și era hotărâtă s-o ducă. Ar trebui să fie pregătită să facă același lucru.

Brett apăru tocmai în clipa în care se gândea la aceste lucruri, privind-o cu sprâncenele ridicate.

– Ești în regulă?

– Da, răspunse ea repede, adunându-se. Tatăl tău nu este gata încă.

– Nici o grabă. Trebuie să pregătesc mai întâi transportul– jeepul pe care îl folosesc de obicei nu este echipat pentru scaunul cu rotile.

Brett ieși din casă, iar după câteva minute se auzi zgomotul mașinii. Abia în această clipă ieși și ea, așteptând la marginea balustradei, cum făcuse în prima seară. Fusese în urmă cu opt zile. Părea aproape imposibil. Atât de multe se schimbaseră de atunci, și nu în bine.

A doua mașină arăta doar puțin diferit de prima, schimbarea principală fiind alungirea și coborârea platformei. Legat cu câteva curele, scaunul cu rotile fu urcat în locul pasagerului din dreapta, iar Eve fu rugată să ia loc în spate.

– Am o mașină refăcută în același mod pentru propriul uz, dădu din cap Bart în clipa în care Eve lăudă ideea transformării funcționale a mașinii. N-o folosesc prea mult. Nu sunt foarte multe locuri în care îmi face plăcere să mă duc.

– Este Circle Three, observă tânăra. Ne-ar face mare plăcere să vii în vizită. Ar fi în mod sigur o schimbare.

– Merită să mă gândesc la asta, fu el de acord, în timp ce Brett urcă la volan și porni motorul. S-ar putea să accept propunerea.

Strada principală din Leesville era foarte aglomerată, iar magazinul părea să aibă o zi bună.

– E zi de piață, explică Bart, ridicând o mână să răspundă salutului unui trecător. Vom fi norocoși dacă găsim vreun loc la General.

– La General? întrebă ea, curioasă.

– Hanul din localitate.

Se numea „Localul lui Charlie" înainte de a fi cumpărat de Bob. Numele lui întreg era Robert E. Leeway. Amintirile rămân vii în acest locuri.

– I-am spus lui Bob să ne rezerve o masă, interveni Brett. Doritorii vor fi nevoiți să mai aștepte.

Tatăl lui zâmbi larg.

– Erai destul de sigur că voi veni, nu-i așa?

– Destul de sigur că mă voi strădui din răsputeri să te conving să vii, sosi răspunsul calm. Cred că n-aveam nevoie decât de o abordare corespunzătoare.

Parcă jeepul lângă o clădire galbenă care era foarte departe de imaginea pe care o avea Eve despre un local public.

Tânăra așteptă lângă mașină, urmărindu-l cum coboară scaunul cu rotile.

– Mă bucur să văd că mai ieși la plimbare, Bart! exclamă o femeie care trecea pe trotuarul din apropiere. Nu pot să mă opresc acum, am multe de făcut, dar ne vedem sâmbătă.

– E soția directorului băncii, explică bărbatul, în vreme ce se îndreptau spre han. Mary Pierce, așa se numește. Sunt sigur că l-ai cunoscut deja pe soțul ei, Harry.

– Câte persoane vor veni sâmbătă? întrebă ea, văzând apoi ridicarea din umeri primită drept răspuns.

– Va fi o petrecere deschisă. Tot ce trebuie să fac e să dau câteva telefoane.

Bart ridică mâna spre bărbatul care părea să supravegheze cu competență zona holului.

– Am auzit că ai o masă pentru noi, Bob. Am adus și un musafir.

– Nici o problemă. Îmi pare bine să te văd, zâmbi bărbatul. Ce părere aveți despre micul nostru oraș? se întoarse el spre Eve.

– Vin și eu tot dintr-un oraș mic, răspunse ea, zâmbindu-i înapoi. Nu e atât de diferit.

– Așadar, nu veți pleca la Miami la fiecare zece minute, în căutarea distracției?

– Nici caii sălbatici nu mă vor putea scoate din Circle Three, declară ea cu emfază. Sunt aici ca să rămân.

Semnul din cap era aprobator.

– E genul de spirit de care aveam mare nevoie pe aici! Brett, v-am repartizat masa de lângă fereastră. Vă rog să mergeți, o să-i chem pe băieți să mai pună încă un scaun.

Restaurantul era răcoros și umbros, iar toate mesele erau ocupate, cu excepția uneia. Drumul spre masa lor fu însoțit de saluturi și comentarii de la toate mesele. Prezentată de cel puțin douăsprezece ori, Eve era ușurată să ajungă în cele din urmă la masă și să se așeze, chiar dacă relaxarea totală era imposibilă cu Brett stând în fața ei, de unde putea să vadă fiecare schimbare de expresie de pe figura ei.

Mâncarea era foarte bună, fără să fie pretențioasă. Pentru felul principal, Eve alese o salată americană cu foarte multe cruditățiși soiuri de brânză.

– M-aș simți o adevărată gurmandă dacă n-aș ști că nu sunt mai mult de două sute de calorii în această salată, râse ea, întorcându-se spre bărbații care aveau în față fripturi imense.

– N-ai nici un motiv să ai grijă de siluetă, comentă Bart cu ironie. Ești construită așa cum trebuie construită o femeie– și nu cred că te confundă cineva cu un bărbat. N-am dreptate, Brett?

– În nici un caz, răspunse fiul lui, fără să-și ia ochii de la ea, cu o expresie cinică. Șoldurile înguste și pieptul plat nu mi-au plăcut niciodată.

Fără îndoială, Diane fusese și ea o femeie frumoasă, reflectă tânăra cu cinism, străduindu-se să-i susțină privirea. Știa că Bart îi urmărește cu atenție și se întreba ce părere are despre ei. Spusese că avea speranțe mari. Ei bine, nu aveau cum să fie mai mari decât fuseseră ale ei. Poate că existase o șansă la un moment dat, dar stricase totul. Dacă ar putea da timpul înapoi, poate că ar face lucrurile cu totul altfel.

Bart așteptă până când fu servită cafeaua înainte să aducă în discuție problema divorțului. Reacția lui Brett fu imediată și explozivă.

– La naiba cu aranjamentul! A primit destui bani de la tine în ultimii ani, încât să trăiască bine întreaga viață.

– Un aranjament final m-ar scăpa de ea, răspunse tatăl lui cu calm. Ok, poate că exagerează, dar există un punct de plecare pentru negocieri. Alex va avea grijă de tot.

Ochii albaștri erau duri ca oțelul.

– Aș putea avea eu grijă.

– Cum?

– În felul meu.

Bart zâmbi și ridică din umeri.

– Amenințările nu vor avea nici un efect. E pe un teren sigur și știe foarte bine acest lucru.

Brett nu voia să renunțe.

– După cum te-a părăsit, nu prea cred că are sentimente umane.

– Nici eu... dar asta este. O femeie tânără și frumoasă, legată de un bărbat imobilizat într-un scaun cu rotile– cum ai fi vrut să fie? Tu ai fi putut rezista în locul ei, Eve?

Pauza se prelungi dureros. Tânăra simți mai degrabă decât văzu îngustarea privirii lui Brett pe măsură ce treceau secundele, dar nu putu să ridice privirea spre el.

– Depinde de cât de profunde ar fi sentimentele implicate, spuse ea în cele din urmă. Dacă aș ține atât de puțin la cineva încât s-ar pune problema dacă vreau să stau sau să plec, n-ar avea nici un rost să mă prefac.

Brett fu cel care răspunse la provocarea ei.

– Poate că n-am avut dreptate când vorbeam despre sentimentele umane.

– N-am spus nimic despre asta, replică ea, încercând să-și păstreze calmul. Mi s-a pus direct o întrebare.

– Iar răspunsul tău a fost unul cinstit, interveni Bart, dând din cap spre fiul lui. Eu am implicat-o în această problemă.

– Bine, ridică din umeri fiul lui, să auzim și restul.

Crezi că ar trebui să ajungă la o înțelegere?

Tânăra respiră adânc, conștientă de încordarea lui.

– Cred că ar trebui să-l lași pe tatăl tău să ia singur cea mai bună decizie, declară ea. Este singurul dintre noi care știe cât costă propria liniște sufletească.

Duritatea de pe figura bărbatului era de neclintit.

– Presupun că asta spune tot. Mai vreți cafea?

Eve clătină din cap. Voia din răsputeri să retragă ce spusese, să-i șteargă expresia înghețată de pe figură, dar Bart era primul la care trebuia să se gândească. Brett era prea obișnuit să rezolve lucrurile în modul lui propriu, prea sigur de propriul punct de vedere. Să iubești un om nu înseamnă să fii orb la greșelile lui.

Dintr-un acord tacit, subiectul fu ocolit pe drumul de întoarcere spre Diamond Bar. Bart menținu o lejeritate a conversației pe care Eve o găsi admirabilă în aceste circumstanțe. Nu știa ce se va întâmpla până la urmă cu Diane, dar nu nici voia să afle. Dacă Brett se ținea de cuvânt, decizia era în totalitate a tatălui lui.

Abia acum își permise să se întrebe dacă reacția lui era total obiectivă cum crezuse. Dacă e să fie sinceră cu ea, se îndoia de acest lucru. Modul în care gândea el să rezolve problema ar implica desigur o întâlnire față în față cu această femeie. Cine știe cum s-ar termina o astfel de confruntare? Poate că l-am salvat de sine însuși, își spuse ea cu ironie. Interesele mele chiar n-au contat nici un pic!

Trecuse deja de două și jumătate când ajunseră acasă. Eve refuză invitația lui Bart să intre, spunând că e cazul să se întoarcă.

– Stai pe loc, o sfătui Brett. Te conduc eu la ocolul în care ținem caii.

Ar fi vrut să se ducă pe jos, dar n-avea sens să-l mai irite. După ce Bart și scaunul lui erau în siguranță pe terasă, bărbatul se întoarse la volan fără să se mai ostenească să privească în direcția lui. Bart ridică o mână în semn de rămas-bun.

Era un singur animal în ocolul mic din spatele hambarului. Tânăra examină cu admirație calul cafeniu, cu coamă și coadă aurii.

– E minunat! exclamă ea. Cum îl cheamă?

– Misty, răspunse Brett, apoi adăugă, după o scurtă pauză: e al tău, în schimbul iepei.

– Nu! strigă ea întorcându-se să-l privească, plină de mânie. Nu-mi vei face una ca asta!

– Deja am făcut-o, ridică el din umeri. Am dat ordine să fie luată de aici când am venit să schimb mașinile. E un armăsar rapid și foarte ascultător. Nu-ți va pune gâtul în pericol.

– Nu iapa a fost de vină pentru moartea mătușii mele, observă ea cu amărăciune.

– Numai pentru că Laura era o călăreață experimentată. A avut probleme cu acea iapă de mai multe ori. Știi ce înseamnă „loco"?

Eve ezită, copleșită de emoții contradictorii.

– E prescurtarea de la „locomotivă"? sugeră ea pe un ton care suna fals și în propriile urechi.

Brett zâmbi cu ironie.

– Nu e nici o glumă. Nici măcar n-ar fi trebuit încălecată. A fost pe punctul să ucidă unul dintre angajații de la Circle Three fără nici un motiv aparent. E o problemă de moștenire ereditară.

– Caprice nu e periculoasă, murmură tânăra, conștientă de tremurul din voce.

– Numai în cazul în care este provocată, replică el. Și asta va deveni din ce în ce mai des, pe măsură ce îmbătrânește. Acesta este modelul.

– Nu pot crede! strigă Eve, refuzând să asculte. Unde este? În hambar?

În timp ce vorbea, păși cu hotărâre spre ușile închise ale hambarului. O ușă mai mică, pentru angajați, rămăsese deschisă într-o parte, iar tânăra intră, mânată de supărare. O rază de soare se strecura prin acoperiș, luminând slab clădirea. Se vedeau câteva boxe pentru cai, dar doar trei dintre ele erau

ocupate. Dar Caprice nu era nicăieri. Întorcându-se din inspecția grăbită a interiorului clădirii, îl descoperi pe Brett sprijinit de un perete.

– Ești satisfăcută? întrebă el.

– Nu! răspunse ea, conștientă că depășise deja limitele furiei. Pedeapsa pentru furtul unui cal era de obicei spânzurătoarea. Mă întreb ce va spune șeriful!

– Vei avea șansa să afli acest lucru, ridică el din umeri. Vrei să-i dai un telefon din casă?

Furia i se liniști instantaneu, lăsând-o nemișcată și privindu-l cu ochi întunecați, aproape rugători.

– Brett, nu mă trata ca pe un copil! N-aveai dreptul să faci acest lucru și știi foarte bine!

– Am dreptul să mă preocup de gâtul tău, replică el cu duritate. Dacă n-ai fi atât de încăpățânată ca un catâr, ți-ai da seama că am dreptate. De ce vrei să riști atât de mult, doar ca să-mi dovedești că mă înșel?

Ea își mușcă buzele, recunoscând în sinea ei că avea dreptate. Ridică o mână spre păr, cealaltă căutând un sprijin.

– E felul în care îți rezolvi întotdeauna problemele, declară ea în cele din urmă. Calci oamenii în picioare. Dacă mi-ai fi spus mai întâi că este o problemă ereditară...

– N-ar fi fost nici o diferență, clătină el din cap. Mergi după instincte, nu e așa? Ei bine, de această dată am făcut la fel.

Eve murmură cu tristețe:

– Dacă vorbești despre seara trecută, sunt pregătită să ascult punctul tău de vedere.

– Numai că eu nu sunt pregătit să-l expun.

Figura lui era în semiîntuneric, iar ochii nu transmiteau nici un mesaj. După o scurtă pauză, bărbatul adăugă:

– Poți să accepți sau nu.

– Nu cred că sunt în această poziție... începu ea, dar fu întreruptă de mișcarea lui nerăbdătoare.

– Sper că înțelegi. Dacă vom mai fi împreună, va fi în acele condiții.

Tânăra rămase nemișcată, incapabilă să-și ia ochii de la silueta înaltă din fața ei. Simțea bătăile grăbite ale inimii, instinctul ei îndemnând-o să se predea și s-o considere pe Diane o parte din trecut. Orice s-ar fi întâmplat între ei, poate că va rămâne doar în trecut.

– Vrei acest lucru? murmură ea cu greutate. Adică să fim din nou împreună?

– Dacă n-aș fi vrut, n-aș mai fi stat aici, discutând despre acest lucru. Și nici tu. E alegerea ta.

– Da.

Cuvântul scăpă aproape singur de pe buzele ei. Îl văzu îndreptându-și spatele și făcând un pas spre ea, cu expresia pe care o cunoștea deja atât de bine întipărită pe figură.

– Poate veni cineva! protestă ea.

– Nu va veni nimeni, spuse Brett. Au cu toții de lucru. Suntem doar noi doi, Eve. Avem destul de multe de recuperat.

Se lăsă cuprinsă de brațele lui fără să protesteze, întinzându-i buzele cu dorință. Pasiunea dintre ei se aprinse instantaneu, când începură să se dezbrace cu mișcări grăbite. Bărbatul o ridică de la podea și o purtă spre una dintre boxe, lăsând-o încet pe fânul uscat așezat ca un pat pe podea. Flămândă de atingerea lui, își strecură palmele sub haine ca să-i atingă pielea fierbinte.

– A trecut prea mult timp, murmură Brett la urechea ei, după un timp. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, Eve.

Nici măcar pe Diane? ar fi vrut ea să întrebe, dar știa mai bine decât atât. Hotărârea era o calitate a lui Brett de care făcuse prea bine dovadă. Dacă va încălca aranjamentul făcut, se va retrage din nou, oricât de mult l-ar costa.

– Ar trebui să ne îmbrăcăm, șopti ea, fără să vrea să se ridice.

Nu mi-ar plăcea să fiu surprinsă astfel!

– Zâna fânului? zâmbi el, urmărind cu o privire mângâietoare contururile corpului ei. Fină ca mătasea, fără nici o pată. Și, din câte pot să văd, nici nu mai ești atât de rușinoasă. Ți-am spus că te voi vindeca de asta!

Tânăra râse, întinzându-se spre buzele lui.

– Așa este. Vrei să-ți arăt până unde a mers leacul tău?

Sprâncenele lui se ridicară întrebător.

– Ai avut dreptate prima oară, mârâi el. Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm.

– Parcă spuneai că avem destul timp la dispoziție...

– Am mințit. În cel mult zece minute, Skip Williams va intra pe ușile hambarului să aducă ultimii baloți de fân.

Era rândul lui să râdă, la vederea reacției ei rapide.

– Mă gândeam eu că te va grăbi un pic, râse el. Deși poate că ar fi fost mai bine să-mi țin gura și să te las să faci ce voiai.

Sub impulsul șocului, toate gândurile ei reveniră la normal. Da, poate că se vedea din nou cu Brett, poate că aveau din nou momente fierbinți de pasiune, dar asta nu schimba lucrurile cu adevărat.

– Și ce vom face de acum încolo? se strădui ea să întrebe în timp ce se îmbrăca.

El se ridică, întinzându-se după pantaloni.

– Să lăsăm lucrurile să decurgă firesc.

Eve aruncă o privire rapidă spre el, dezamăgită că nu spunea ce și-ar fi dorit să audă. Cu toate acestea, știa că nu e stilul lui să facă declarații.

– Vrei să spui să stau cuminte și să aștept să mă cauți când vei avea chef?

– Știi foarte bine că nu asta voiam să spun, mârâi el, punându-și cămașa. Sunt destule probleme care trebuie rezolvate înainte să începem să ne gândim la viitor.

– Cum ar fi Circle Three? șopti ea. Ai vrea să ți-o dau, nu-i așa?

– Da, mi-ar face mare plăcere, răspunse el cu sinceritate. Cu tine acolo și cu mine aici, va apărea în primul rând problema distanței.

Tânăra înghiți cu greutate.

– Și dacă aș fi de acord să-ți vând?

– În acest caz, am putea s-o luăm de la început.

– Exceptând faptul că mi-aș fi pierdut principala atracție.

El se opri brusc din încheiatul nasturilor, privind-o cu răceală.

– Dacă asta este ceea ce crezi, nu prea mai avem ce să ne spunem.

– Nu cred, clătină ea din cap. Nu în realitate.

– Nu e destul de bine, murmură el, cuprinzând-o cu brațul și întorcând-o spre el dintr-o singură mișcare. Crezi că sunt capabil să mă prefac în răspunsul la frumusețea ta? Crezi că vreun bărbat este în stare s-o facă?

– Nu, desigur, răspunse ea.

– În acest caz, nu mai spune prostii, se răsti el, calmându-se apoi aproape instantaneu. Te subestimezi, Eve.

– Ai mai spus-o, ridică ea din umeri, încercând să pară relaxată. E mai bine decât să mă supraestimez.

– Este? Nu sunt foarte sigur.

Brett îi dădu drumul, terminând de îmbrăcat.

– Să mergem.

Abia în clipa în care el se ridică să aranjeze o șa în cui, Eve își aduse aminte de ce intrase de fapt în hambar. Bărbatul îi surprinse privirea în timp ce deschise ușa.

– Sper că acela este un subiect despre care am terminat să mai vorbim, nu?

Eve îl urmă în lumina soarelui, clipind des după întunericul din interior.

– Ce o să se întâmple cu iapa? întrebă ea.

– Nimic drastic. Dacă te face fericită, o s-o trimit pe păsunea din vest. Acum e timpul să-ți cunoști noul prieten.

Reușise din nou să-i impună punctul de vedere, dar tânăra nu se mai simțea deranjată. Grija pentru siguranța ei era în mod clar mult mai aproape de ceea ce dorea să simtă pentru ea.

Capitolul 10

Ziua de sâmbătă se anunță capricioasă din punct de vedere al vremii, deși nu plouă. Wade le duse cu mașina la Diamond Bar, nereușind în ciuda încercărilor lui disperate să reziste la insistența lui Fleur să le însoțească.

– Nu cunoaștem pe nimeni altcineva în afara lui Brett și a tatălui lui, spusese tânăra, iar ei probabil vor fi prea ocupați cu oaspeții. Oricum, adăugase ea cu un zâmbet care ar fi topit cea mai puternică împotrivire, vreau să vii.

În drumul spre fermă, Eve se gândea la emoțiile surorii ei. Să-i audă pe cei doi vorbind și râzând împreună în fața mașinii o făcea să se întrebe cât va dura. Chiar și o săptămână era prea mult pentru standardele lui Fleur. În mod normal, impactul inițial ar fi trebuit să-și piardă puterea, iar ceea ce fusese nou devenea cunoscut și plictisitor. Un lucru era sigur: când își pierdea interesul, o făcea peste noapte. Între timp, nu putea face altceva decât să aștepte să se întâmple.

Propria ei situație era la fel de statică. Brett nu făcuse nici o încercare să dea de ea în ultimele două zile. Cu toate acestea, ce-ar fi putut spune? se întrebă ea, încercând să se consoleze singură. Știa foarte bine că se vor vedea azi. Desigur, împreună cu mulți alții, adăugă o voce mică în mintea ei. Nu era același lucru.

Focurile pentru grătar fuseseră aprinse în spatele casei, iar o parte dintre angajați se ocupa de ele. Mesele lungi erau acoperite cu o largă varietate de fripturi și legume pregătite pentru grătar. Aromele delicioase umpleau aerul. Îmbrăcat în pantaloni cenușii strânși pe picior, Brett stătea în mijlocul unui grup mic din apropierea casei. În jurul gâtului avea înnodată o eșarfă neagră, vizibilă din deschizătura cămășii. Le zări în aceeași clipă în care îl văzură și ele, ridicând o mână să le cheme spre grupul respectiv. Lui Wade nu-i adresă decât un scurt semn de recunoaștere.

Nu avea de ce să se aștepte la prezentări formale, descoperi Eve. Oamenii își spuneau singuri numele, uneori adăugând și câte o informație folositoare referitoare la locația lor. După ce le văzuse pe cele două surori primite în sânul grupului, Brett se mută spre un alt grup de oaspeți, îmbrățișând femeile și salutându-i cu căldură pe bărbați. Eve încerca să se concentreze pe probleme mai apropiate, dar descoperi că era foarte dificil. Urechile ei erau obișnuite cu râsul lui Brett, cu timbrul vocii lui. Nu va mai avea nici o ocazie să fie singură cu el, își dădea foarte bine seama. Ca gazdă, era foarte căutat.

Bart se simțea foarte bine, manevrând scaunul cu rotile cu mare ușurință, de parcă n-ar fi fost mai greu decât o pană.

– Nu-mi dau seama de ce a durat atât de mult înainte să începem din nou să facem asta, recunoscu el, când Eve se aplecă să-l sărute pe obraz. Oricum, a trecut prea mult. Ce s-a întâmplat cu sora ta?

– Vezi cercul acela mare de bărbați? răspunse tânăra, indicând direcția. Lucirea aceea roz din mijlocul lui este Fleur.

Bart chicoti.

– Mai trebuia să întreb? Administratorul tău nu pare prea fericit din pricina asta.

Eve fu de acord că Wade arăta oricum, numai fericit nu. Rămăsese la marginea cercului, cu degetele vârâte în buzunarele din spate și cu o încruntare pe figură. În curând, va face unul din două lucruri: fie se va îndepărta de grupul respectiv, fie va intra în centrul lui. Eve spera că va avea

prima reacție, măcar pentru a o învăța o lecție pe sora ei. Se străduia din răsputeri să-l facă gelos pe Wade– așa cum făcuse de atâtea ori în trecut cu alți bărbați. Era timpul ca un bărbat să-i plătească la fel. Cu frumusețea lui, tânărul administrator n-ar trebui să aibă probleme.

– O să se descurce, ridică ea din umeri. Mor de foame! Când mâncăm?

– Mâncarea e gata! răsună o voce din direcția grătarului.

– Acesta e răspunsul tău, zâmbi larg Bart. Aș putea să mănânc un cal! Vrei să încerci un al doilea?

Rândul persoanelor care voiau să fie servite se formase deja. Eve se așeză la sfârșitul lui împreună cu Bart. Bărbatul din spatele lui îl întrebă ceva, apoi îi acapară întreaga atenție. Cu palmele vârâte în buzunarele rochiei albastre de bumbac, tânăra urmă celălalt capăt al cozii care se mișca încet în direcția meselor improvizate, întrebându-se unde dispăruse Brett. Dacă o evita deliberat, îi reușea foarte bine.

Fata din fața ei se întoarse să facă un semn cuiva din spate, iar la vederea lui Eve zâmbi brusc, recunoscând-o.

– Bună! spuse ea. Îți mai aduci aminte de mine? Lucrez la restaurantul din oraș.

Eve dădu din cap, zâmbind la rândul ei.

– Sue-Ann, nu-i așa?

– Hei, e chiar bine, o lăudă tânăra. Am o memorie îngrozitoare a numelor.

După o ezitare, expresia de pe figura ei se schimbă și adăugă, încercând să pară relaxată:

– Am înțeles că l-ați adus pe Wade Connors cu voi. Nu l-am mai văzut de ani întregi.

– Presupun că a fost ocupat, replică Eve, conștientă de interesul femeii din fața ei. Cu toate treburile fermei...

– Marcatul vițeilor s-a încheiat în urmă cu o săptămână, veni prompt răspunsul. Presupun că a fost ocupat cu alte probleme.

Sora ta e foarte drăguță, nu-i așa?

Era o întrebare retorică, ce n-avea nevoie de răspuns. Eve studie figura frumoasă din fața ei, simțind un val de simpatie pentru ea.

– Abia se cunosc, murmură ea.

Râsul tinerei era amar.

– Nu e vina lui Wade! A spus cuiva că se știe foarte bine că n-o să vă lase să stricați ce a construit în ultimul timp. Ar trebui să aveți grijă cu el. Deși nu e singurul care se va gândi la toți banii lăsați moștenire de mătușa voastră.

E geloasă, își spuse Eve imediat. E limpede ca lumina zilei.

– Fleur e mai mult decât capabilă să vadă prin oameni, declară ea, dorindu-și în același timp să se poată convinge singură. Și nu cred că e bine să repeți lucrurile pe care le-ai auzit de la alții. Cuvintele pot fi înțelese și greșit.

Ochii Evei fură atrași instantaneu spre locul în care îl văzuse ultima oară pe administratorul de la Circle Three, dar nu mai era nici urmă de el sau de Fleur. Sue-Ann se întoarse cu spatele, vizibil jignită de lipsa de receptivitate din partea Evei. Poate că era și gelozia de vină, dar era și o urmă de adevăr în ceea ce spunea. Gândindu-se la acest lucru, o bătu ușor pe umăr, adresându-i un zâmbet când se întoarse spre ea.

– Mulțumesc, murmură ea.

Zâmbetul îi fu întors, chiar dacă destul de ezitant.

– Nu e corect, atâta tot. Era interesat de mine în clipa în care a aflat despre venirea voastră. Doamna Cranley l-a lăsat se creadă că aproape l-a făcut moștenitorul fermei. Ar face orice să păstreze lucrurile astfel. Dacă nu i-ar fi plăcut mai mult sora ta, ar fi încercat cu tine.

– Cred că n-ar fi avut noroc, veni replica rece. Nu e genul meu.

– Știu, dădu din cap fata. Cel puțin tu nu va trebui să te întrebi dacă Brett Hanson te vrea pentru bani!

Eve simți că se îmbujorează, iar acest lucru o deranja.

– Eu nu... începu ea.

– L-am văzut miercuri pornind după tine. Nu eram singură, zâmbi tânăra. Aici, secretele nu se pot păstra prea multă vreme. Oricum, în ultimele două zile ai folosit calul de la el. Toată lumea știe cât costă acel armăsar– a câștigat toate premiile importante până la vârsta de trei ani.

Se întrerupse, deoarece era rândul ei să-și ia mâncarea. În spatele ei, Eve făcu aceleași mișcări, ca un automat. Un cal premiat! Ar fi trebuit să știe. Armăsarul era perfect. De ce o făcuse? Nu putea fi decât un singur răspuns. Din senin, se simți copleșită de emoție.

Când termină de mâncat, îi căută din nou din priviri pe Wade și pe Fleur, dar tot nu erau de găsit. Ezitând, nemulțumită de lucrurile care îi treceau prin cap, Eve își făcu loc prin mulțime, continuând să-i caute. Își dădea seama că nu putea să-i caute în casă. Nu numai că Fleur era destul de mare să facă orice dorește, dar nici ea nu era prea potrivită să judece. Nu spera decât că sora ei era pregătită pentru orice ar veni.

Brett ieși din birou în clipa în care ajunse în dreptul ușii.

– Te-am căutat, spuse el.

Eve îl privi lung, fără să zâmbească.

– Nu prea aveai cum să mă găsești aici.

El păși în fața ei în timp ce voia să treacă mai departe, ațintind-o cu privirea.

– Ce-ai pățit?

– Ce spui despre un cal premiat? întrebă ea cu amărăciune. A fost cumva plată pentru serviciile primite?

Fără să spună nici un cuvânt, Brett o prinse de braț și o trase în camera din care tocmai ieșise, închizând ușa în spatele ei și sprijinindu-se de ea.

– Acum, spune din nou ce ai spus, o invită el.

Tânăra frecă ușor locul în care degetele lui se afundaseră în pielea delicată.

– Nu la asta se ajunge? Poate ar trebui să fiu flatată. Se pare că ești destul de darnic!

– Un lucru pe care o să-l fac în curând va fi să mă enervez, mârâi el. Ce naiba te-a apucat?

– Știi foarte bine, declară ea, știind că nu mai poate da înapoi. Poți să-l iei înapoi– să mai câștigi niște premii cu el! Numai dă-mi înapoi proprietatea mea.

– Nebună cu idei fixe! se răsti el cu furie. Te oprești vreodată să gândești înainte să spui ceva?

– La ce să mă gândesc? întrebă ea, tremurând de furie. Știai foarte bine ce se va întâmpla în acea după-amiază. Ai aranjat să nu fim deranjați destul de mult ca să obții ce-ți doreai!

Râsul era amar.

– Vrei să-mi spui că a fost de o singură parte?

– Nu, nu vreau, se strădui ea să-și oprească tremurul. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă mituiești cu daruri. Ți-aș fi oferit același lucru gratis. Acum, dă-te la o parte din calea mea!

– La naiba!

Bărbatul se îndepărtă de ușă și se îndreptă încet spre ea, urmărindu-i pașii de retragere.

– Așadar, mă crezi destul de ticălos să iau ce mi se oferă, așa că nu văd de ce n-aș profita.

Se lovi cu duritate de marginea biroului, ceea ce-i opri retragerea, dar nu-l opri pe Brett. Greutatea lui o aplecă pe spate de-a lungul suprafeței lustruite. Deschise gura să țipe, dar buzele lui o opriră. Nu-i dădea timp să respire. Pentru prima oară, o cuprinse frica.

– Brett, nu! șopti ea disperată, în momentul în care el se opri să respire.

– Brett, da! o imită el, aplecându-se din nou spre ea. Tu ai cerut-o, așa că o vei primi. Poate chiar îți va face plăcere!

– Îmi rupi spatele, reuși ea să suspine printre dinți, aproape leșinând de durere.

Te rog...

Până la urmă, paloarea ei fu cea care îl făcu se să oprească. Brusc, greutatea zdrobitoare dispăru, iar el o ridică în brațe ducând-o spre sofa. După ce o lăsă pe perne, îngenunche lângă ea privind-o cu ochi încă strălucitori de mânie, dar un alt sentiment era vizibil pe figura lui. Era regret? Îngrijorare? Nu putea fi sigură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-mi mai faci asta, murmură el cu severitate. Mă scoți din minți!

– Îmi pare rău, rosti ea cu voce scăzută. Nu e așa ușor să aflu ce știe lumea despre noi.

– Nu contează ce cred alții, răspunse el. Sau n-ar trebui să conteze. E doar problema noastră, Eve. Doar a noastră. O să ne descurcăm.

– Ce anume?

El oftă, ridicând o mână s-o mângâie pe obraz.

– Numai Dumnezeu știe. Nu vei renunța la Circle Three pentru mine, nu-i așa?

Ezitarea ei fu scurtă, aproape inexistentă.

– Nu.

– În acest caz, suntem în încurcătură, declară el, mângâindu-i bărbia și coborând încet spre gât. Există un singur lucru în care suntem perfect de acord, așa că e cazul să profităm cât mai mult.

Eve rămase nemișcată, în timp ce nasturii bluzei ei fură deschiși unul câte unul, iar materialul fu dat la o parte. Avea mai multă nevoie de atingerea lui, decât de propria mândrie. Buzele lui fierbinți urmară drumul desenat încet de degetele cercetătoare. Lumea dispăru din nou din jurul lor, întorcându-se mult mai târziu. Desigur, odată cu rațiunea se întoarseră și îndoielile.

– Încă n-am rezolvat problema cu armăsarul, observă ea încet, incapabilă să-și mai suporte gândurile. E prea valoros ca să mi-l faci cadou doar pentru călărie, Brett. Dacă te simți în continuare vinovat din pricina iepei, găsește-mi altul.

Oftatul lui fu adânc, deși nu făcu nici o mișcare să-și schimbe poziția.

– Oricine ți-a spus despre trecutul lui Misty, nu știe prea multe despre concursurile acestea. El are deja șapte ani și a luat cele mai mari premii, dar perioada lui de glorie a trecut. Acum e foarte potrivit drept însoțitor plăcut. Să ți-l dau pentru călărie a fost cea mai bună soluție. Mulțumită?

– Da, dădu ea din cap, oftând la rândul ei. Ai dreptate, am tras concluzii pripite.

– Dacă aceasta este o scuză, o accept, declară el, sărutând-o ușor pe buze, apoi ridicându-se de pe canapea. Draga mea, trebuie să plecăm. Se presupune că sunt gazdă. Dar poate avem mâine ocazia să ne întâlnim la pod. Putem să facem o plimbare călare.

– Cu sau fără cai? întrebă ea, dorind să-și muște limba când bărbatul se întunecă. Nu voiam să spun asta...

– Ba da, voiai, clătină el din cap, aranjându-și hainele fără grabă. După cum am spus, suntem într-o încurcătură. Ești singura care are un drum de ieșire. Dacă ai nevoie de asigurări mai întâi, să știi că nu le vei primi.

Eve se ridică și ea.

– De fiecare dată când am o obsesie, ajungem astfel, încercă ea să glumească. Poate că ar trebui să învăț ceva din asta.

Zâmbetul lui Brett era lipsit de umor.

– Nu e nimic complicat. Suntem doi oameni cărora le place foarte mult să facă dragoste împreună. O simplă provocare se adaugă la acest adevăr.

Ochii ei sclipiră brusc.

– De ce să ne mai chinuim cu cuvinte mari?

– Pentru că termenii de bază nu acoperă fenomenul de care vorbesc, ridică el din umeri, prinzând-o de brațe și privind-o lung. Nu renunț la dorința de a câștiga Circle Three, Eve. E prea important pentru mine. Dacă e la fel de important pentru tine, asta este.

Tânăra îl privi lung, încercând cu disperare să ghicească ce se afla dincolo de ochii lui albaștri. Când se mișcă, fu aproape împotriva voinței ei, lăsându-și obrazul pe pieptul lui.

– Bine, murmură ea. O să stau de vorbă cu Fleur.

Trecu o vreme până când Brett reacționă. Mâna care îi mângâie părul era blândă.

– Nu vei regreta, spuse el. După ce vom rezolva această problemă, vom avea drum liber.

Tot nu face nici o promisiune, își dădu ea seama cu durere. Dar oare are nevoie de promisiuni? Ca să fie sinceră, și-ar fi dorit o cerere în căsătorie. Numai că drumul spre inima lui părea să treacă mai întâi prin celelalte simțuri.

Abia în clipa în care ajunse afară își aduse aminte de ce intrase de fapt. Wade nu se zărea nicăieri, dar vederea lui Fleur înconjurată de marea de admiratori era un semn bun.

Când se lăsă întunericul, se aduseră lămpi care luminară un perimetru ales drept ring de dans. Eve se așeză lângă Bart, ai cărui ochi luceau de încântare la vederea pregătirilor.

– E ca în vremurile bune, spuse el. Am văzut oameni pe care nu-i văzusem de ani întregi– mai ales pentru că nu-mi prea plăcea să fiu vizitat. Mama lui Brett iubea aceste petreceri.

– Brett seamănă cu ea?

– În anumite privințe. Era o femeie foarte hotărâtă când venea vorba de ceva care o interesa. Nu sunt multe femei asemănătoare. Spune-mi, te-ai certat cumva cu Brett?

– Nimic special, ridică ea din umeri. Ne știm de mai puțin de două săptămâni. Nu e foarte mult.

Bart zâmbi.

– Depinde de oamenii despre care este vorba. Un lucru știu sigur: nu l-am mai văzut niciodată pe fiul meu atât de interesat de ceva sau de cineva.

– Mânia nu este genul de emoție pe care vreau s-o provoc, murmură Eve.

– E o mânie pozitivă. Între voi au ieșit scântei din prima clipă.

– Da... nu știu ce să cred.

Oricum, încercă ea să schimbe subiectul, ce s-a întâmplat cu Alex?

– A trebuit să vadă un client. Cu avocații e mai...

Se întrerupse, cu ochii fixați pe femeia în alb care se îndrepta spre ei, făcându-și loc prin mulțime. Păru să încremenească.

– La naiba!

Noua venită se opri în fața scanului cu rotile, iar bărbatul din el părea pregătit să înfrunte un atac. Eve nu trebui să studieze prea mult părul blond și trăsăturile fine ca să-și dea seama cine era. Într-adevăr, Brett spusese că Diane se luptase să scape de el, dar femeia din fața lor era rece și calmă.

– Bună, Bart, spuse ea. Dacă tot nu vrei să facem un aranjament, m-am gândit că e mai bine să vin să te văd.

Bart își revenise destul de repede din șoc, întorcându-i o privire la fel de rece și lipsită de emoție.

– În speranța de a deveni fosta mea soție?

Diane zâmbi și ridică din umeri.

– În speranța de a te face să înțelegi că nu sunt pregătită să renunț la ce cer. E o alegere simplă, dragul meu. Am nevoie de bani.

Nu era nimeni destul de aproape să asculte despre ce se vorbea, dar din privirile lor era clar că știau foarte bine cine era noua venită. Eve încercă să se ridice din scaun, dar mâna lui Bart o reținu.

– Ai nevoie de două milioane? întrebă el cu ironie.

– Am multe datorii.

– Aceea este una dintre ele? întrebă Bart, arătând cu un semn din cap spre bărbatul care o urmase.

Acesta făcu un pas înainte. Era mai tânăr decât ea, cu trăsături clasice, amintind de un italian, îmbrăcat într-un costum impecabil.

– Sunt reprezentantul legal al doamnei Hanson, anunță el. Nu este aici să i se țină lecții!

– În acest caz, ar fi trebuit să nu vină, replică Brett cu răceală, apărând ca din senin. Nu e nimic în această clipă care s-o oprească.

– Ah, Brett, murmură Diane, a cărei figură suferise o schimbare vizibilă. Cum rămâne cu ospitalitatea oamenilor din sud? Am avut o călătorie lungă, dragul meu. Desigur, dacă am fi știut că este o petrecere în această seară, am fi așteptat până mâine.

– În acest caz, poți să rămâi până atunci, interveni Bart, făcând un semn spre fiul lui. Vom sta de vorbă dimineață, înainte de plecare.

– O să ajungem la o înțelegere? Michael are actele pregătite, nu trebuie decât semnate, murmură Diane, privind figura soțului ei în timp ce continua: sunt capabilă să te chem în tribunal, Bart, cred că știi foarte bine. Îți dai seama ce fel de detalii vor dori. Și...

Eve se ridică repede în picioare.

– Cred că trebuie să plec, spuse ea.

– Oh, tu trebuie să fii nepoata Laurei Cranley, exclamă Diane, întorcându-se spre ea. Am auzit despre asta. Norocoasă! Parcă aveai și o soră, nu?

– De fapt, voiam s-o caut.

Îi era foarte greu să-i lase singuri, dar era o problemă de familie, iar ea nu făcea parte din familie. Dacă era să judece după expresia de pe figura lui Brett când apăruse lângă ei, nici nu va fi. Orice ar fi însemnat Diane pentru el, nu depășise încă acest moment. Cicatricele erau încă vizibile.

Capitolul 11

Desigur, era doar o scuză că o caută pe Fleur. În cele din urmă, o descoperi într-un colț al terasei,

– Credeam că te-ai dus deja la culcare, remarcă ea. Am auzit că fermecătoarea Diane s-a întors, deși nimeni nu știe de ce. Știi ce se întâmplă?

– Nu tocmai, mărturisi Eve. Iar ceea ce știu, nu mă privește.

– Scuză-mi curiozitatea,

Fleur rămase o vreme pe gânduri, într-o stare de spirit greu de definit. Când vorbi din nou, părea excesiv de veselă.

– E o petrecere fabuloasă, nu?

– Exact, dădu din cap sora ei. Unde a dispărut viteazul nostru administrator?

Tânăra tresări.

– Acasă, să-și facă bagajele. I-am dat salariul pe trei luni în loc de preaviz. Sper că nu te deranjează, nu?

Eve rămase uimită, privind-o fără să-și dea seama ce se întâmplă.

– L-ai concediat? reuși ea să spună în cele din urmă. Dar...

– Dar nimic. A meritat-o. Am început să mă îndoiesc de el, mai ales de când a început să-l vorbească pe Brett de rău– numai că mi-a plăcut să-l dirijez cum voiam. Dar idiotul nici măcar n-a putut să joace până la capăt. Credea că

sunt atât de copleșită de cât e de arătos, încât să mă mărit pe loc! De parcă nu mi-aș fi dat seama că umblă după banii mei. Ce proastă credea că sunt?

– Ce a făcut? întrebă Eve, simțind mândria rănită a surorii ei. Nu face același lucru, să crezi că sunt proastă!

Brusc, lacrimile începură să strălucească în ochii tinerei.

– A încercat să mă convingă să fac dragoste cu el în după-amiaza asta! În casa unui străin! Era atât de convis că mă are la mână, încât nici nu s-a mai străduit să păstreze aparențele. Mi-a spus că nu ți-ar plăcea să ne căsătorim atât de devreme pentru că ești geloasă pe mine, așa că să plecăm și să te obligăm să-mi plătești jumătate din valoarea fermei. Avea totul planificat până la ultimul detaliu. Dar cum a putut, Eve? Mă cunoaște doar de o săptămână!

– Dar știe despre noi de mult mai mult timp, explică sora ei. Era pregătit pentru această oportunitate. E un lucru foarte bun că nu l-ai iubit cu adevărat.

Fleur își ținea capul plecat.

– Credeam că îl iubesc.

– Nu, nu credeai, o contrazise sora ei cu fermitate, dar și cu blândețe. Erai deja plictisită de el. Ai arătat acest lucru chiar azi. E chiar mai idiot că n-a văzut singur. Sau poate că de asta a făcut ce a făcut. Și-a dat seama și a intrat în panică.

– Presupun că ai dreptate, dădu din cap Fleur. Oricum, avea o părere foarte bună despre el. Ar fi trebuit să vezi ce figură a făcut când i-am scris cecul! Nu-i venea să creadă! Numai că vom avea o problemă... Avem nevoie de un alt administrator.

Dacă această veste ar fi sosit mai devreme, Eve ar fi fost îngrijorată. Dar acum, cu prezența Dianei în preajmă, părea neimportant.

Fulgerul brusc urmat de tunet îi luă pe toți prin surprindere. Ploaia începu să cadă cu repeziciune.

– Mă așteptam, comentă un invitat, în timp ce alergau cu toții spre adăpost. Am înțeles că este o tornadă prin apropiere, nu se știe.

– Eve, poate că ar fi o idee bună să rămânem aici peste noapte, propuse Fleur, speriată. Nu cred că s-ar supăra cineva.

– Dacă vrei să stai, n-ai decât, clătină sora ei din cap. Eu vreau să plec.

– L-am lăsat pe Wade să ia mașina, mărturisi Fleur, roșind sub privirea cercetătoare a surorii ei. Ei bine, avea nevoie de ceva ca să-și transporte bagajele. Am crezut că ne va duce Brett.

Chiar dacă Brett era ultima persoană pe care voia s-o roage, poate că găsește vreo soluție.

– Mă duc să văd, dădu ea din cap. Stai aici, te rog. Nu vreau să te caut când vom fi gata.

Casa era plină de oameni, majoritatea uzi până la piele. Cu toate acestea, petrecerea părea să fi continuat înăuntru. Diane și avocatul ei discutau într-un colț, dar Brett și tatăl lui nu se vedeau nicăieri.

Îl găsi pe Bart în birou, iar inima i se strânse la vederea expresiei lui înfrânte.

– Vreau să împrumut o mașină, spuse ea. E o poveste lungă, dar Wade Connors a plecat cu a noastră.

Bart clătină din cap.

– Tocmai veneam să vă caut. E o avertizare de furtună. Majoritatea celor care au venit la petrecere rămân până la retragerea ei.

– Crezi că va dura?

– Depinde încotro merge. Acum nu ne afectează decât un colț. Dacă va continua așa, vom scăpa ușor și repede.

– Aș prefera să mă duc acasă.

Zâmbetul lui era posomorât.

– Ceea ce vrei să spui e că preferi să nu fii în preajmă cât timp soția mea e aici. Nu ești singura care ar prefera asta.

N-avea rost să încerce să nege.

– Ați ajuns la vreo înțelegere?

– Nu prea am de ales.

– Poți lupta cu ea.

– Ai văzut vreodată un proces de divorț? Nu rămâne nici o piatră nerăsturnată. Prefer mai degrabă să plătesc două milioane decât să ajungă toate problemele mele personale în public.

– Dar nu e corect! izbucni tânăra.

– Parcă ai fi Brett. Dacă ar fi fost după el, nu i-aș fi dat nimic. Amândoi sunt niște extremiști!

– Îmi pare rău. N-ar trebui să spun nimic.

– De ce nu? Ești aproape un membru al familiei... Și, adăugă el privind-o cu atenție, ai ajunge și mai aproape dacă ai părăsi poziția pe care ai luat-o.

Cuvintele ieșiră aproape fără voia ei:

– Poate că aș fi făcut-o, la un moment dat...

– Înainte să vezi cum l-a privit Diane în această seară?

Eve aproape înțepeni pe scaun.

– Eu nu...

– Nici o problemă, am știut mereu că-l place, mai mult când și-a dat seama că lui nu-i pasă de ea. Unei femei ca ea îi plac provocările.

Dar, în acest caz, de ce se lupta cu ea? se întrebă tânăra. Poate că Bart nu înțelesese.

– A fost doar din partea ei, insistă bărbatul, urmărindu-i reacțiile. S-au auzit zvonuri, cum se întâmplă în micile orașe, dar erau numai vorbe. Îmi cunosc bine fiul.

Zâmbetul ei era amar.

– Sunt sigur că-l cunoști. Cred că e mai bine să-i spun lui Fleur că nu plecăm. Mă crezi nepoliticoasă dacă mă duc devreme la culcare? Mi se învârte capul.

– Cred că presiunea e de vină, dădu el din cap. E mai bine să dormi. Eu mă întorc la musafiri, nu-i pot lăsa pe toți pe capul lui Brett.

Se întoarse s-o caute pe Fleur, dar aceasta era cufundată într-o conversație cu niște tineri foarte arătoși. Diane se zărea și ea într-o cameră, dar Brett nu

era nicăieri. Eve presupuse că vor folosi aceleași camere ca data trecută. Ușa de la camera în care dormise era pe jumătate deschisă și era pe punctul s-o împingă, când vocea batjocoritoare și rece îi ajunse la urechi și o îngheță pe loc:

– Nu poți suporta gândul că am fost cu tatăl tău, dragule? Înainte de accident, era mai bărbat decât tine. Va fi foarte interesant să vorbesc despre el la tribunal. Dacă devine suficient de interesant, poate le spun ceva și despre fiul lui...

– Cățea! răsună vocea mânioasă a bărbatului.

– Nu-ți e de folos să mă lovești, dulceață. Vânătăile dau foarte bine în fotografii. M-ai adus aici să-mi faci o propunere. Ascult.

Eve nu rămase să mai asculte. Tremurând, fără să știe încotro merge, se îndreptă spre terasă, prinzându-se de balustradă când vântul încercă s-o ia pe sus. Ploaia se oprise temporar, iar unul dintre jeepurile parcate în apropiere avea cheile în contact. Fără să-și dea seama ce face, urcă la volan. Dacă va ploua din nou, o va uda. Dar orice e mai bun decât să stea în casă cu această femeie.

Cu părul fluturând în vânt, se îndreptă spre porțile fermei, conducând încet ca să se ferească de eventualele resturi. Atmosfera era încărcată și brusc își dori să ajungă mai repede acasă.

Îi luă cam douăzeci de minute să ajungă la Circle Three. Mașina cu care venise Wade era parcată în fața casei acestuia, partea din față părând îndoită, ca și cum ar fi fost oprit brusc. Nu se zărea nimeni prin preajmă.

Tocmai deschidea ușa de la casă, când zgomotul o făcu atentă: mai întâi îndepărtat și vag, dar devenind din ce în ce mai apropiat. Chiar dacă era întuneric, pâlnia cenușie a tornadei era vizibilă. Din câte își dădea seama, se îndrepta spre casă.

Singurul refugiu era înăuntru. În casele mai vechi, era întotdeauna un spațiu de protecție pentru astfel de situații, dar Jos nu-l considerase necesar. Strânse în grabă câteva pernuțe și, cu ele în brațe, se cuibări în cămară,

întinzându-se pe podea. Zgomotul nefiresc o asurzea, iar presiunea de deasupra clădirii părea că o va rupe în două. La un moment dat, întreaga casă păru să se miște, apoi tânăra alunecă în întuneric.

Se trezi nedumerită, având nevoie de câteva minute să-și dea seama unde este. Era întuneric, de undeva se auzea apa curgând. Fără să-i vină să creadă, descoperi că o grindă masivă era la câțiva milimetri de corpul ei, sprijinindu-se pe un morman de moloz. O mișcare greșită ar însemna sfârșitul. Străduindu-se să nu se miște, se întrebă cât timp fusese leșinată și dacă își dăduse cineva seama că lipsește. Ridică privirea spre cer, descoperind că putea zări prin acoperișul acum aproape lipsă, un petic de cer acoperit de nori. Casa era aproape demolată. Cu un râs isteric, își spuse că măcar așa scăpase de o problemă.

Fără să aibă legătură unele cu altele, gândurile i se învârteau în cap. Se gândea la Brett, apoi la angajații fermei care probabil erau răniți, dacă nu morți.

Sunetul vocilor care răsună de undeva din apropiere părea din altă lume. Eve încremeni, temându-se să facă cea mai mică mișcare. De undeva din apropiere licărea lumina unei lanterne. Cu toată teama, strigă slab. Vocea care îi răspunse era atât de familiară, încât îi aduse lacrimi în ochi. Nimic nu mai conta, dacă Brett era aproape.

Bărbatul se apropie cu grijă, descoperind dintr-o singură privire care era situația.

– O să fiu aici, murmură el. Ai răbdare.

De undeva din preajmă răsunară alte voci. Când bărbații se apropiară, Brett le dădu instrucțiuni:

– Eu voi ridica grinda. Când vă strig, trageți-o de sub ea.

– Nu se poate, Brett, murmură ea îngrozită. E prea grea pentru tine.

El o ignoră, apropiindu-se cu grijă, sprijinindu-se într-un genunchi și strecurându-și umărul sub grinda masivă. Bărbatul care se apropiase de Eve îi strecură mâinile sub umeri, încurajând-o.

– Ok, e gata, spuse Brett. Acum!

Înainte ca Eve să poată respira, totul luase sfârșit. Marea grindă zăcea la câțiva centimetri de picioarele ei.

Brett o ridică cu grijă, strângând-o cu tandrețe în brațe.

– Să ieșim de aici, murmură el.

Abia după ce ajunseră afară, Eve reuși să-și relaxeze strânsoarea. Brett o conduse direct la mașina lui.

– Te duc acasă, spuse el cu un zâmbet. Aici n-a mai rămas mare lucru.

– Nimic din ce îmi trebuie, dădu ea din cap, prinzându-i fața și trăgându-l pe ea să-l sărute cu blândețe pe buze. Te iubesc, Brett. Ești tot ce-mi este necesar. Nu mai contează nimic altceva.

El îi atinse obrazul cu tandrețe.

– Avem multe de vorbit.

Tânăra privi în jur, oprindu-l în clipa în care urcă la volan.

– N-ar trebui să dai o mână de ajutor? Câți răniți sunt?

– N-a fost afectată decât casa și unul dintre hambare. Tornadele sunt foarte selective.

Bărbatul porni mașina, apoi întoarse capul s-o privească.

– Nu că sunt fatalist, comentă el, dar în urma evenimentelor din această seară nu mai ești legată de promisiunea lui Jos. Mai ales după plecarea lui Wade...

– Cine ți-a spus acest lucru?

– Fleur. Mi-a spus de asemenea și cum arătai ultima oară când te-a văzut. Mi-am dat seama imediat: ai știut că am fost cu Diane, nu?

– Am auzit o parte din conversația voastră, da, recunoscu ea.

– Și ai tras imediat o concluzie, nu?

– Din ce am auzit, nu puteam trage decât o singură concluzie, ezită ea. Nu te învinovățesc, e o femeie frumoasă.

– Iar tu mă crezi în continuare superficial, clătină el din cap. Poate ar trebui să te las să crezi asta în continuare.

Inima ei se strânse. Nu, nu va face aceeași greșeală.

– Brett, ai vrut să-mi explici la un moment dat ce a văzut Wade. Acum te ascult și te cred.

El o privi cu ironie.

– Mă îndoiesc.

– Încearcă și vei vedea.

– Nu e o poveste foarte frumoasă. Am vrut să-mi dovedesc un lucru și nici nu mai știu dacă i-am spus tatei adevărul... Se lupta într-adevăr cu mine, dar pentru că i-am spus ce cred despre ea, după ce ar fi fost chiar dornică să-mi cedeze.

Eve își dădu foarte bine seama ce reacție provoca acest lucru la o femeie ca Diane.

– Am fost o proastă, recunoscu ea. Ar fi trebuit să te ascult.

Brett ridică din umeri.

– Nu mă cunoșteai prea bine... și nici acum n-o faci.

– Dar învăț, murmură ea, cuprinzându-l cu brațul. Te rog, Brett, ține-mă în brațe!

Bărbatul o strânse cu putere.

– Nu mi-ai dat pace din clipa în care te-am văzut în holul hotelului. Acum va fi timpul să te obișnuiești cu America, din moment ce vei fi soția unui american!

Eve începu să râdă, copleșită de fericire.

– Cred că ne potrivim de minune, spuse ea. Nu ți-ar plăcea o soție docilă!

Era rândul lui să râdă.

– Nici nu cred că vei fi vreodată.

Pe drumul spre casă, curiozitatea nu-i dădu pace:

– Ce face Diane?

– A plecat.

– Și înțelegerea?

– A picat.

– Cum așa?

– Ești curioasă să afli adevărul, nu-i așa? râse el. Ei bine, am făcut-o să vadă niște lucruri.

– Despre ce vorbești?

– Dacă mă lași să povestesc, vei afla. Știam că mai fusese căsătorită și că divorțase, numai că nu mi-a venit ideea să urmez această pistă. Se pare că era cam grăbită la timpul acela. Ca să fiu scurt, actul ei nu era valid în statul acesta.

– Așadar, n-a fost niciodată adevărata soție a tatălui tău?

– Cam așa... nici mie nu-mi venea să cred, dar e adevărat. Ar putea fi acuzată de bigamie, dar tata s-a mulțumit să ceară anulare.

– Ce ușurare, zâmbi ea. Ești grozav, știai?

El zâmbi.

– Să nu exagerăm! Sunt sigur că te voi supăra din nou, cum am mai făcut-o.

– Dacă tot am ajuns aici, am o întrebare. Ce se va întâmpla cu angajații de la Circle Three?

– Așteptam o astfel de întrebare. Nu va fi foarte ușor, dar mă voi strădui. Trei sau patru familii le voi prelua eu, iar pentru celelalte voi găsi locuri de muncă. Mai e ceva?

– Ah, da. Poți să-i plătești lui Fleur jumătate de milion de dolari pentru partea ei de teren, pe a mea ți-o dau cadou de nuntă.

– În nici un caz, protestă el. Poți să faci ce vrei cu banii, dar pământul îl cumpăr eu în întregime. Ai înțeles?

Sunt momente în care discreția este o calitate de bază. Acesta era unul dintre ele. Ce mai conta jumătate de milion? Avea pentru ce să lupte.

Sfârșit